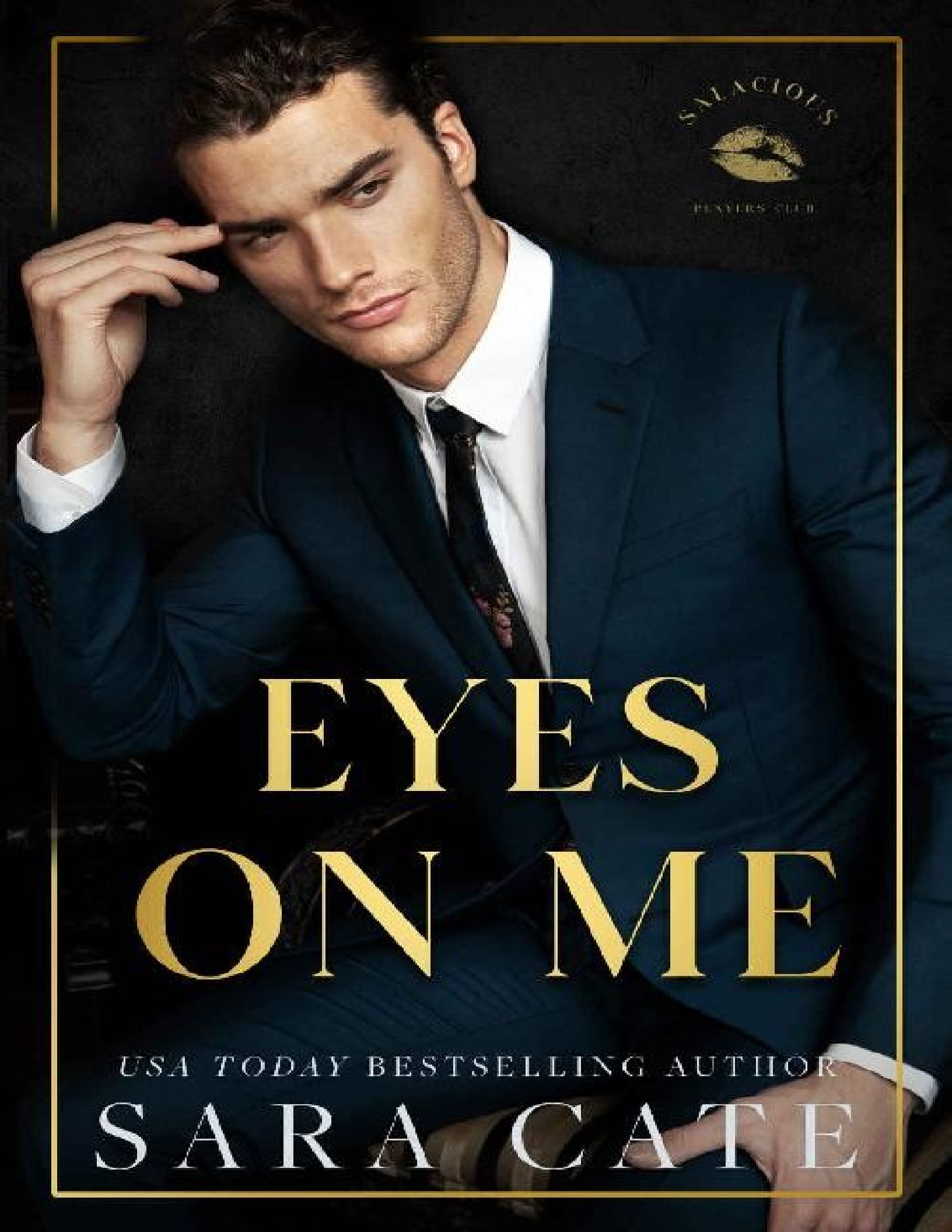

SALACIOUS
PLAYERS CLUB
EYES ON ME
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SARA CATE

GÖZLER BENDE

SALACIOUS OYUNCULAR KULÜBÜ

SARA CATE

Copyright © 2022 by Sara Cate

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Rebecca's Fairest Reviews tarafından

düzenlendi Rumi Khan tarafından düzeltildi

Kapak Fotoğrafı Red Saliba

tarafından Vellum ile

hazırlanmıştır

TETIKLEYICI UYARI

Sevgili okuyucu,

Güvenliğiniz ve esenliğiniz benim için önemlidir. Lütfen bu hikayeye başlamadan önce bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek temalar ve birinci şahıs deneyimleri olduğunu unutmayın. Bu kitap **depresyon**, **anksiyete** ve **intihara teşebbüs** konularını ele almaktadır.

Size söz veriyorum, vücuduna güvenen bir kamera kızı ve kötü şakaları ve pis bir ağzı olan çok kaba bir röntgenciyi içeren mutlu bir son var.

İÇİNDEKİLER

Önsöz
Bölüm I
Kural 1: Seks kulübündeyken annenden gelen mesajları kontrol etme.
Kural 2: Eğer üvey kardeşinize aşık olursanız, bunu asla belli etmeyin. Asla. Kural 3: İçki içmeyin ve uygulama indirmeyin.
Kural 4: Kendinizi üvey kız kardeşinizle sevişirken bulursanız, bu muhtemelen bir molaya ihtiyacınız olduğunun işaretidir.
Kural 5: Sadist ve mazoşist aynı şey değildir. Kural 6: Seksi evcil hayvan isimleri her zaman iyi bir fikirdir.
Kural #7: Bir şey istiyorsan, karşılığında bir şey vermeye istekli olmalısın. Kural #8: Eşek eşektir - ister eşek olun ister ona hayranlık duyun.
Kural #9: Açık bir kapı açık bir davettir.
Kural #10: Üvey kız kardeş seven bir sapık olmak, duyarsız, Ivy League dangalağı olmaktan daha iyidir.
Kural #11: Bir gerçek için bir gerçek.
Kural #12: Sanal gizemli erkekler her gün bencil üvey kardeşlerden daha iyidir. Kural #13: Eğer sana soğuk davranırsa, unutma buz bile erir. Kural #14: Bir kitabı asla kapağına göre yargılama.
Kural #15: K i m i n l e oynadığınıza dikkat edin.
Kural #16: Başka bir kişiye gerçekten sahip olmak bir ayrıcalıktır. Kural #17: Çekip gitme zamanı geldiğinde, çekip git.

Bölüm II
Kural #18: Çılgın fikirler bazen en iyi fikirlerdir.
Kural #19: Senin için ağlamayan erkekler i ç i n ağlama
Kural #20: Eğer seks kulüplerinin etrafında dolanırsanız, büyük ihtimalle bir seks partisine denk gelirsiniz. Kural #21: Madam Kink sana bir tur teklif ederse, kabul et.
Kural #22: Siktir.
Kural #23: Eğer kızgınsan, kızgın kal. Seks böyle daha iyi.
Kural #24: Gerçekten iyi bir sabah g e ç i r m e n i n tek bir yolu vardır. Kural #25: Önemli olan düşüncedir.
Kural #26: Zirvede olduğunuzda, kontrol sizdedir.
Kural #27: Aşk boktan bir şey değildir.
Kural #28: İçinizdeki mağara adamını dışarı çıkarın. Kural #29: Her şey yoluna girecek.
Kural #30: Anneler her şeyi bilir
Kural #31: Seni aptal yerine koymasına izin verme. Kural 32: Hak edene kadar onu affetme.
Kural #33: Siyah saç bağlarına dikkat edin.

On yıl önce
Kural 34: Vazgeçmek bir seçenek
değildir. Kural #35: İntikam
kötüdür.
Kural 36: Ne ekersen onu biçersin. Kural #37:
Dağınıklığı da sev.
Kural #38: Bazı şeyler sonsuza dek sürer.
Kural #39: Ne ekersen onu biçersin. Bana daha
fazlasını ver
İmzalı Kitaplar mevcut!

Teşekkür Ayrıca
Sara Cate Sara
Cate Hakkında

PROLOGUE

Yedi Yıl Önce

Garrett

“S Elimde saçlarından bir tutam vardı ve ikimiz de o anın içindeydik, gözlerinin içine baktım ve 'Sikimi yala' dedim.
iyi küçük bir kız gibi'. Sonra bir de baktım ki yumruğunu kaldırıp suratıma indirdi," diyor Emerson inleyerek.

"Oh kahretsin!" Yüzümü buruşturarak bağırıyorum.

"Kahretsin!" Hunter gülerek cevap verir.

Zavallı Maggie kocaman gözlerle Emerson'a bakıyor ve yüzünde dehşet dolu bir ifade var. "Bundan hoşlandığını sanmıyorum."

En iyi arkadaşımın yüzünü buruşturuşunu, morarmış dev çürüğünü yatıştırmak için birasını yanağına bastırışını izlerken gülmekten kendimi alamıyorum. Bu oyunu görmek için iyi para ödeyebilirdim. O anda onu hayal edebiliyorum, o koca adam, elinde uysal bir kadın olduğunu düşünüyor, sadece onun yüzüne vurması için.

Biraz eğlenememiş olmaları, bu işe girerken cinsiyet açısından aynı sayfada *olmadıklarını* bilmemeleri üzücü.

"Yani... çok iyi anlaştığımızı sanıyordum," diyor. "Yeterince sapıkça görünüyordu ve kesinlikle bu işin içinde görünüyordu, ama sanırım yanılmışım. Görünüşe göre biraz seksi bir bozulmanın hayranı değil."

Evet, o hissi bilirim. En son eve bir kız getirdiğimde ve vanilya dışında bir şey denediğimde, en hafif tabirle iyi gitmedi. Seksi kaydetmeye çalıştım, olmadı. Başka bir kızdan mastürbasyon yapmasını ve izlememe izin vermesini istedim- hayır. Barda, kimsenin ne yaptığımızı açıkça göremeyeceği bir yerde bir kadını parmaklamaya çalıştım, hayır.

Kendimi sürüngen gibi hissetmeme neden oldu. Sanki "normların" dışında bir şeyler denemek istediğim için bende bir sorun varmış gibi. Tıpkı Emerson'ın kendi küçük sapkınlığı hakkında hissettiği gibi.

Kaçımız o anda istediğimizi gerçekten isteyecek kadar rahat hissettik, sadece reddedilmek ve bir ucube gibi davranılmak için? Yani evet... Anlıyorum.

Muhtemelen bu yüzden bir kadınla birlikte olmayalı bu kadar uzun zaman oldu.

"Siktir, dostum." Kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin veriyorum ve tüm arkadaşlarım bana doğru bakıyor. "İnsanları yatak odasında yapmaktan hoşlandıkları sapıkça şeylere göre eşleştirmenin bir yolu olmaması saçmalık."

Hepsi gülüyor. Doğal olarak şaka yaptığımı düşünüyorlar ve sanırım çoğu zaman şaka yapıyorum. Ama bu sefer öyle değil.

"Ciddiyim amına koyayım," diyorum kahkahayı yarıda keserek. "Seninle aynı sapkın şeylerden hoşlanan biriyle tanışsan ne güzel olurdu değil mi? Bunu saklamak zorunda kalmazdın ya da külotunu ıslatan sapkınlıklardan utanmazdın."

Hunter, "Sen kafayı yemişsin Garrett," diyor ama ben biramı yere çarpıyorum. "Ben deli değilim. Burada kimin yatak odasında tuhaf arzuları yok ki?

hep yapmak istediğiniz ama sormaya korktuğunuz bir şey var mı? Yani, belli ki Emerson istemekten korkmuyor."

Yine gülüyorlar.

"Hadi ama. Ben ciddiyim," diyorum. İstedikleri kadar şaka yapsınlar, ben onların kirli hikâyelerini duydum. Arkadaşlarımın itiraf etmedikleri bazı garip sapkınlıkları olduğunu biliyorum. "Yaptığın onca şey arasında, isteyebilmeyi dilediğin tek şey nedir? Sende bir şey olduğunu biliyorsun. Duyalım bakalım."

Maggie muzip bir sırıtışla, "Önce sen," diye yanıtlıyor.

"Peki." Omurgamı dikleştirip biramı bitiriyorum ve sıvı cesaretin damarlarıma sızmasına izin veriyorum. "İzlemeyi seviyorum."

"Neyi izleyeceğim?" Hunter şüpheci bir bakışla soruyor. Omuz silkiyorum. "Her şeyi, sanırım."

"Yani kendin seks yapmaktansa insanların seks yapmasını izlemeyi mi tercih ediyorsun?" Bunu hiç böyle düşünmemiştim ama evet, sanırım öyle. Başımı salladım.

"Sen bir röntgencisin," diye ekliyor Emerson ve ben ona bakıyorum. Şaşırmış gibi görünmüyor. Nasıl hissettirdiğini görmek için bu kelimeyi hiç d e n e m e d i m ama nefret etmiyorum. Mantıklı ve sanırım ben de öyleyim.

"Bu gerçekten çok mu garip?" diye sordum. "Tamamen rızaya dayalı bir şeyden bahsediyorum. Etrafta dolaşıp insanların pencerelerini falan dikizlemiyorum, ama onu yalnız izlememe izin vermeyecek bir kız bulabilirsem... ya da onu başka biriyle. Bilmiyorum... Düşüncesi bile beni tahrik ediyor. Bundan neden utanayım ki?"

"Yapmamalısın," diye yanıtlıyor Emerson ve artık beni ciddiye aldığını anlayabiliyorum. Aslında, yüzünde bir fikir geliştirmekte olduğunu anladığım kasıtlı bir ifade var.

Ve tam da ihtiyacım olan şey bu.

Dürüst olmak gerekirse, son birkaç yıl zor geçti. Bu şirkette pamuk ipliğine bağlıyım ve edindiğim arkadaşlar olmasaydı, sanırım aylar önce gemiyi terk ederdim. İş ruh emici, sürekli başkalarının hedeflerini ve hayallerini yerine getirmek, sadece etkinliklerin başarısız olmasını ve paranın şirkete yeniden yatırım yapılmadan emilmesini izlemek.

Eğlence sektöründe çalışmayı seviyorum. Partileri, insanları ve planlama sürecinin heyecanını seviyorum ama son zamanlarda bırakın yataktan kalkmayı, işe gitme motivasyonu bile gözümü korkutuyor. Uyanmak için bir şeye ihtiyacım var. Bir amaca ihtiyacım var.

Bu yüzden Emerson'ın gözlerinin arkasında oluşan fikrin iyi bir fikir olmasını umuyorum çünkü buna ihtiyacım var.

Ertesi sabah telefon geldiğinde hâlâ yataktaydım. Bana haberi veren Emerson'dı - çalıştığımız şirket iflas başvurusunda bulunuyordu ve son dört yıl tuvalete atılmıştı.

Ancak geleceğime gölge düşmesine fırsat vermeden, "Kendi işimizi kurmak ister misin?" diye sordu.

"Umm..." Gözlerimdeki uykuyu siliyorum ve saate bakıyorum. Neredeyse on bir olmuş. "Evet. Kesinlikle. Neden?"

"Ya bir randevu servisi olsaydı?"

Randevu servisi mi? Detay vermesini beklerken kaşlarım çatıldı.

"Dün gece beni düşündürdün. Uyumluluk ve sapkınlıklar hakkındaki tüm o konuşmalar. Bence bu harika bir fikir."

Nefesimi tutmuş, sadece zayıf bir fikir ya da yarım bir plan değil, cazip bir şey söylemesini bekliyorum. Emerson'ın bu kelimeyi söylemesine ve bunu gerçekleştirmesine güveniyorum çünkü söylemezse, bir sonraki adımda ne yapacağımı bilmiyorum. Neyse ki en iyi arkadaşım hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz. Tutkulu olduğunda, bunu gerçekleştirir.

"Ben yapalım diyorum. Bunun bir uygulama olarak başlamasını istiyorum, bir flört servisi gibi, ama ucuz bir ilişki sitesi değil. Bunun prestijli olmasını istiyorum. VIP statüsünde üyelik kademeleri ve insanların gerçekten istediği hizmetler. Sonra, ileride, gerçek bir kulüp düşünüyorum."

"Gece kulübü mü?" *Lütfen hayır de.* Başka bir ruhsuz gece kulübüyle uğraşacak enerjim olduğunu sanmıyorum.

"Bir seks kulübü, Garrett. Özel. İnsanların en vahşi arzularının peşinden özgürce gidebilecekleri bir yer. Yargılama yok. Utanç yok."

Evet. Yatağımda dik oturuyorum ve dağınık daireme bakıyorum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"İnsanlarla aran iyi, Garrett. Şirketin yüzü olmana ihtiyacım var ve tüm fikirlerini istiyorum. Sende olduğunu biliyorum."

"Tamam, ben
varım."

"Güzel."

Yataktan fırlayıp kahvemi hazırlarken ve kendimi güne hazırlarken telefonumun hoparlörünü açık tutuyorum. Emerson daha fazla fikir sıralıyor ve ben de kendi fikirlerimle karşılık veriyorum. Endişe hala bilincimi kemiriyor, bunu başarmak için gerekenlere sahip olmadığım korkusu, ama beni durdurmasına izin vermeyecek kadar ateşliyim.

Emerson Grant bana güveniyor ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bu da içimdeki seslere izin veremeyeceğim anlamına geliyor. Beni kontrol etmelerine izin veremem. Bu harika olacak. Kulübümüz harika olacak. Olmak zorunda.

"Hey, Emerson," diyorum telefonu kapatmadan
önce. "Evet?"

"Teşekkürler," diyorum, umarım sesim çok klişe ya da
ezik çıkmaz. "Bana teşekkür etmene gerek yok Garrett.
Bu senin fikrindi."

Bu doğru olabilir ama benim ihtiyacım olan onun azmi ve liderliğiydi. Dediğim gibi, son birkaç yıl kötü geçti ve ben kötü olmaktan yoruldum. Bu şirketin benim için ne kadar önemli olduğunu anlayacağını hiç sanmıyorum.

Çünkü Salacious Players' Club hayatımı kurtardı.

BİRİNCİ BÖLÜM

GÖL EVİ

KURAL 1: ANNENDEN GELEN MESAJLARI KONTROL ETME SEKS KULÜBÜNDE.

Garrett

Ciddiye aldığım sadece üç şey var: Koşmak, iyi dikilmiş bir takım elbise ve seks.

Sonuncusu konusunda ciddi olmalıyım; bu benim işim. Elbette seks *yapmak* değil ama hem seks yapanlar hem de seks yaparken başkalarını izlemek isteyenler için keyifli ve tahrik edici bir deneyim yaratmak amacıyla seks hakkında her şeyi bilmek. İnsanları tahrik eden, kendilerini güvende hissetmelerini sağlayan ve daha fazlası için geri gelmelerini sağlayan küçük ayrıntıları bilmek zorundayım. Ateşli ve ürkütücü arasındaki ince çizgi. Hem erkekler hem de *kadınlar* için bir karşılaşma hazırlayın.

İşin iç ve dış yüzünü bilen bir uzman olmak.

Ve şu anda gözlerim yedinci odada her şeyi mükemmel yapan küçük, lezzetli bir çiftin üzerinde. Kadın yatağa kelepçelenmiş, altın rengi teni loş kırmızı ışığı yakalıyor ve arkasındaki adam onu çıldırtmak için mükemmel bir ritimle vuruyor. Açı muhteşem ama yatağı on derece daha sağa çekmeyi aklıma not ediyorum, böylece seyirciler kadının yüzünü daha iyi görebilecekler. İster inanın ister inanmayın, zaten insanların asıl görmek istediği şey de bu... yüzü. Hafif acılı ve ahlaksız ifadesindeki ihtiyaç ve açlık bakışı.

Bu ikisini tekrar davet ederek iyi bir seçim yaptım. Onları birkaç hafta önce birlikte izlemiştim ve kalabalık çeken çiftleri röntgenci odalarını tekrar kiralamaya teşvik etmek benim fikrimdi. Üyeliklerinde küçük bir indirim, birkaç ek VIP avantajı ve karşılığında onlara kırmızı ışıklı odada birlikte zaman geçirmeyi teklif ediyorum, burada bir saat boyunca kadın kendini birinci sınıf bir fahişe gibi hissedebilir, zevkini satabilir ve erkek de en yüksek teklifi veren olabilir.

Ateşli bir gösteri sergilediler. Adam pahalı görünümlü bir takım elbiseyle içeri girdi, kadına şeytani bir gülümseme verirken, kadın etkilenmemiş görünmeye çalıştı. Etkileyiciydi ve kalabalık da buna kapılmıştı. Tamamen.

Kalabalık biraz abartılı olur. Sadece bir avuç insan var. İzleme alanının etrafına çekilen perde, o anda toplanan küçük grup arasında bir samimiyet yaratıyor. Bir kalabalığın röntgenci salonuna geri dönmesine izin veremeyiz; özel bir şeyi, yine özel bir şeyi deneyimlemeye çalışan yüzlerce kişinin eşliğinde gözlemlemeye çalışıyorsanız, bu bir tür deneyimi mahvediyor. Ne de olsa burası şık bir yer. Bir sürü azgın erkeğin, sanki pis bir porno dükkanının arka odasındaki adi bir dikiz şovuymuş gibi kalabalık içinde okşamasına izin veremeyiz.

İşte ben de burada devreye giriyorum. Hiçbir şeyin kontrolden çıkmaması için tam olarak neyi düzenleyeceğimi ve her şeyin olmasına nasıl izin vereceğimi bilmek. Perde arkasında her şeyi gizlice kontrol ediyor olsam da doğal görünmesi gerekiyor.

Şimdiye kadar, bu gece çok iyi. Pencerenin yanında tek başına izleyen bir kadın var, yataktaki kadının *yine* orgazm oluşuna tanık olurken dudağını ısırıyor. Birbirlerine o kadar yakın duran bir çift var ki, kadının eli adamın pantolonunun altında mı, adamın eli kadının kısa elbisesinin üstünde mi, yoksa ikisi birden mi anlayamıyorum. Bu da buranın yeterince karanlık olduğu anlamına geliyor; yine de kırmızı ışığı biraz kısmalarını isteyebilirim... odadaki tüm metallerin üzerinde bir parlama yapıyor gibi görünüyor ve bu dikkat dağıtıcı.

Sonuç olarak, odadaki enerji tam yerinde.

Telefonum cebimde çalıyor ama hemen çıkarmıyorum; kulübün sahiplerinden biri olsam bile burada ya da kulübün herhangi bir özel alanında telefon bulundurmak kurallara aykırı.

Kırmızı ışık çiftinin işi bitmek üzereydi, ben de sessizce röntgenci salonundan çıkıp özel servis kapısından geçerek ofise doğru ilerledim. Güvenli bir şekilde aydınlık personel koridoruna girdiğimde telefonumu çıkarıyorum.

Bildirimde şöyle yazıyor: *Annemden yeni bir mesajınız var.*

Oh, ne güzel. Kafirler gibi sevişen insanları izledikten sonra annemden bir mesaj. Sol testisime bahse girerim ki, bu hafta annem ve üvey babama göl evinde katılmam için bir davet daha.

Sen de gelmelisin. Bu hafta hava çok güzel.

Ha. Haklıymışım.

Her yıl üvey babamla birlikte üç saat uzaklıktaki göl evlerinde kalıyorlar ve her yıl beni de onlarla gelmem için davet ediyorlar. Yirmi üç yaşındaki velet kızı da gitmiyor olsaydı, evet demeye daha meyilli olurdum. Bu yüzden her yıl, *teşekkürler ama hayır* cevabıyla annemi hayal kırıklığına uğratıyorum ve bu yıl da durum farklı değil.

Mia varlığımın baş belası. Sadece babasının değil, annemin de gözbebeği; son on beş yılını onların tüm ilgisini üzerine çekerek ve başıma ciddi bir bela olarak geçirdi ve artık kardeş rekabetinden şikâyet etmek için çok yaşlı olsam da, o yokmuş gibi davranmaktan gayet memnunum.

"Kiminle konuşuyorsun?" Ben kapının yanında oyalanıp telefonuma bakarken Hunter omzumun üzerinden soruyor.

"Annem."

Yanından geçerken yüzünü buruşturuyor. "İğrenç, dostum. Bu duvarın arkasında sevişen insanları hâlâ duyabiliyorum."

"Ne? Bu garip mi?" Gülerek cevap veriyorum.

"Senin için değil. Ona selamımı söyle," diyor uzun koridorda gözden kaybolup ofise doğru dönerken.

"Kibar mı yoksa edepsiz mi olduğunu anlayamıyorum," diye bağırıyorum, sesim koridorda yankılanıyor ve uzaktan Hunter'ın kahkahasını duyuyorum.

Bu şirketi birlikte yönettiğim üç kişiyle aramdaki şakalaşma, bu işi bu kadar çok sevmemin nedeninin yarısı. Çok iyi anlaşıyoruz. Her zaman eğlenceli, bazen biraz stresli ama asla çok ağır ya da çok ciddi değil.

Tam sevdiğim gibi.

Annemle mesajlaştığım bir konuşmanın ortasında olduğumu neredeyse unutuyordum ama elimdeki telefonun uğultusu bana hatırlattı.

Yıllardır göle gitmedin.

Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratacağımı düşündüğüm için bir an için suçluluk duygusuna kapılıyorum. Ama gerçekten işle meşgulüm ve kulübü birkaç günlüğüne terk etmek benim için o kadar kolay değil. Her şeyin yolunda gitmesi için gereken enerjiyi, momentumu kaybetme riskiyle karşı karşıyayım. Taze fikirler, yaratıcı projeler, yeni etkinlikler, gelen müşteriler ve çok önemli VIP teşvikleri. Omuzlarımda çok yük var ve hiçbir şeyin düşmesine izin veremem. Bir saniye bile

Bunu düşüneceğim, anneme cevap veriyorum.

Sen de gelmelisin. Mia sensiz burada sıkılıyor.

Telefonuma bakıp gülüyorum. Üvey kardeşimin en son isteyeceği şey bensiz sıkılmaktır. Huzur içinde, belki. Ben etrafta yokken ailemizin tüm ilgisini üzerine çekiyor, kesinlikle. Ama en son sıkılacağı şey.

Cezbedici, cevap veriyorum. *Ama her on saniyede bir tıslanmak isteseydim, bir kedi alırdım.*

Kibar ol.

Ha. İyi mi? Mia ve ben on buçuk yıl önce, o henüz sekiz yaşındayken tanıştığımız günden beri birbirimize *iyi davranmıyoruz.* Ben yirmili yaşlarımın başındaydım. Aramızdaki on üç yılı düşünürsek, birbirimizle bir sorunumuz olmamalıydı ama Mia büyüdükçe, sahip olduğum her son sinire dokunmanın yollarını buldu. Varlığı benim için sürekli bir işkence kaynağı olmadıkça mutlu olmayan, kendini beğenmiş bir veletten başka bir şey değildi.

Neyse ki, ben de en az onun kadar yapabiliyorum. Ve o artık sekiz yaşında değil.

Ayrıca, Paul'un seni gerçekten görmek istediğini biliyorum.

Lanet olsun. Paul kartını oynayacak. Üvey babam son birkaç yıldır mesane kanseri tedavisi görüyor. Bir dakika önce çok iyiydi, sonra... böyle şeyler söylüyor. Ve bu beni endişelendiriyor. Oraya daha fazla gitmeliyim ve döngüde kalmalıyım, böylece önemsediğimi biliyorlar, ama hayat araya giriyor.

"Barda buluşalım mı?" Hunter geri döndüğünde dikkatimi telefonumdan çekerek soruyor. "Bu hafta kulübe göz kulak olma sırası Maggie'de."

"Ahhh...ve yine gruptaki tek bekar erkek mi olacağım? Kulağa eğlenceli geliyor. Drake'in haftanın lezzetini getirdiğini varsayıyorum."

"Bu hafta bir tane var mı emin değilim," diye karşılık veriyor Hunter. "Yani onu sen alacaksın."

Başımı arkaya eğip kaşlarımı kaldırıyorum ve dudaklarımı zorlayarak gülümsüyorum. Hunter'ın en iyi arkadaşı ve kulübün inşaat müdürü Drake, kadınlara düşkünlüğüyle tanınan biri ve bardaki bekâr kızlara karşı açık sezon ilan etmeden önce masamızda beş dakikadan fazla kalmayacak.

Perşembe geceleri içki içmek bizim için on yıllık bir gelenek haline geldi, ancak ekiple bir çiftler gecesi daha geçirecek enerjim yok. Onları tekrar iptal etmekten nefret ediyorum. Sadece... dinamikler çok değişti. Hunter ve Isabel evlendiğinde sorun yoktu çünkü Emerson hâlâ benimleydi. Ama şimdi, sekreteri Charlie'yle mutlu bir beraberliği var, ki bu harika. Onun adına mutluyum.

Öyleyim.

Ama her Perşembe akşamı gittiğimiz barın kapısını açtığımda, neredeyse on yıldır örnek aldığım ve idolüm olan adamın yirmi bir yaşında bir gençle, sanki bir sinema salonunun son sırasındaymışlar gibi sakso çektiğini gördüğümde, içime bir burukluk çökmeye başlıyor.

"Bu kadar yeter." Masaya yaklaştığımda en iyi arkadaşım ve onun yeni, çok genç kız arkadaşının önlerindeki içkilerden çok birbirlerinin ağızlarını tükettiklerini görünce inliyorum.

Charlotte, Emerson'dan uzaklaşırken kızarır.

"Özür dilerim," dedi içkisini kaldırarak, "izlemeyi sevdiğini sanıyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Seks izlemeyi severim," diye açıklıyorum. "Her ne kadar romantik bir sevişme olsa da."

Charlotte öne doğru eğilirken gözleri açılıyor. "Bekle, bu senin... şeyin mi?"

"Benim şeyim mi?"

diye sordum.

"Evet... senin sapkınlığın."

Göğsümden neşeli bir kıkırdama yükseliyor. Bana sorarsanız biraz basit ama ona hak veriyorum. "Sanırım öyle diyebilirsin. Ben bir röntgenciyim, ama bunu zaten bildiğini sanıyordum."

Omuz silkiyor. "Sadece senin söylediğini duymak istedim." Puslu IPA'sını kaldırıp bir yudum alıyor ve ben bir saniye onu izliyorum. Charlotte kendini tutmayan kızlardan biri. Bir filtresi varsa bile onu nasıl kullanacağını bildiğinden emin değilim, ki bu en iyi arkadaşımın hoşlanacağını düşündüğüm bir şey değil, ama şu anda o kendini beğenmiş yüzünde gördüğüm en vurgun ifadeyle ona bakıyor.

Bu saçmalığı ciddiye almak çok zor. Aslında, ben ciddiye almıyorum. Bana alaycı diyebilirsiniz ama aşık olmak bir insanın yapabileceği en hayalci şey olmalı. Emerson mutlu görünüyor, bunu kabul ediyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bunun ne kadar süreceğini düşünüyor? Şimdi seksin ve arkadaşlığın tadını çıkar, dostum, çünkü bundan birkaç yıl sonra, muhtemelen çiğneme şekli yüzünden ona kızacak ve hala benimle kulüpte dolaşabilmeyi dileyecek.

Bir insanın daha derin, karanlık tarafını gördüğünüzde, hala bu romantik saçmalığı söyleyebileceğinize inanmıyorum. İnsanlar kusurludur ve ilişkilerin kısa tutulması ya da benim durumumda hiç olmaması daha iyidir.

Ve hayır, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, *kıskanmıyorum*. Genç bir çift meme ve parlak bir gülümseme için her şeyi bir kenara atmak zorunda kalmadan, başımı dik tutmakta gayet iyiyim. En iyi arkadaşım kandırıldı diye ben de kandırılmayacağım.

Charlotte içkisini bıraktığında gözlerini kısarak bana bakıyor. "Yani bu bizi izlemek istediğin anlamına mı geliyor?"

Emerson gülüyor ama ben tepki vermemek için elimden geleni yapıyorum. "Arkadaşlarımın kızları arasında bana bunu soran ilk kişi sensin. Hâlâ Isabel ve Hunter'ın teklif etmesini bekliyorum," diye şaka yapıyorum.

"Soruya cevap ver." Kollarını masaya dayamış, bana meydan okuyan bir ifade veriyor.

Bir an için düşündüm. Mesele arkadaşımı çıplak görmek ya da

sevgilisini becermek değil. Bunu etkileşim için yapıyorum. İnsanların kendilerini nasıl ifade ettiklerini görmek.

Seks sırasında kendilerini, hareketlerini, seslerini, boşalmalarını. Seks asla aynı değildir, kim yaparsa yapsın. Ve porno sayılmaz. Çok senaryolu ve kontrollü. Yani, evet, izlemeyi seviyorum çünkü iki (veya daha fazla) insanı izleyebileceğiniz en ilginç şey bu.

"Ben olsam daveti geri çevirmezdim. Bu bir davet *mi*?"

"Hayır," diye araya giriyor Emerson ve ben gülüyorum.

"Sorun değil. Sadece seni kulüpte doğru gecede yakalamam gerekiyor," diye cevap veriyorum ve o da yüzüne yayılan gülümsemeyi gizleyemiyor.

"Doğru," diye yanıtlıyor Charlotte.

Her zamanki gibi geç bir saatte Hunter, Drake ve Isabel bara giriyor. Beşi birbirini selamlayıp sohbetin sabit ritmine kapıldıklarında, kendimi geri çektiğimi hissediyorum. Tekrar.

Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorum ve eminim fark etmişlerdir.

Gerçek şu ki, en yakın arkadaşlarımın meraklı bakışları altında kalabalık bir bar yerine, yalnızlığımın tadını çıkarabileceğim evde olmayı tercih ederim. Kendimi telefonumu çıkarmış, gelmeyen e-postaları ve kısa mesajları ararken buluyorum. Neredeyse kulüpte bir şeyler olmasını dileyecektim, böylece odaklanacak başka bir şeyim olacaktı.

İyi bir sporcu olarak bir tur daha kalıyorum ve tüm esprilere gülmek için elimden geleni yapıyorum, hatta kendim de birkaç espri yapıyorum. Ama saat on birde evdeyim, Tom Ford takım elbisemi ucuz flanel pijamalarla değiştirip yatağıma uzanıyorum ve ateşli genç kızlarla çevrimiçi sohbet hizmetlerinden birine abone olmayı düşünüyorum. Yani... Ben bunu aşmadım. Daha önce de yaptım... araştırma için tabii ki.

Ama gerçek değil. Artık hiçbir şey gerçek gelmiyor.

KURAL 2: ÜVEY KARDEŞİNİZE AŞIK OLURSANIZ, ASLA İZİN VERMEYİN GÖSTER. ASLA.

Mia

"Şu anda yanımda olsaydın tam olarak ne yapardın?" Ekrandaki kır saçlı adam kıkırdıyor, derin ve çakıllı bir sesle.

"Oh, sevgilim, sana kendini çok iyi hissettirirdim."

"Öyle mi?" Ben soruyorum. "Nasıl? Bana tam olarak nasıl yapacağını söyle."

"Ve ben bunu yaparken sen de benim için kendine dokunacak mısın?" diye soruyor, sesindeki küçük bir titreme sinirlerini ele veriyor.

"Eğer istersen," diye cevap veriyorum. Ailemin göl kulübesinin bodrum katındaki mavi, ezilmiş kadife kanepede uzanıyorum. Aslında rahat değil ama kamera açısı için harika ve rengi açık tenimle mükemmel bir kontrast oluşturuyor. Uzun gümüşi sarı saçlarım etrafımda dağılıyor ve üzerimde bu özel müşterinin en çok sevdiği siyah dantel külot setinden başka bir şey yok. Bana bir dolap dolusu almayı teklif etti ama ben her seferinde onu geri çevirdim. Müşterilerden hediye almayı sevmiyorum çünkü o zaman onlara bir şey borçluymuşum gibi hissediyorum.

Bana gerçek adının Gregg olduğunu söyleyen ChiefG1963 boğazını temizliyor. Gergin. Bu kısımda hep çekingen davranır ama bunu sevdiğini biliyorum. Edepsiz konuşmalar konusunda yetenekli ve benim ona nelerden hoşlandığımı söylememden ziyade, her şeyi benim için hecelemeyi tercih ediyor, çünkü geçmişte ne zaman denesem, sözümü kesiyor.

"O mükemmel pembe meme uçlarını yalamakla başlardım, bebeğim."

"Bunlar mı?" Göğüslerimi iyice görebilmesi için sütyenimin kenarlarını aşağı doğru kaydırarak soruyorum.

"Oh evet." Homurdanıyor. "O zaman, ben-" Ofisinin kapısı çalınıyor ve arka planda bir adamın sesi duyuluyor. Gregg başını kaldırıp gelen kişiye bakıyor. Bekliyorum, sütyenimi tekrar göğüslerimin üzerine geçiriyorum, böylece Gregg'in ofisine giren her kimse, parasını ödemediği bir şovla karşılaşmıyor.

Gregg özür dileyen bir ifadeyle bana doğru döndü. "Bebeğim, bugün kısa kesmek zorundayız."

Ekran için suratımı astım. "Ama biz de tam iyi kısmına geliyorduk."

"Biliyorum ama ilgilenmem gereken yatırımcılar var ve para beklemez, tatlım."

Mümkün olduğunca isteksiz görünmeye çalışarak doğruluyorum ve dizüstü bilgisayarımın kamerasına bakıyorum. "Yarın hala devam ediyor muyuz?"

"Bunu kaçırmazdım," diye yanıtlıyor. "O güzel gülümseme günümün en önemli olayı."

Bu yorumu için onu parlak bir yüz ifadesi, gamzeleri ve dudak ısırığıyla ödüllendiriyorum, çünkü ne yazık ki dürüst olduğunu biliyorum. Gregg benim müdavimlerimden biri ve yüklü olabilir, ama bu sohbetlerde zamanımızın çoğunu bana gününü ve işini anlatarak geçirmesinden, muhtemelen hayatında onu gerçekten dinleyen tek kişi olduğumu anlayabiliyorum.

Her zaman bir saatin ilk yarısını sohbet ederek geçiririz ve bana beni götürmek *istediği* tüm yerleri veya benimle yapmak *istediği* tüm şeyleri anlatır. Ben de tüm dikkatimi ona veririm. Sonra normalde seksi şeylere geçeriz, eğer iş araya girmezse.

Müşterilerimin çoğu da böyle-eşit oranda gerçek sohbet ve erotik eğlence. Çoğunlukla hepsi ilgiye aç, bağlantı için çaresiz ve biraz kirli bir şey arzuluyorlar.

Ekranda kışkırtıcı olmaktan, sadece umursuyormuş gibi görünmeye kadar gerçek becerilerimi geliştirdim.

Tamam, bu kulağa kalpsizce geldi. Umursuyorum sayılır. Daha doğrusu, önemsemek için para alıyorum.

Gregg'le telefonu kapattıktan sonra, canlı yayın sohbetlerinde başka bir VIP isteği bulmak için kameramı tekrar açmayı düşünüyorum, ancak bir şekilde bir sonraki saatin telefonumda Tumblr'da gezinerek geçmesine izin veriyorum.

Babam ve üvey annem şu anda arkadaşlarıyla teknedeler, bu yüzden evde yalnız kaldım, bu da çalışmamı kolaylaştırıyor.

Her yaz göle geliyoruz ve yirmi üç yaşında olmama, kendi evimi alabilecek yaşta olmama rağmen her yıl buraya gelmekten keyif alıyorum. Muhtemelen Cancun ya da Vegas'ta diğer yirmili yaşlardaki gençlerle parti yapıyor olmam gerektiğinin farkındayım ama bu benim tarzım değil. Ben daha çok olduğum yerde rahat eden bir kızım.

Ben henüz yuvadan tam olarak ayrılmamış olsam da, ailem çoktan boş bir yuva kurmuş gibi yaşıyor. Bu sadece çok sık gittikleri, benim için endişelenmedikleri ve bana ihtiyacım olan tüm mahremiyeti ve Wi-Fi hizmetini sağladıkları anlamına geliyor.

Camgirl olayı oldukça yeni bir iş. Geçen sonbaharda kozmetoloji okulundan bir arkadaşım - ki kısa süre önce okulu bıraktım
-Evden çıkmasına bile gerek kalmadan kazandığı paradan bahsetti. Ben bir insanım ve alaycı olmak her zaman güçlü yanım olmuştur, bu yüzden bunun benim için mükemmel olacağını düşündüm.

Başlarda yabancı erkeklerle flört etmek garipti, özellikle de vücudum hakkında çok bilinçli olduğum için. Bu tür şeylerin her zaman süper fit, ip bikinilerle dolaşacak özgüvene sahip kızlar için olduğunu düşünürdüm. Ama bu bacakların arasında kalça boşluğu yok ve göğüslerim dolgun ve yumuşak olabilir, ama kıçım da öyle.

Sonra, çabucak öğrendim ki, bazı erkekler böyle seviyor. Bazıları *gerçekten*
Bu şekilde hoşuma gidiyor.

Kısa süre sonra erkekler için soyunmak - onlar *için kendime* bir *şeyler yapmak* - vücudumun şekli konusunda *kendime* biraz daha güvenmemi sağladı. İlk seansımı düşünmek çok komik, o kadar gergindim ki amımın en ufak bir parçasını bile zar zor gösterebiliyordum ve şimdi kamera için onu açarken son derece rahatım.

Elbette, bu şekilde büyük bahşişler alıyorum. Ama nedenini açıklayamasam da bu hissi gerçekten çok seviyorum.

Şimdi, bu benim işim. Flört ediyorum, biraz striptiz yapıyorum, kendime dokunuyorum ve iyi bir günümde orgazm bile olabilirim. Sonra da paramı alırım. Yani... kim şikayet edebilir ki?

Üzerimdeki siyah iç çamaşırından daha düzgün bir şeyler giydikten sonra yukarı çıkıyorum. Mutfakta buzlu kahve yapmanın yarısındayken, beş yaşındaki siyah kedim Betty bacaklarımın etrafında dolanırken telefonum çalıyor. Aşağı baktığımda, gelen görüntülü aramada üvey kardeşimin adını görüyorum ve donup kalıyorum.

Garrett neden beni görüntülü aramaya çalışıyor?

Sırf meraktan cevap veriyorum, karamelli kafein karışımımı hazırlamaya devam ederken beni görebilsin diye telefonumu arkaya yaslıyorum.

Bağlanır bağlanmaz "Sakın kapatma" diyor.

"Tamam..." Telefona baktığımda üstsüz olduğunu, terlediğini, yanaklarının kızardığını ve saçlarının ıslandığını görüyorum. Boynunda beyaz bir havlu asılı ama kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. "Ne var ne yok?" Garrett hayatım boyunca bana hiç nazik davranmamış olsa da, samimi olmaya çalışarak soruyorum. Bunun yerine bana işkence etmek varken neden yapsın ki?

Babam iyi bir oğlu olan biriyle evlenemezdi. Tercihen çirkin biriyle de. Neden şansım bana bu iki şeyin tam tersi olan bir üvey kardeş verdi?

"Baban nasıl?"

Bu soru beni şaşırttı. Babamın iki yıldır kanserle mücadele ettiğini biliyor, ancak bu durum ona hiç ulaşma ya da yanına gelme ilhamı vermemişti, peki neden şimdi?

"Umm...aynı, sanırım."

"Ne içiyorsun?" diye soruyor, aniden konuyu değiştirerek. "Buzlu kahve," diye cevap veriyorum, dudaklarım metal pipetin etrafında. "Daha fazla enerjiye ihtiyacın olduğundan emin değilim."

"Beni sadece yaşam tarzımı yargılamak için mi aradın?" Ben de karşılık verdim.

Telefonumu elime alıyorum ve yüzüm bana dönük bir şekilde üçüncü kattaki balkona taşıyorum. Güneş batmak üzere ve buradan nefes kesici bir manzara var. Her akşam kaçırmayı reddettiğim bir şey. Hatta bazen kameramı buraya getiriyorum ve izleyicilerimin güneş gölün üzerinden batarken ayaklarımı balkona uzatıp kahvemi yudumlamamı izlemelerine izin veriyorum. Bu genellikle sürüngenlerin gelen kutuma düşüp memelerimi tokatlamak ya da beni korkuluklardan aşağı eğmek istediklerini ya da çok kaba bir şey yapmak istediklerini söyledikleri zaman oluyor, ama onları görmezden geliyorum. Kimse bu anı benim için mahvedemez.

Telefonumu verandadaki masamın üzerindeki saksıya dayayarak üvey kardeşimin beni izlemesine izin veriyorum. Buradaki tek fark, onu görebiliyor olmam ve ona baktığımda, onun da telefonunu yukarı kaldırdığını ve şu anda gerinmekte olduğunu fark ediyorum, bu da bana güneşin öptüğü mükemmel cildinin altındaki uzun, yağsız kaslarının tam ekran görüntüsünü veriyor, koyu renkli vücut kılları yontulmuş karın kaslarından aşağı iniyor ve şortunun içinde kayboluyor-

"Beni dinliyor musun?"

"Evet," diye yalan söyledim.

"O zaman az önce ne dedim ben?"

"Başka bir maraton koşmak gibi bir şey mi?"

Alay ediyor ve gözlerini deviriyor. "Annem ve babamla gölde geçirdiğiniz yazın nasıl geçtiğini sordum."

"Sıkıcı," diye yanıtlıyorum.

"Yazlarını ailemizle geçirmek için biraz yaşlı değil misin?" diye kayıtsızca tartışıyor.

"Kıskanma çünkü ben bilgisayarımdan çalışıyorum ve yazlarımı burada bedavaya geçirebiliyorum. Ayrıca, zaten hiç buralarda değiller. Ya kumarhanede ya arkadaşlarıyla teknede ya da Tanrı bilir başka neler yapıyorlar."

"Hâlâ veri girişi mi yapıyorsun?" diye soruyor alaycı bir tonda.

"Evet," diye yanıtlıyorum. Açıkçası, mallarımı internette erkeklere göstererek para kazandığım gerçeğinin reklamını yapmıyorum. Buna bağlı bir sürü damga var.

Garrett'ın bunun için bana sonsuz bok vereceğinden bahsetmiyorum bile. Eğer öğrenirse, bunu beni küçümsemek için bir koz olarak kullanır. Seks işçisi olmak yeterince zorken bir de üvey ağabeyim yüzünden kendimi bok gibi hissediyorum.

Ama nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. İşimden bahsetmek istediğim tek kişi Garrett. Çünkü eğer söylersem, bana şımarık bir kız kardeş olarak değil de bir kadın olarak bakmaya başlayabilir. Üvey kardeşim gibi zengin, fit ve muhteşem bir adam benim gibi biriyle asla ilgilenmez, ama neredeyse kamerada ne yaptığımı görmesini isterdim. Garrett'ın beni telefon ekranımın önünde bacaklarımı açarken izleyeceği düşüncesi bile yüzümü kızartıyor. Bu onun benimle ilgili algısını kesinlikle değiştirirdi.

Umarım iğrenmekten çok tahrik olur.

"Ee, geliyor musun?" Rahatça sordum. Kulağa çok mu muhtaçmışım gibi geldi? Tepkisini görmek için ekrana bakıyorum ama hâlâ geriniyor.

"Kulübü daha üç ay önce açtık. Göle gelmek için şimdiden bir hafta izin alamam."

"O zaman bir hafta sonu için gel. Sadece birkaç saat."

"Neden oraya gelmemi bu kadar çok istiyorsun? Ben oradayken nefret ettiğini sanıyordum. Onlar yokken göl evinin sana kalması hoşuna gitmiyor mu?"

Garrett ve ben hiç anlaşamadık. İkimiz de rekabetçiyiz, alaycı bir mizah anlayışımız var ve neredeyse hiçbir şeyi ciddiye almıyoruz. Bu

Ben sekiz, o yirmi bir yaşındayken ailelerimizin evlenmesine yardım ettim ve onun dikkatini çekmek için yapabildiğim tek şey sinirlerini bozmaktı.

Her yaz bizimle göle gelirdi, ama bir yaz, yaklaşık on yıl önce... birdenbire bıraktı. Sadece benim yüzümden olduğunu varsayabilirim.

"Her neyse. Umurumda değil," diye biraz fazla küstahça çıkıştım. "Lanet olsun. Kıçına ne girdi?"

"Sadece sordum. Gel ya da gelme. Benim için fark etmez. Sadece daha kötüye gitmeden babamı görmek istersin diye düşündüm."

"Gerçekten mi? Bu babamla mı ilgili? Çünkü bir saniye önce sadece beni görmek istiyor gibiydin."

"İstemiyorum," diye inatla cevap veriyorum.

"Emin misin? Çünkü üvey kardeşine asılmak biraz umutsuzca. Seninle çıkacak erkek bulmak bu kadar zor mu?" Yüzünde şakacı bir sırıtma var, beni çıldırtmak için kullandığı için nefret ettiğim sırıtmanın aynısı.

"Telefonu suratına kapatacağım. Neden böyle bir pisliksin?"

Gülüyor. "Seni bu kadar heyecanlandırması hoşuma gidiyor. Ağabeyler böyle yapar."

Bu cümlenin çok da derin olmayan duygularımı tetiklediğini saklayarak gözümü hızla ondan kaçırıyorum. Garrett benim ağabeyim *değil.* Hiçbir zaman ağabeyim olmadı ama ailelerimiz evlendiğinden beri ağabey rolüne bürünüyor, sanki kendisine ve bana kan bağımız olsa da olmasa da akraba olduğumuzu hatırlatıyor.

Bu yüzden dilimi ısırıyorum çünkü gerçekten istediğim şeyi söyleyemiyorum. Buraya gelmesini ve benimle vakit geçirmesini *gerçekten istediğimi söyleyemiyorum.* Onun hakkında gerçekten ne hissettiğimi söyleyemiyorum çünkü Garrett için her şey bir şaka. *Ben* onun için bir şa*kayım.* Ve eğer gerçekten nasıl hissettiğimi bilseydi, ona saçma bir şekilde aşık olduğumu itiraf ettiğim günü yaşamama asla izin vermezdi.

Ben de bunu alaycılık ve yüzeysel nefretle örtbas ediyorum. "Hoşça kal Garrett," diye mırıldanıyorum, sonra da *aramayı sonlandır tuşuna basıyorum*.

Ama hemen kalkmıyorum. Güneş ağaçların ardında kaybolduktan sonra bile burada oturuyor ve yalnızlık hissinin içime yerleşmesine izin veriyorum. Gerçekten de müşterilerimden daha iyi değilim.

Bir gün onu unutacağım. Unutmak zorundayım. Çünkü günün sonunda Garrett beni küçük kız kardeşi olarak görürken, ben onu hayatımın aşkı olarak görüyorum.

KURAL 3: İÇKİ İÇME VE UYGULAMALARI İNDİR.

Garrett

FlirtyGirl- Ateşli Hatunlar 24/7
SkankView: Web'deki en kirli kızlar
BabeWatch... Gerçek kadınlar sizin için hazır.

I mevcut çeşitli sitelerde gezinirken bir iniltiyi bastırıyorum. Bu utanç verici... ve neredeyse sarhoşum, bu yüzden gurur duydum ve ilk etapta bu aramayı yaptım. Kısa bir süre için bir arabaya atlayıp kulübe gitmeyi ve röntgenci salonunda heyecan verici bir şeyler olup olmadığını görmeyi düşündüm ama şu anda görmek istediğim şey çiftler ve seks değil.

"Kahretsin, acınacak haldeyim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ilk ve en kalitesiz siteye tıklamadan önce. Daha önce de kulüp için ilham ararken bu siteye girmiştim. Bu fikri kapatmam uzun sürmedi, ama bir an için bu *performanslardan* birinin üyelerimiz için nasıl canlı bir deneyime dönüşebileceğini düşündüm, ama fikir kafamda hiçbir zaman tam olarak şekillenmedi. Bu nasıl işe yarayacaktı ki? Kızları bir sürü vibratör ve dildo ile sahneye koymak ve seyircileri tiyatrodaki gibi sıraya dizmek?

Hayır, bu kulağa korkunç geliyor. Eminim başka biri bunu başarabilir ama o kişi ben değilim.

Geçen seferden farklı olarak, bugün giriş yapmak utanmaz bir eğlence ve umarım insani bir bağlantı içindir.

Uygulama ilk başta düşündüğümden daha zevkli. Şık ve davetkâr. Bazı yüzünüze karşı, kaba porno siteleri gibi değil. Aslında daha çok normal bir sosyal medya uygulamasına benziyor. Şu anda çevrimiçi olan kızlar arasında gezinirken birkaç farklı kıza tıklıyorum.

İlki, kulağında büyük kulaklıklar ve elinde video oyunu kumandasına benzeyen bir şeyle oyun koltuğunda oturan güzel bir Asyalı kadın. Gülmekten kendimi alamıyorum. On binden fazla aktif izleyicisi var ve tamamen giyinik, video oyunu oynuyor.

Tamam, sıradaki.

Büyük memeli bir kızıl saçlı mutfağında yemek pişiriyor. Bu, kamera açısının alçak bir yerden gelmesi ve dekolteli tankının önünden sarkan itilmiş göğüslerinin net bir HD görüntüsü ile biraz daha seksi. Yemek pişirirken izleyicilerle küçük sohbetler yapıyor, gönderilen sorulara ve yorumlara periyodik olarak yanıt veriyor.

Sebzeleri doğrarken ve saçlarını omzunun arkasına atarken uzun, manikürlü tırnaklarının narin hareketlerinde kaybolmuş onu bir anlığına gözlemlemek çok çekici.

Ama birkaç dakika sonra parlaklığını kaybediyor.

WickedKitten214 adlı canlı bir profile tıkladığımda gecenin beşinci birasını açıyorum. Video akışı karo zeminde sevimli pembe ayak parmaklarının yakın görüntüsüne ve arka planda bir kızın sesine kesildiğinde koltuğuma geri düşüyorum.

"Bu tonu öncekinden daha çok sevdim. Sen ne düşünüyorsun?"

İçkimi dudaklarıma götürürken duraksadım. *O ses.* Garip bir şekilde tanıdık geliyor.

Kız telefonu bir yere bıraktığında kamera görüntüsü değişiyor, bana ve on yedi bin kişiye vücudunu gösteriyor - sarı bir bluz ve siyah bir etek, arada yumuşak, soluk beyaz bir ten.

Gözlerim beynimden önce yetişiyor ama bu muhtemelen biradan kaynaklanıyor. Bakışlarımı şu anda gördüğüm şeyden ayıramıyorum. *Çok tanıdık* bir bedenin üzerinde çok tanıdık bir kıyafet ve *çok tanıdık bir* ses.

"Ne..." Uzun beyaz saçları ve ardından yüzü görünmeden önce mırıldanmayı başarıyorum. *O yüz.* Sevimli çukurlu bir çene, gülümsediğinde büyük mavi gözlerini neredeyse yutan yuvarlak yanaklar ve şu anda kahve rengi bir rujla kaplı esnek elma şekilli dudaklar.

Biram kucağıma düşüyor, soğuk karbonatlı sıvı çıplak göğsüme ve pazen pijama pantolonuma sıçrıyor.

"Siktir!" Telefonumu düşürüp kanepeden konserveyi alarak sehpanın üzerine koyuyorum. Mutfağa koşup bir havlu alıyorum, yerde çalan telefonuma ve odayı dolduran üvey kardeşimin sesine bakarken kendimi kuruluyorum.

Mia mı? Hayır.

Kanepemin kumaşına sızan pisliği görmezden gelerek yerdeki telefona geri dönüyorum, sanki beni görebiliyormuş gibi dikkatlice ekrana bakıyorum, ki göremiyor ve gözlerimin kendilerini düzeltmesini bekliyorum çünkü yanılıyor *olmalılar.*

Sadece Mia'ya ürkütücü derecede benzeyen bir kadın.

Ama sonra başını arkaya atıyor ve gülüyor, her zaman konuşma sesinden biraz daha derinden çıkan bir kahkaha.

Evet, bu Mia.

Sonunda cesaretimi toplayıp telefonumu yerden kaldırıyorum ve ekrandan kız kardeşime bakıyorum.

O senin kız kardeşin değil, pislik.

Yani... internette hava atmasından bana ne? O zaten bir velet ve bu kesinlikle beni ilgilendirmez.

Çabucak canlı yayından çıkıp diğer birkaç kamera kızı seçeneğine göz atıyorum ama yirmi üç yaşındaki üvey kız kardeşimin, muhtemelen ona oldukça içler acısı şeyler düşünen ve söyleyen tüm o sürüngenlerin önünde kendini sergilediğini hatırlatan rahatsız edici hatırlatma, yayına tekrar tıklamamı sağlayacak kadar canımı sıkıyor.

Mia bir yandan yumuşak pembe ojesinin kapağını sıkarken bir yandan da kendini bir kulüp kızından çok evcimen biri olarak gördüğünden bahsediyor. Ardından bize içtiği çivili maden suyunu gösteriyor ve izleyicilerden ne içtiklerini yorumlamalarını istiyor.

Gözlerimi ayıramıyorum. Bu o... ama gerçek Mia olmaktan sadece birkaç ton uzakta. Birkaç saat önce onunla telefonda konuştum ve benimle konuşurkenki sesiyle şimdiki sesinin nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım. Benimleyken biraz daha tedirgin, savunmacı ve konuşmadığı zamanlarda ağzının iç köşesini çiğniyordu.

Telefon ekranındaki kız tam olarak Mia değil.

Arka planda göl evindeki yatak odasını görüyorum. Annem ve üvey babam hangi cehennemde? Onlar evdeyken bunu yapmaz, değil mi?

Siktir! Mia'nın webcam uygulamasında ne işi var?

Belki de bu canlı yayınları sadece eğlenmek için yapıyordur. Biraz para kazanmak için. Bundan daha fazlası olamaz. Kesinlikle kamera karşısında soyunmuyor ya da bu on yedi, hayır, şimdi yirmi bir bin kişinin yapmasını istediğinden emin olduğum iğrenç, ahlaksız şeylerden herhangi birini yapmıyor.

Ekranın altında, diğer kullanıcıların yorumları kayıyor ve çoğu yeterince uysal. Muhtemelen erkeklerin yorumlarda yırtıcı olmalarını engellemek için filtreleri var. Benim de kendi yorumumu bırakabileceğim bir alan var ama bırakmıyorum. Yan tarafta daha fazla düğme var, biri ona mesaj atmak için, tabii ki bir ücret karşılığında, diğeri de özel bir görüntülü sohbet talep etmek için.

Bu sadece varsayılan bir ayar. Mia bunu

yapmaz. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Sarhoş vicdanım bu aşırı korumacılık duygusuyla savaşıyor çünkü o benim küçük kız kardeşim. Ama kafamda yer kaplayan başka bir şey daha var... adı olmayan ama alışılmadık bir ritimle yankılanan bir şey: benim, benim, benim.

Beni *Özel Oda İste* düğmesine başparmağımı vurmaya iten şey, testosteronla beslenen sahiplenmenin o isimsiz gölgesi.

Ne yapıyorum ben?

Mia'nın videosunun üzerinde, özel oda ücretinin saat başına 450 dolar olduğunu bildiren bir açılır bildirim beliriyor ve yeşil *Devam Et* düğmesine basmadan önce gözümü bile kırpmıyorum.

Açılır pencere kayboluyor ve Mia'nın kameradaki gözlerinin sanki bir bildirim okuyormuş gibi ekranının altına doğru eğildiğini izliyorum. Bir an sonra izleyicilerine sesleniyor.

"Pekala çocuklar, bu cila kurudu, bu yüzden yatmaya gidiyorum. İyi geceler, bebeğim! Ve çok fazla içmeyin!"

Bir saniye sonra ekranım kararıyor.

WickedKitten214 özel oda davetinizi kabul etti. Kameraya erişim izni vermek ister misiniz?

Kamera erişimi verelim mi? Hayır.

Mikrofon erişimi vermek ister misiniz?

Bunu gerçekten düşünmedim. Hayır. Mia beni duyamaz ya da göremez. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum ama sanırım bu odayı istediğimde onunla bu konuda yüzleşebileceğimi düşünerek istedim. Ama yapmak istediğim bu mu? Yoksa bu özel sohbetlerde ne kadar ileri gidebileceğini mi görmek istiyorum?

Mikrofon erişimi...hayır.

Bir dakika sonra, tekrar ekranda, ancak üst köşede çok sayıda izleyici göstermek yerine, daha çok normal bir video görüşmesi gibi görünüyor. Köşede benim kullanıcı adım görünüyor: Player428.

"Merhaba," diyor cilveli bir ses tonuyla. "Oh... utangaç olacaksın, ha? Sorun değil. Bana sohbet kutusundan mesaj gönder yeter. Eninde sonunda açılmanı sağlayacağım. Bu özel odalar ilk başta göz korkutucu olabilir."

Telefonu yatak odasına doğru taşıyor ama yüzünden ve göğsünün üst kısmından başka bir şey göremiyorum. Bir dakika boyunca yuvarlak yanaklarına ve beyaz dişlerinin koyu lekeli dudaklarıyla oluşturduğu kontrasta bakıyorum. Mia'nın cildinin ne kadar kusursuz olduğunu neden hiç fark etmedim? Ya da dudaklarının ne kadar dolgun olduğunu?

"Neden bana adını söyleyerek başlamıyorsun?"

Metin kutusunun üzerinde parmaklarımla tereddüt ediyorum. Ne söylemeliyim? Nedense aklıma bunu yapan, kadınlarla bu kadar açık flört eden başka bir kişi geliyor...

Drake

Gözlerinin mesajı okumasını izliyorum ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu ismi sevdim. Pekâlâ, Drake... Bugün Cuma gecesi ve sen burada benimle sohbet ediyorsun. Bir şey içiyor musun?"

Bira.

Ama yüzünü gördüğümde hepsini üzerime döktüm.

Kahretsin, bu çok ezikçeydi. Yine de gülüyor, alışkın olduğum tam göbek kahkahası değil, ama yine de beni gülümsetmeyi başaran basitleştirilmiş bir versiyon.

Tanrım, Mia... Ne halt ediyorsun? Bu gerçek olamaz.

"Hayır, yapmadın," diye şakacı bir şekilde cevap veriyor. Sürünerek yatağa giriyor ve telefonunu bir tür tutucuya yerleştiriyor, böylece artık elleriyle dik tutmak zorunda kalmıyor. Bu yeni pozisyon bana, bembeyaz yastıklara ve rustik ahşap yatak başlığına yaslanmış vücudunun mükemmel bir görüntüsünü veriyor.

Bu onun lanet yatağı. Göldeki yazlarımızda yüzlerce kez görmüşümdür.

Sikim pantolonumun içinde seğiriyor. *Hayır. Sen kapa çeneni.*

Mia'yı altı aydır şahsen görmedim. Ama o zaman bile ne kadar büyüdüğünü fark etmemiştim. Ona o gözle bakma zahmetine hiç katlanmamış olsam da, bir zamanlar tanıdığım şımarık küçük çocuğun büyüyüp güzel bir kadına dönüştüğünü inkâr edemem. Nefis kıvrımları ve kendi teninde rahat o l a n birinin özgüveni var. Üvey kardeş ya da değil, bu çok seksi. "Drake, sanırım pijamalarımı giyeceğim. Çıkmamı ister misin?

Kamera mı yoksa beni görebileceğin bir yerde durmak mı?" Alt dudağını ısırıyor ve bana kaşlarını kaldırarak flörtöz bir ifade veriyor.

Bu sefer sikim neredeyse zıplıyor.

Kamera dışında *yaz, pislik. Şimdi yaz.*

Ve belki biraz sarhoş olmasaydım, yapardım. Ama kendime bunu sadece onu test etmek için yaptığımı söylüyorum, internette yabancılar için gerçekten soyunmadığından emin olmak için.

Ancak kelimeleri yazmak biraz fazla tatmin edici geliyor:

Göster bana.

Allah kahretsin. Lanet olsun bana. Aptal sikime ve böyle inatçı, güzel, velet bir kızı olan biriyle evlendiği için lanet olası anneme ve bunu bana yaptığı için lanet olası Mia'ya lanet olsun. Ve şu anda içinde bulunduğum dünyanın en uzun kuraklık dönemine lanet olsun.

Kamera bir tür döner aparatta olmalı çünkü onu biraz döndürüyor, yatağa tırmanışını izlememe izin veriyor, öyle bir şekilde sürünüyor ki, siyah pileli eteğinin altındaki sevimli kıçını gizlice görebiliyorum.

Tanrım, Mia'nın kıçına baktım. İnledim.

Bu noktaya kadar pantolonumdaki utanmaz canavarı küçük bir şişlikle sınırlamayı başardım, ancak Mia kameraya gülümsediğinde

Eteği aşağı inmiş, siyah tangası ve dolgun, yuvarlak poposu ortaya çıkmıştı, gerçekten başka tarafa bakmaya çalışıyordum.

Denerim.

"Umarım hâlâ oradasındır," diyor, pijamalarını bulmak için çekmecelerini karıştırırken arkasını dönerek. "Çünkü buradan mesajlarımı göremiyorum."

Sarı tişörtünü başının üzerine çekiyor ve bakışlarım karnının yumuşaklığına ve kalçalarının esnek kıvrımlarına takılıyor. Ve o iğrenç ağabey beyni, birkaç yıl önce o jimnastik takımındayken olduğundan daha iyi göründüğü için hastalıklı bir memnuniyetle devreye giriyor ve ben onun korkunç yeme alışkanlıkları ve besleyici kalori eksikliği hakkında onu kovalıyordum. Tanrım, bunun için bana çok kızmıştı, ama çok zayıftı ve zayıf utandırmanın şişman utandırmayla aynı şey olduğuna dair argümanlarının üzerimde pek etkisi olmadı. Sadece kemiklerinde daha fazla et görmek istiyordum ve lanet olsun... şimdi daha iyi görünüyor.

"Mavi mi kırmızı mı?" diye soruyor, iki farklı ipek pijama takımı tutuyor, ikisi de dantelli ve seksi, ama ben renkle ilgilenemeyecek kadar onun kıçındaki sevimli gamzelere bakmakla meşgulüm.

İkisi de değil.

Odanın diğer ucundan ekranı okumak için öne doğru eğiliyor. Sonra verdiğim yanıtı anlayınca kaşları havaya kalkıyor.

"Oh. Bunun içinde kalmamı ister misin?" Dantelli siyah tangasını ve transparan sütyenini benim için modelliyor.

Artık tombul değil, sikim boxer'ıma doğru zorlanmaya başladı.

Bu yanlış hissettiriyor.

Tamam...hayır, değil. Ama *olmalı.* Çünkü bu yanlış.

Mia'nın telefonun diğer ucunda benim olduğumdan haberi yok. Bu onun mahremiyetine büyük bir saldırı ve sirenler, uyarı bantları ve *Girilmez* işaretleriyle çevrili yüzlerce parlak, kalın çizgiyi aşıyor, ama ben her birini görmezden geliyorum. Elimde değil.

"Yoksa beni daha az mı görmek istersin?" diye o kadar sessiz soruyor ki neredeyse onu duymuyorum. Kameraya yaklaşarak eğiliyor ve bana göğüs dekoltesinin tam görüntüsünü veriyor. Objektife bakarken, sanki bir anlığına beni gerçekten görebiliyor ve bir şekilde yakalandığımı ve üvey kardeşinin izlediğini biliyor gibi hissediyorum.

"Tamam, Drake. Beni daha çok görebilmen için bana daha çok şey göstermen gerekecek."

İlk aklıma gelen hemen kaydırmak oldu. Onun
yerine, yazıyorum:

Sana ne kadarını gösterebilirim?

Mesajımı okuyor ve gülümsüyor. "Kurallar diyor ki
Giyin. Ama istemiyorsan bana yüzünü göstermek zorunda değilsin."

Yapamam.

"Anlıyorum." Bir an düşünürken bana sempatik bir bakış attı. Mia'nın bana küçümseyici bir ifade olmadan bakması çok tuhaf. Yani onunla nefret etmediği biri gibi konuşmak böyle bir şey mi?

Ve canlı yayında olduğundan çok daha insani ve ilişkilendirilebilir görünmesini de özlemiyorum. Sanki telefonun diğer ucundaki adamla gerçekten bağlantı kurmaya çalışıyormuş gibi. Konuştuğu kişinin ben olduğumu bilmek iyi hissettiriyor, ancak ilişki kurmaya çalıştığı kişilerin genellikle başka erkekler olduğunu hatırlatması, birilerini incitmek istememe neden oluyor.

Üzerimde tişört yok.

"Oh," diye yanıtlıyor, "şu anda yatakta mısın?"

Neredeyse koltuktan fırlayıp odama koşacaktım. Şiltenin üzerine uzanarak hızlıca cevabımı yazıyorum.

Şimdi öyleyim.

"Bana yatağını göster, ben de sana bir şey göstereyim."

Derin nefes al. Derin nefesler. Ekranın üst köşesindeki video düğmesine bastığımda parmağım titriyor. Telefonu aşağı doğru eğiyorum, böylece sadece çıplak göğsüm ve pijama altımın üstü görünüyor. Sadece

Odadaki ışık açık kapıdan geliyor, bu yüzden siyah keten çarşaflarımın üzerindeki karnımı bulanık ve karanlık bir şekilde görebiliyor.

Yüz ifadesinin beklentiden şaşkınlığa dönüşmesini izliyorum. Dudakları hafifçe aralanıyor ve gözleri odağını biraz kaybediyor.

"Oh... Drake," diye fısıldıyor, "harika bir vücudun var."

Teşekkür ederim, yazıyorum, konuşmak yerine kısa mesajlara bağlı kalıyorum.

Şimdi bana ne göstereceksin?

Gülümsüyor. "Ne görmek istersin?"

Göğüslerini.

Başını yana eğiyor. "Çok tahmin edilebilir, Drake."

Gülüyorum çünkü bu o ve her zaman yaptığı gibi bana bok atıyor gibi geliyor.

Güzel. Meme yok o zaman.

Kaşları kalkıyor. "Tamam, o zaman ne olacak?"

Beynim ve tüm mantıklı, uygun fonksiyonları gitti. Bir süredir bu şovu onlar yönetmiyor ve eğer sikim yazabilseydi, yazardı. Onun yerine, tüm yazma işini bana bıraktılar.

Arkanı dön ve ayak parmaklarına dokun. Kıçını görmek istiyorum.

O tangayı çıkar ve bana her şeyi göster.

Bakışları odağını daha fazla kaybediyor.

"Her şey mi? Gerçekten çok uğraşmışsın."

Senin için çok tahmin edilebilir olmak istemiyorum.

Gülüyor. "Sanırım bu manzara için biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak, Drake."

Daha fazla para mı?

Alt dudağını ısırarak, "Hayır. Senden daha çok var." diye cevap veriyor.

Bunun kurallara aykırı olduğunu sanıyordum.

"Yalan söyledim."

Çok iyi tanıdığım o muzip sırıtış ortaya çıkıyor ve bocalıyorum, neredeyse yanlışlıkla kameramın yüzüme doğru kaymasına izin veriyorum. Bunun yerine, kolumu biraz daha uzağa çekerek ona belden aşağısı hala giyinik olan tüm vücudumu gösteriyorum. Loş ışık pantolonumdaki şişkinliği görmeyi zorlaştırıyor, bu yüzden elimi bel bandının altına daldırıp sikimi tutuyorum.

Elimin sıcak, sıkı tutuşu omurgamın hissiyatla aydınlanmasına neden oluyor ve göğsüm çaresiz bir nefes çekiyor.

"Bana gösterecek neyin var Drake?" diye soruyor nefes nefese bir yalvarışla.

Hâlâ bir elimde sikimi, diğerinde telefonu tutarken, ereksiyonumu beceriksizce sınırlarından çıkarıyorum ve kameraya açı veriyorum, böylece onu görebiliyor. Mia'nın şişmiş sikime baktığını bilmek bile kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor.

"Oh, Tanrım..." İnliyor ve dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum. Kulağa porno yıldızı gibi sahte gelmiyor. Tamamen gerçek gibi geliyor. "Bunu hak ettin."

Kamerayı sikime doğru tutarak, dediğimi yapmasını izliyorum. Arkasını dönüyor, kalçalarını kıvırıyor ve yavaşça eğilerek bana kıçının nefis bir görüntüsünü veriyor. Tangasını bacaklarından aşağı kaydırırken sütyeninin ve külotunun siyah kumaşı solgun teniyle kontrast oluşturuyor.

Nemli kıvrımlarının parıldayan derisinin hemen üzerindeki sıkı büzülmüş deliğinin mükemmelliğine bakarken elim kendi başına sikimi okşuyor. Islak. Bu aramalarda hep ıslanır mı?

Hayır, hayır. Bu benim için, okşayışım hızlanırken kafamın içinde zikrediyorum. "Drake, bana izletmeden boşalmasan iyi edersin," diyor Tatlı bir şekilde.

Tek elle yazmak kolay değil ama otomatik düzeltme sayesinde bir cevap yazabiliyorum.

Sonra yatağına geç ve klitorisinle oyna.
Sen önce gelirsin.

Keyifle mırıldanıyor. Ayağa kalkarak yatağına oturuyor ve telefonu tekrar kendisine doğru çeviriyor. "O zaman senden bir şey isteyeceğim."

Sen ne istersen.

"Sesini aç. Boşalırken çıkardığın sesleri duymak istiyorum."

Kahretsin, şu an boşalabilirim. Ağzından çıkan iğrenç kelimeler bile beni boşaltmaya hazır hale getirdi.

Tamam.

Sütyenini göğüslerinin arasında bir yerden çözüyor ve göğüsler serbest kalıyor. Birdenbire, alıngan üvey kız kardeşim güzel beyaz yatağının üzerinde çırılçıplak ve mükemmel bir şekilde benim için uzanıyor. Üflememek için kendimi zor tutarken bu görüntüyü içime çekiyorum. Henüz değil.

"Bekliyorum, Drake..." diye dalga geçerken bir yandan da amını okşuyor.

Oh, bu da ne... Başka bir şey düşünmeden mikrofon düğmesine basıyorum ve sessiz kalıyorum, kendimi okşarken etimin şapırtısının hattan duyulan tek ses olmasına izin veriyorum.

"Çok daha iyi," diye yanıtlıyor. Telefonunu hafif bir açıyla kalçalarının tepesine doğru tutarken orta parmağını klitorisinin etrafında sıkı daireler çizecek şekilde hareket ettiriyor. Tanrım, bu işte çok iyi. Kamera açıları ve müstehcen konuşmalar. Bu işte çok iyi.

Bir yandan, bunu yaptığına inanamıyorum. Ve yine

de, buradayım... gerçekten zevk alıyorum.

"Şimdi, seni duymama izin ver, Drake." Ekranı izlerken inliyor ve dairesel okşamalarını sürdürüyor.

Sesimi maskelemeye çalışarak birkaç oktav daha derinden ağır bir homurtu çıkardım.

"Evet," diye pantolonunu indiriyor. Hayatında gördüğü en ateşli şeymiş gibi sikime vuruşumu izliyor ve belki de tüm erkekler onu bunu yaparken izlediklerinde kendilerine bunu söylüyorlar, ama yemin ederim ki bundan gerçekten zevk alıyor. Yanakları pembeleşiyor, bacakları kıpırdıyor ve dudaklarından sızan zevkli sesler gerçek gibi geliyor. Ve bunu bilmeliyim. Neyin gerçek neyin sahte olduğunu bilmek benim işim ve lanet olsun... bu gerçek.

Homurtularımdan biri daha boş odamda yankılanıyor ve o da kendi nefes nefese çığlığıyla cevap veriyor. "Boşalacağım," diyor, sesi gergin. "Daha sert vur, Drake."

Ve yapıyorum. Sikimi o kadar sert tutuyorum ki kırılmamasına şaşırıyorum. "Kendini parmakla," dedim ve bir dakika boyunca nefes nefese kaldı.

benim sesim.

Siktir, siktir, siktir.

Sesimin gerçekten bana mı benzediğine yoksa bir başkasının sesine benzeyecek kadar gergin mi olduğuna karar vermeye çalışırken kendi sözlerim kafamda tekrarlanıyor.

"Keşke burada olup benim için yapsaydın," diye cevap veriyor, sesimi tanımadığı belli, ama bunu söylerken bile parmaklarından biri kıvrımlarının arasında kıvrılıyor ve haykırırken içinde kayboluyor. Sonra tekrar telefona bakıyor ve benimle aynı ritimde pompalıyor.

"Benimle gel, Drake." Yüksek sesle inliyor.

"Geliyorum," diye fısıldıyorum derin ve boğuk bir sesle.

Kendi göğsümün üzerine boşalırken gözleri ekrandan ayrılmıyor. Dikkati döktüğüm tohumda ve bir an sonra karın kaslarının kasılmasını, gözlerinin kapanmasını ve kalçalarının elinin etrafına kapanmasını izliyorum, tekrar boşalmak istememe neden olan bir zevk çığlığı atıyor.

Birkaç uzun dakika boyunca tek ses ağır nefes alış verişlerimiz, kamera hâlâ göğsümdeki döl havuzlarına odaklanmış durumda.

Mia nihayet gözlerini açtığında, bir an için etkilenmiş görünüyor, sanki bu benim için olduğu kadar onun için de tuhafmış gibi.

"Vay canına, Drake... bu... günümü bitirmek için iyi bir yoldu."

Ayağa kalktığında, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştığını görebiliyorum. İçimi yoğun bir utanç duygusu kaplıyor, adeta nefesim kesiliyor. *Az önce ne halt ettim ben?* Kendime cevap verme şansı bile tanımadan uygulamayı kaydırarak kapatıyorum.

KURAL #4: EĞER KENDİNİZİ ÜVEY KARDEŞİNİZLE BİRLİKTE BULUYORSANIZ, BU MUHTEMELEN BİR DOKTORA İHTİYACINIZ OLDUĞUNUN İŞARETİDİR MOLA.

Garrett

“Mİa? Küçük kız kardeşin mi?"

"Lütfen böyle söylemeyi keser misin?" Başım elimde Emerson yüzünde bir şok ifadesiyle bana bakarken ellerimi tuttum. En iyi arkadaşıma açılmakta tereddüt etmedim, özellikle de yargılayacak yeri olmadığı için. Şu anda oğlunun eski kız arkadaşını bir olimpiyat sporuymuş gibi beceriyor ve altın madalyaya oynuyor.

"Vay canına," diye mırıldanıyor. "Evet, vay canına."

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

Asıl soru bu, değil mi? Bunun peşini bırakacak gibi görünmüyorum.

Dün gece bir şey oldu. Hiç tahmin etmediğim bir şey. Açıkçası, hatta benim olduğumu bilmiyordu, ama bu Mia'ya karşı daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettiğim gerçeğini değiştirmiyor. Bu hayatımın en ateşli anıydı ve *nedenini* bulmam gerekiyor.

Şansım varsa göl evine giderim, aramızda kesinlikle fiziksel bir kimya olmadığını ve dün gecenin tamamen tesadüf olduğunu fark ederim, böylece

dayanamadığı neredeyse ağabeyi olmaya geri dönebilirim ve hayatlarımıza normal şekilde devam edebiliriz.

"İşte burada sen devreye giriyorsun," diyorum, arkadaşım ve iş ortağıma bakarak.

"Ben mi?" Biraz gergin görünüyor.

"Evet. Çok şey istediğimi biliyorum ama bir hafta izin alıp ailemin göl evine gitmemin bir sakıncası var mı? O orada ve belki onunla biraz zaman geçirirsem, ben de-"

Elini kaldırdı. "Garrett, git."

"Gerçekten mi?" Düşündüğümden daha kolay oldu.

"Evet. Dürüst olmak gerekirse, zaten oraya gitmeni umuyordum. Kulübü açmak çok stresliydi ama zor kısmı bitti. Bir molaya ihtiyacın var. Çok çalıştın, kendini çok zorladın. Oraya git, ailenle biraz zaman geçir, belki istersen üvey kız kardeşini becer. Zaten iyi bir sevişmeye ihtiyacın var."

Yüzüm gergin bir ifadeye bürünüyor. "Onunla yatmıyorum."

O gülüyor, ben de yüzümü buruşturuyorum.

"Birincisi, biz hiç anlaşamıyoruz. İkincisi, ben bol bol sevişirim, teşekkür ederim." Bu bir yalan ama bunu bilmesine gerek yok. "Yirmi üç yaşındaki kızların peşinden koşmaya ihtiyacım yok, hele de üvey kız kardeşimin." Ayağa kalkıp ona sert bir bakış attım. "Ve seni bırakmayı reddeden bir kadının merhametine sığınarak kendini kaptırdığın gibi romantik bir rehine durumuna düşmeye hiç niyetim yok."

Ofis koltuğunda arkasına yaslanarak yüzüne yavaş, tembel bir sırıtma yayılıyor. "Ah evet... korkunç," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

Lanet olsun, göt herif sanki sikini yalatmış gibi sırıtıyor ve bildiğim kadarıyla belki de yalatmıştır. Charlie muhtemelen şu anda masasının altında saklanıyor ve tüm bu ilişki olayını oldukça cazip gösteriyor.

Oh neyse, asla sürmeyecek. Küçük bir kaçamak yapacaklar, bol bol seks yapacaklar ve sonunda tüm ilişkiler gibi çökecek ve yanacak. Hayır, teşekkürler. Kesinlikle istediğim ya da ihtiyacım olan bir şey değil.

"Tamam, cidden, orada telefonum iyi çekecek. Buradaki her şeyden beni haberdar et. Çeyrek bitmeden geri döneceğim. Ve bazı teşvikler için beyin fırtınası yapacağım-"

"Garrett," diye bağırıyor Emerson. Omuzlarımı kulaklarımdan uzaklaştırmaya çalıştığımda devam ediyor: "Git bir hafta dinlen. Kulüp iyi olacak. Dediğim gibi, bir molaya ihtiyacın var."

Haklı olduğunu biliyorum. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var ama kafamın içindeki o küçük ses duramayacağımı, dinlenemeyeceğimi söyleyerek başımın etini yiyor. Çalışmaya devam etmeli ve ben yokken kulübün dağılmaması için dua etmeliyim.

Ama eğer bensiz dağılmazsa, o zaman bana zaten hiç ihtiyaç *duyulmamış* demektir, değil mi?

"Pekâlâ. Teşekkürler, Emerson. Ciddiyim. Bana ihtiyacın olursa araman yeterli."

"İyi vakit geçirin."

Ve böylece ofisinden çıkıyorum, boş koridordan kulübün önüne doğru yürüyorum ve önümüzdeki bir hafta boyunca burası olmadan nasıl çalışacağımı merak ediyorum.

Göl evinin önüne geldiğimde, verandada oturan annem ve üvey babama el sallıyorum. Onları görmeyeli neredeyse altı ay olmuş, benden sadece yirmi dakika uzakta yaşadıkları düşünülürse bu bir utanç.

"Hey, yabancı!" diyor annem, sallanan sandalyesinden kalkıp merdivenlerden aşağı koşarak inerken. Kollarını bana doladığında, hemen rahat bir nefes alıyorum. Ve suçluluk duygusu tarafından saldırıya uğradım. "Seni özledim," diye fısıldıyor yanağımı öpmeden önce.

"Ben de seni özledim anne. Pek ortalıkta olamadığım için üzgünüm."

Beni bıraktığında Paul'e dönüyorum, o da beni aynı güçte kucaklıyor. Çekilirken yüzünün hatırladığımdan biraz daha zayıf olduğunu ve muhtemelen yirmi kilo daha hafif olduğunu fark ediyorum, ama her şey düşünüldüğünde, korktuğum kadar kötü değil. Hâlâ o geniş gülümsemesini takınıyor ve Mia'nın miras aldığı derin gamzelere sahip.

Annem ve Paul ben yirmi bir yaşındayken evlendiler ve babam her zaman daha çok *doğum günümde çek gönderen ve göbek adımı unutan bir baba olduğu için,* Paul'u yetişkin hayatımın çoğunda bir baba figürü olarak gördüm. İlk karısı Mia bebekken kalp rahatsızlığından ölmüş.

"Selam dostum," diyor o içten kahkahasıyla. "Bu yıl gelebilmene sevindim."

"Evet... Beni ağırladığınız için teşekkürler."

"Oh, dur. Sen ailedensin." Kocaman eli omzuma bir gümbürtüyle iniyor ve dizlerimin titremesine neden oluyor. Bahçeden göle doğru bakıyorum,

Gözlerim o tanıdık gümüşi sarı saçları arıyor. "Mia nerede?"

Kapının çarpma sesini duyduğumda dönüp verandada duran kıza bakıyorum, trabzana yaslanmış, ipli bikinisi ve kot şortu o kadar küçük ki, kıçının kıvrımı altından dışarı sarkıyor.

Dün geceden sonra onu şahsen görmek beni tedirgin etti. Mia'yı her zaman gördüğüm küçük kız olarak değil de ilk kez gerçek bir kadın olarak mı görüyorum? Dün gece onu küçük bir kız olarak görmediğime eminim, hem de hiç.

Aynalanmış bir belirsizlik ifadesiyle bana bakıyor - ya da bu iğrenme mi? "Burada ne işin var?" diye soruyor, *seni gördüğüm için çok heyecanlıyım* tarzında değil.

"Mia," diye yanıtlıyor babası azarlar bir
tonda. "Her zamanki gibi çok güzel," diye
karşılık veriyorum.

"Kibar ol," diye mırıldanıyor annem nefesinin altında.

"Dünkü görüntülü sohbetimiz oldukça ikna edici olmalı," diyor Mia ve gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Ama neyse ki zihnim hemen toparlanıyor ve Mia'nın, ben altılı paketin tamamını geri koyup bir kamera kızı uygulaması indirmeden önce dün yaptığımız gerçek görüntülü sohbetten bahsettiğini anlıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Öyleydi. Bir süredir buraya gelmediğimi fark ettim ve bir hafta izin almaya karar verdim. Görünüşe göre, Emerson buna ihtiyacım varmış gibi göründüğümü söyledi."

"Burada olmana sevindim," diyor annem, kolunu omzuma doluyor ve beni sıkıca kucaklıyor.

"Ben de anne."

Mia'nın parmak arası terlikleri bana doğru yürürken her adımda tokat gibi çarpıyor ve gözlerimi bikinisinin zar zor örttüğü göğüslerinin belli belirsiz zıplaması yerine yüzünde kalmaya zorlamam gerekiyor.

Benden bir adım ötede durduğunda tereddüt ettiğini görüyorum ve normal kardeşlerin bu noktada sarılacağını biliyorum ama Mia ve ben hiçbir zaman normal olmadık. Ve dün geceden sonra, eskiden nasıl olduğumuzu bile hatırlamıyorum ama bir şekilde kendimi onu kucaklamak için çekerken buluyorum, bu da gerçeklik duygumu sarstığının bir göstergesi. Bana karşı sertleşiyor, belli ki hareketlerime şaşırıyor - ben de öyle.

Göğüslerinin göğsümdeki dolgunluğunu ya da burnumun dibindeki hindistan cevizi kokulu şampuanının ne kadar güzel koktuğunu fark etmemeliyim. Ama fark ediyorum.

Lanet olsun. Bu neden bana oluyor? Neden dünyadaki *onca* insan varken kendimi buna doğru çekilmiş hissediyorum? Birdenbire etkilenmem için olabilecek en kötü kişi. Ama dün gece yüzünden vücudumun onun varlığına verdiği tepkiyi görmezden gelemem.

Belki de sadece göğüsleridir. Ben bir erkeğim ve cinsel dürtülerim iyi bir kızın göğüsleri ile benden nefret eden sümüklü bir kaltağın göğüsleri arasındaki farkı anlayamaz.

Uzaklaşırken, göle doğru bakmadan önce bakışları bir an için ağzımda kalıyor.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum," diyor ve elindeki telefonu fark ediyorum. "Size iyi eğlenceler. Akşam yemeğinden önce dönerim."

O anda, yürüyüşü sırasında küçük canlı yayınına giriş yapıyor olabileceği aklıma geliyor. Ormanda yabancılar için soyunup mastürbasyon yapacak mı? Muhtemelen yapmaz. Ama Mia'ya karşı duyduğum bu çekimin gerçek olup olmadığını anlamak için buradayım, o yüzden şimdi başlayabilirim.

"Ben de seninle geleceğim," diyorum ve herkes yüzümde bir çift meme büyümüş gibi bana bakarken sessizleşiyor. Mia ve ben birlikte yalnız zaman geçirmiyoruz, bu yüzden şimdi aniden bunu teklif etmemin herkese ne kadar tuhaf göründüğünü anlıyorum. Ama buraya bir görev için geldim ve zaman kaybetmeyi sevmem.

"Bu harika bir fikir!" Annem aniden söze giriyor, sonunda baltaları gömüp anlaşabileceğimiz için heyecanlı olduğu her halinden belli. "Siz ikiniz gidin. Paul ve ben içeride yemek hazırlıyor olacağız. Zaten arayı kapatmanız gerekiyor! Şükran Günü'nden beri birbirinizi görmediniz."

Ah, bir bilse.

"Um..." Mia cevap veriyor, belli ki ne diyeceğini bilemiyor.

"Eğer sakıncası yoksa, elbette." Gözlerimiz kısa bir süre buluşuyor ve yüz ifadesindeki tereddütü fark ediyorum. Sonra, konuştuğu kişinin ben olduğumu bilmese bile, dün gece benden nefret etmeden onunla konuşabilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

"Tabii... Sanırım," diye mırıldandıktan sonra arkasını dönüp yola doğru yürümeye başladı. Anneme ve Paul'e tedirgin bir gülümsemeyle bakarak hızla arkasından gidiyorum.

Bir de baktım ki, gölün etrafındaki bir orman patikasındayım ve yanımda mini etekli bir Mia var. Sikim ve beynim bunun ne kadar garip olduğu konusunda şoktaydı.

Bir süre garip bir sessizlik oldu ve bunun Mia'yı gizli işi hakkında konuşturmak için mükemmel bir fırsat olacağını biliyordum. Onun hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki, bu çoğunlukla benim hatam. Mia'yı tanımak için hiç zaman ayırmadım ve şimdi neden birdenbire düşünebildiğim tek şeyin o olduğunu anlamak için sadece birkaç günüm var. Belki de kamera kızı olma konusunu açması bunu anlamama yardımcı olur.

Her iki durumda da, üvey kardeşime neden birdenbire aşık olduğumu öğrenmeden bu geziden ayrılamayacağımı biliyorum.

KURAL 5: SADISTLER VE MAZOŞISTLER AYNI ŞEY.

Mia

W Neyin peşinde bu?

Yürüyüşümüz sırasında Garrett'a bakıyorum, dar siyah tişörtü ve Gri atletik şortu kaslı kalçalarını ve sıkı poposunu görmemi sağlıyor. Ve neredeyse burada her ne halt ediyorsa dikkatimi dağıtmaya yetiyor.

İlk başta sadece babamı görmek için göle geldiğini düşündüm ama sonra aniden benimle yürüyüşe çıkmaya gönüllü oldu... bu garipti. Yani gardım kesinlikle düştü.

Onun gelişinin buradayken çalışma planlarımı nasıl engellediğinden bahsetmiyorum bile. Eğer o bodrumda kalıyorsa, benim de mavi kanepede müdavimlerimle geçireceğim zaman gidiyor.

"Yani..." diyor, benden biraz daha hızlı yürüyor, bu yüzden ona yetişmek için hızlanmak zorunda kalıyorum. Normalde bu yürüyüşlerde telefonumu yanıma alır, ter atarken izleyicilerimle sohbet ederdim. Ama şimdi telefonum sessizce cebimde duruyor.

"Yani..." Ben de yankıladım. "Gördüğüm kadarıyla değerli gece kulübünüzden kaçabilmişsiniz."

"Evet... Emerson'a bahsetmiştim. İhtiyacım olduğunu düşünüyor gibiydi." "Senin var mı?"

"Neye ihtiyacım var mı?" "İhtiyacın var mı?"

Yutkunurken gözleri yüzümü tarıyor. "Evet. Sanırım bir molaya ihtiyacım vardı. Ailemin yanında olmaya ihtiyacım var."

"Birdenbire mi?"

"Ne?" diye soruyor, kaşlarını birbirine çatarak bana doğru dönüyor.

"Bizden yirmi dakika uzakta yaşıyorsun. Birdenbire ailenle vakit geçirmek istemen biraz tesadüfi görünüyor."

"Bir şirketi yönetmekle meşgul olduğumu biliyorsun. Senin gibi ailemi her zaman görme lüksüne sahip değilim. Hâlâ onlarla birlikte yaşamıyorum," diye karşılık veriyor ve bu hakaret karşısında çenem açık kalıyor.

Donup kaldım ve ellerimi havaya kaldırdım. Beni birkaç adım geçtikten sonra durdu ve bana doğru döndü.

"Bu yüzden mi benimle yürüyüşe geldin? Pislik gibi davranıp babamın bodrumunda yaşadığım için benimle alay etmek için mi?" diye sordum.

"Sen-" diye başladı ama kendini durdurdu. Derin bir nefes alarak kendini toparladı ve devam etti: "Seni aşağılamak istememiştim Mia. Sadece... eskiden göle gelmeyi çok severdim ve annemin dün telefonda konuşmasına bakılırsa, Paul'ün bu yıl da gelmemden memnun olacağını düşünüyor gibiydi."

Midem bulanıyor. "Neden böyle söyledi ki? O iyi."

"Eminim öyledir," diye yanıtlıyor sempatik bir ifadeyle. "Sadece benim gelmem için her şeyi söylediğini düşünüyorum."

Bir an için birbirimize öylece bakıyoruz ve keşke Garrett bana karşı gerçek olabilseydi diyorum. Beni sürekli reddetmeyen ya da benimle alay etmeyen biriyle bu konuyu konuşmak güzel olurdu. Ama biz birbirimize karşı böyle değiliz.

"Hadi," diyor, onunla yürümeye devam etmemi işaret ederek. Sonunda onun yanına geldiğimde yine sessizleşiyoruz. Garrett'ın bana söylemediği bir şeyler bildiği hissinden hâlâ kurtulamıyorum. Ama bunu zorlamıyorum.

Bir süre sonra, "Peki, bütün hafta burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor. "Sakin ol," diyorum, "bir ara sen de denemelisin."

"Nasıl rahatlayacağımı biliyorum."

"Öyle mi? Peki söyle bana... nasıl rahatlıyorsun?"

Bir an düşüncelere d a l ı y o r , o güçlü kaşları düşünceli bir şekilde kalkıyor. "Ben koşarım."

"Koşmak rahatlatıcı değildir." "Benim için öyle."

"Seni sadist yapan da bu," diye takılıyorum ona. "Bu seksin rahatlatıcı olduğunu söylemek gibi bir şey."

Şaşkınlıkla tepki verir. "Seks rahatlatıcıdır."

"Seksin rahatlatıcı olduğunu düşünüyorsan, yanlış yapıyorsun demektir."

Gülüyorum.

"Ah evet. Şimdi de seks uzmanı mı oldun?" diye soruyor ve bana bakarken kaşlarının nasıl kırıştığını fark ediyorum, yüzünde tedirgin ve neredeyse *kızgın bir* şey var.

"Ben bir seks uzmanı değilim ama seksin eğlenceli olması gerektiğini düşünüyorum, rahatlatıcı değil."

Birden duruyor ve bana doğru dönüyor, bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Konuşmaya başladığında neredeyse nefes almayı unutuyorum.

"Koşmayı neden rahatlatıcı buluyorum biliyor musunuz? Bitirdiğimde kendimi nasıl hissettiğim için. Aynı şey seks için de geçerli. Buna rahatlatıcı diyemezsiniz çünkü yatakta hiçbir zaman tam anlamıyla tatmin olmamışsınızdır. Kafanızdaki tüm düşünceleri bir kenara bırakıp sadece vücudunuzdaki hislere odaklanmak ve ne düşündüğünüze değil. Ter atmak ve biriyle o kadar uyum içinde olmak ki onun zevkini kendi zevkinizmiş gibi yaşayabilmek. Ve sonra yıldızları görecek kadar sertleşmek, işte ben buna rahatlamak diyorum. Bunu yapabilen birini bulursanız, ne demek istediğimi anlayacaksınız."

"Oh, senin gibi biri mi?" Kelimeler ağzımdan dökülüyor ve ben ona bakarken aramızdaki birkaç santimlik boşlukta asılı kalıyor. Bu kesinlikle birbirimize en yakın durduğumuz andı ve birdenbire seksten konuşmaya başladık. Neler oluyor?

Bu konuşmanın ağırlığını hissederek gözlerinin içine bakarken kalbim çarpıyor, ateşim yükseliyor. Ve şimdi... onunla böyle bir seksi hayal ediyorum.

"Çok komik," diye mırıldanıyor arkasını dönerken.

"Sahibi olduğun dans kulübündeki tüm kızlar çok şanslı olmalı," diye takılıyorum ona. Garrett kendimi bildim bileli gece kulüplerinde çalışıyor ve her gün ne kadar çok kızla birlikte olduğunu hayal edebiliyorum.

Yürüyüşümüze devam ederken "Kulüplerimdeki kızlarla yatmıyorum" diye cevap veriyor.

Ona bakarak gülüyorum. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır, değilim. Sizi şaşırtabilir ama ben bir profesyonelim. Ve işimden zevk alıyorum. Bunu kız tavlamak için yapmıyorum."

Cevap vermiyorum ama bir süre ona şüpheyle bakıyorum. Garrett'ın bana çoğu erkekten farklı geldiğini itiraf etmeliyim ama erkekler hakkında bildiğim bir şey varsa, ki uygulama sayesinde yeterince erkekle tanıştım, o da tek bir şey istedikleridir. Ve bunu elde etmek için her şeyi yapmaya hazırlar.

Bu yüzden işimden memnunum. Ben sadece vermek istediğimi veririm. Kimse bana dokunamaz ya da beni kullanamaz. Ve günün sonunda, bir maaş çeki alıyorum. Çok fazla şey isteyen sümüklü toplar için endişelenmeme gerek yok.

Gücün bende olduğu tek yer orası.

Gün batımını eve kadar takip etmeye çalıştığımız için yürüyüşümüz bir süre sessizleşiyor. Sonunda, sessizce "Mazoşist" diye mırıldanarak sessizliği bozuyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Daha önce koşmayı sevdiğim için bana sadist demiştiniz, ama doğru kelime mazoşisttir - kendine acı çektirmekten hoşlanan biri."

"Oh."

Yürümeye devam ederken gözlerinde bir muziplik pırıltısı var, sanki konuşmak istediği bir konuyu açmışım gibi. "Peki, sadist nedir?"

"Sadist, bir başkasına acı çektirmekten hoşlanan kişidir."

"Hmm," diye cevap veriyorum ve hemen ardından ekliyorum, "acı çekmemi izlemek için kendini yürüyüşüme davet etmek gibi."

Bu kez gülümsemesi tam ve gözlerinin etrafında kırışıklıklar yarattığını gözden kaçırmıyorum. Sonra o sıcak, seksi sırıtışını bana çevirerek "Aynen öyle" diye cevap veriyor.

KURAL #c: SEKSİ HAYVAN İSİMLERİ HER ZAMAN İYİ BİR FİKİRDİR.

Garrett

O Göl evine döndüğümüzde ailemiz verandadaydı; annem elinde bir kadeh gül suyu, üvey babam da ızgaranın başındaydı.

Mia ve ben merdivenleri çıkarken yanan hamburgerlerin kokusu havayı dolduruyor.

"Seninki iyi pişmiş Mia," diyor babası. Omzunun üzerinden bakıp ızgaradaki son hamburgerin çıtır çıtır siyah kenarlarını görüyor. Mia'yla o kadar çok yemek yedim ki, hamburgerinde en ufak bir pembelik bile görse aklını kaçırıyor.

"Sağ ol baba," diyor ve yanağına bir öpücük konduruyor.

"Bu bir suç olmalı," diyorum ona. "Paul, sen burger cinayetinin suç ortağısın."

Adam gülüyor ama kadın gözlerini deviriyor.

"Çocukluğundan beri ona aynı şeyi söylüyorum," diye ekliyor Paul.

"Siz ikiniz ona sataşmayı bırakın," diyor annem, kendisine doğru eğilen Mia'nın koluna girerek. Onları birlikte görünce... annem ortaya çıktığında Mia'nın henüz bir çocuk olduğu gerçeğini hatırladım. Kendi annesini çok genç yaşta trajik bir şekilde kaybetmişti, bu yüzden tanıştıklarında hemen benimkine sarıldı.

Annem beni on sekiz yaşında doğurmuş, Mia'nın babası da onu otuz iki yaşında doğurmuş; yani kırk yaşındaki bu iki genç tanışıp aşık olduklarında, evliliklerine on üç yaş arayla birer çocuk getirmişler. Ama ben

Annemin başka bir çocukla yeniden başlama fırsatını sevinçle karşıladığını, sonunda hep istediği kızına sahip olduğunu düşünüyorum. Babam gittikten sonra hayatını bana adadı. Nadiren birileriyle çıkıyordu; aslında pek bir sosyal hayatı da yoktu. Onun hayatı yeniden başlıyor gibi görünürken ben tam bir yetişkin olmuştum.

Sonra birden annemin kızı olarak gördüğü kızın dün çıplak gördüğüm ve o günden beri çıplak hayal etmekten vazgeçmediğim kız olduğunu hatırlıyorum.

İçeri girerken kendi kendime "Bir içkiye ihtiyacım var" diye mırıldanıyorum. Doğruca mutfaktaki buzdolabına gidip hafif bir bira çıkarıyorum ve telefonumu cebimden çıkarırken tezgâhın üzerine koyuyorum. Sadece birkaç saattir yoktum ve şimdiden iş e-postalarımı ya da ekipten gelen mesajları kontrol etmek için can atıyorum.

E-postalarımda yeni bir şey yok ve kimseden tek bir mesaj bile gelmedi.

"Bu surat ne için?" Mia tezgahın üzerine eğilip
beni izliyor. Kalçalarını öne doğru eğmiş, neredeyse göğüslerini dışarı çıkarıyor.

Ne kadar alaycı olduğunun farkında mı yoksa gerçekten o kadar saf mı?

"Yok bir şey," diyorum biramı açarak. "Sadece kendime bu hafta bir iş yapmadan nasıl hayatta kalacağımı soruyordum."

Mutfak tezgâhının etrafında dönüyor, yüzeye zıplamadan önce tam yanımda duruyor, böylece şimdi adanın karşısındaki taşan dekoltesiyle yüzleşmek zorunda kalmak yerine, şimdi yakın bir görüşe sahibim. Ellerinin üzerinde geriye yaslanırken dizleri birbirinden ayrılıyor.

Daha iyisini bilmesem, benimle dalga geçtiğini, sırf beni delirtmek için bilerek benimle alay ettiğini söylerdim.

"Görünüşe göre benimle sıkışıp kaldın. Tabii geri dönmeyi düşünmüyorsan," diyor şakacı bir şekilde.

Alaycı mı yoksa ciddi mi olduğunu anlayamıyorum; tavırlarında beni şaşırtan neredeyse flörtöz bir şey var. Mia benimle hiç flört etmemişti, bu yüzden alaycı olduğunu varsayıyorum.

Ancak dün geceden sonra, şahsen önümüzdeki yedi günü düpedüz muhteşem kılmak için yapabileceğimiz yüzlerce şey düşünebiliyorum.

Hayır. Kes şunu.

Sikim bir şekilde kendi beynine sahip oldu ve Mia'yı bu şekilde düşünmekten kaçınmam için sayısız neden olması umurunda değil.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın," diye cevap veriyorum.

Gözlerinde bir sorun pırıltısı var. Sonra birayı elimden kapıyor ve dudaklarına götürüyor. Sıvıyı yutarken boğazının nasıl çalıştığını izlerken başımın büyük, çok büyük bir belada olduğunu anlıyorum.

Akşam yemeğinden sonra bodrumdaki yatak odama yerleştim. Göl evi üç katlı ve bitmiş bodrum katı genellikle misafirler için ayrılmış, geniş ve rahat bir oturma odası, özel bir banyo, yatak odası ve arkadaki jakuziye açılan bir kapı var. Sonuç olarak, bu tatil evinden neden daha fazla yararlanmadığımı merak ediyorum.

Telefonumu çıkarıp e-postalarımı *tekrar* kontrol ediyorum ama hâlâ bir şey yok.

Sonra başparmağımın yeni kamera kızı uygulamasına doğru kaydığını hissettim. Dün gece indirdiğim uygulamaya.

Şu anda çevrimiçi olamaz, değil mi? Üst katta bir yerde, iki kat yukarıda, ama ailemiz evde. Gerçekten iki kapı aşağıda onlarla yaşayacak kadar cesur olabilir mi?

Uygulamayı açtığımda ve en üstte onun adını gördüğümde sorum yanıtlandı.

WickedKitten214 yayında.
Kahretsin, Mia.

Canlı yayınına tıkladığımda, video açılıyor ve onu yine yatağında, Tanrı'ya şükür tamamen giyinik ve açık bir günlüğe bir şeyler çizerken gösteriyor. Dizlerini bükmüş, ayaklarını çaprazlamış, yüzüstü yatıyor ve bir yandan çizerken bir yandan da lakayt bir şekilde sohbet ediyor.

"Çocukken ressam olmak isterdim" diyor. "On yaşımdayken ailem beni Venedik'e bir geziye götürmüştü ve sokaktaki sanatçıların on beş dakika gibi bir sürede bütün bir portreyi çizebildiklerini hatırlıyorum. Ve şöyle düşündüğümü hatırlıyorum... Büyüdüğümde bunu yapmak istiyorum."

Sonra defteri kaldırıp sayfadaki çizimi gösteriyor ve ben de kedisi Betty'nin orantısız kafalı ve çarpık gözlü korkunç çizimini görünce yüksek sesle kıkırdıyorum.

Kıkırdayarak şöyle diyor: "Ama gördüğünüz gibi ben sanatçı değilim. Ailem onun yerine beni jimnastiğe yazdırdı, sanırım eğlenceliydi. O konuda daha iyiydim."

Kendimi mavi koltuğa uzanmış, ayaklarımı sehpaya dayamış onu izlerken buluyorum. Kamera için mükemmel bir karizması var; anın uzamasına ya da garip hissettirmesine izin vermeden yayını eğlenceli tutabiliyor. Bu kadar çekici olduğunu nasıl fark etmemişim?

Gözüm sürekli özel oda talep butonuna takılıyor ama aynı evde iki kat merdiven çıkıp ücretsiz görüşebileceğim biriyle sohbet etmek için dört yüz elli dolar ödemek oldukça aptalca olurdu. Ama yine de akıllıca kararlar vermiyorum.

Parmağımı düğmeye bastırıyorum ve çok fazla düşünmemeye çalışarak ücreti tekrar kabul ediyorum. Bu bir araştırma, diyorum kendime. Bunu sonuna kadar götürmeliyim. On beş yıldır tanıdığım bir kıza birdenbire ilgi duymaya başlamamın bir nedeni olmalı.

Cidden, neden o? Neden aynı süre içinde yoluma çıkan yüzlerce kızdan biri değil? *Hiçbir şey* hissetmediğim yüzlerce kız. Ama şimdi, bir nedenden dolayı, bu kıza çekildim.

Mia oda talebimi tekrar fark ediyor ve canlı yayın kalabalığına veda ediyor. Sonra, tıpkı geçen seferki gibi, ekran kararıyor ve benden kamera ve mikrofon erişimi istiyor. İkisini de reddediyorum.

"Tekrar merhaba Drake," diyor çarpık bir gülümsemeyle. Bu isim beni bir an için şaşırtıyor, sonra sarhoş Garrett'ın ona çapkın arkadaşım Drake'in ismini verdiğini hatırlıyorum. Mia Drake'e bayılırdı. Tabii ki o da onu severdi ama muhtemelen sadece bir ya da iki kez.

"Gördüğüm kadarıyla
yine utangaçsın."

Cevabımı yazıyorum.

Sadece seni görmeye geldim.

"Çok tatlısın. Ama geçen sefer seni görmek hoşuma gitmişti."

Belki daha sonra. Sadece bugün konuşalım.

Mesajlarımı okumasını izliyorum, yüzünde gergin, meraklı bir ifade var. Şu anda ne düşündüğünü merak ediyorum. Eğer o adamın gizemi

hattın diğer ucunda olması ilgisini çekmeye yetiyor. Bu adamlara her zaman şu anda bana verdiği o gamzeli sırıtışı ve içten sıcaklığı mı veriyor? Gerçek hayatta bana hiç böyle baktığını gördüm mü?

"Ne hakkında konuşmak istersin, Drake?"

Bana kendinden bahset. Seni dinlemek hoşuma gidiyor.

Yüz ifadesi yumuşar. "Tamam..." Yatağa uzanmış, bir yastığa sarılırken kameraya bakıyor ve ben de kanepeye uzanıyorum, neredeyse onun pozisyonunu yansıtıyorum, o bana onun hakkında zaten bildiğim her şeyi anlatırken. Yine de sanki ilk kez duyuyor gibiyim.

Jimnastikten, kozmetoloji okulundaki başarısız girişimlerinden, üniversiteden, barmenlikten, şarkı söylemekten ve sonra yine sanatsal becerilerinden bahsediyor. Yönsüzlüğü ve sürekli başarısızlıkları konusunda onunla kaç kez alay ettim? Neden bu konuda onunla bu kadar çok uğraşmak zorundaydım?

Şu anda onunla uğraşmak istemiyorum. Onun yerine cevabımı yazıyorum.

En azından denedin.

Bazen denemek en zor kısmıdır.

Bir yaşa geldiğinizde, hiç şans vermediğiniz için bir şeyleri kaçırdığınızı fark etmek istemezsiniz.

Gülüyor. "Bunu aileme söyle. Muhtemelen hepsi benim büyük bir başarısızlık olduğumu düşünüyordur."

Eminim yoktur.

Peki nasıl oldu da buraya geldin, bunu yapıyorsun?

Omuz silkiyor. "Sanırım sonunda iyi olduğum bir şey buldum."

Beğendin mi?

"Bazen. Yeni insanlarla tanışmayı seviyorum. Bana kendimi nasıl hissettirdiklerini seviyorum. Ve... Parayı da seviyorum. Yani, gerçekten şikayet edemem."

Mutlu musun?

Soruyu okuyor ve bir an düşünüyor gibi görünüyor, düşünürken dudaklarını büküyor. "Evet. Mutluyum."

Ben ikna olmadım. Bu bakış ne içindi?

Dalgın ifadesi yerini gülümsemeye bırakıyor. "Hiçbir şey. Ben sadece... keşke bu şekilde yüz yüze iletişim kurabilseydim. Nedense telefonda ya da mesajlarda, hatta kamerada çok daha kolay oluyor. Ama gerçek hayatta biriyle bir şeyler hissetmeye çalıştığım anda gardımı alıyorum."

Başparmaklarım bir an için klavyenin üzerinde geziniyor. Dün geceki görüntülü konuşmadan bile daha samimi geliyor. Mia, hattaki kişinin ben olduğumu bilse *bana* asla söylemeyeceği şeyleri anlatıyor. İmkânı yok. Sanki bu kızla ilk kez tanışıyorum.

"Peki ya sen? Kendim hakkında yeterince konuştum."

Ne bilmek istiyorsun?

"Hmmm... yaşamak için ne yapıyorsun?"

Yalana devam edebilirim. Eğer Drake gibi davranacaksam, o zaman Drake olurum. *Tanrım, bu çok yanlış hissettiriyor.*

İnşaat.

"Demek ellerinle çalışıyorsun," diye cilveli bir gülümsemeyle cevap veriyor ve yüzüme yayılan sırıtış için kendimden nefret ediyorum. "Hayatında biri var mı? Eşin ya da sevgilin?"

Hayır.

"Neden olmasın? Dün gece gördüğüm gibi güzel bir vücut. Dışarıda gerçek bir kadınla olmalısın, burada benimle değil."

Sanırım ben de senin gibiyim. Gerçek insanlarla bağlantı kuramıyorum.

Yüz ifadesi somurtmaya dönüşüyor ama sahte bir ifade değil. Gerçekten sempatik görünüyor.

"En son ne zaman bir kız arkadaşın oldu?"

Uzun bir süre, diye cevap veriyorum.

Ne kadar sürdüğünü söylesem bana inanmazdı. Ama bu sohbette garip bir şekilde rahatım ve ona daha fazlasını anlatma dürtüsü hissediyorum. Ya da her şeyi. Belki de anonimlikten, ama ona en yakın arkadaşımın bilmediği sırları dökmek istiyorum. Neredeyse yapacağım ama sonra fark ediyorum ki bu Mia ve eğer bu telefonların diğer ucunda kimin olduğunu öğrenirse, benimle ilgili her şeyi öğrenecek ve ben bunları saklamak için çok fazla ve çok uzun süre çalıştım. Özellikle de ondan.

Ama ona verebileceğim birkaç şey var.

Bu muhtemelen sizin için sürpriz olmayacak ama ben izlemeyi tercih ediyorum.

Mesajlarımı okuduğunu görmek, her birine tepki verirken yüz ifadesinin değişmesiyle beni çıldırtmaya yetiyor. Beklediğimden çok daha keyifli. Çünkü o Mia ve ben hâlâ onun bu kadar açık ve tatlı olabileceği fikriyle sarhoşum.

"Dün gece izlemekten fazlasını yaptın," diye gülerek karşılık veriyor. Canlı yayınlarında gördüğümden daha doğal. Daha çok gerçek Mia.

Evet, yakaladım. Beni zayıf bir anımda yakaladın.

Yine gülüyor. "Seni ikna etmek o kadar da zor olmadı, Drake." Gözleri aşağıya, kameradan uzağa kayarken konuşmanın tonu sessizleşiyor ve biraz ciddileşiyor. "Genelde katıldığınızdan daha çok mu izlersiniz?"

Evet.

"Beni izlemeyi mi tercih edersin... yoksa bana dokunmayı mı?"

Lanet olsun. Bu bir dönüş oldu. İyi bir dönüştü ama beklediğim gibi olmadı. Ya da belki de bekliyordum. Belki de bunca zamandır ondan almaya çalıştığım şey buydu. Ondan daha fazlasını. Daha savunmasız, çıplak, gözlerimin yiyebileceği bir yemek gibi yayılmış. Artık geri dönmeyeceğimden eminim.

Sana dokunmayı çok isterdim.

Kapüşonlu gözlerini ekrana kaldırdığında mesajımı okuyor ve alt dudağını ısırıyor. "Tamam o zaman. Dokun bana," diye cevap veriyor ve kaşlarım çatılıyor. Yatağa yaslanıp telefonu üzerine gelecek şekilde ayarlarken -benim de öyle olmasını dilediğim gibi- parmaklarını nazikçe vücudunun ön kısmında gezdiriyor. Üzerinde hala bikini üstü ve jean şortu var ve ağzım az önce üst katta olduğunu hatırlayarak sulanıyor. Ve her an, umutsuzca istediğim o manzaraya sahip olacağım.

"Ellerimin senin olduğunu farz et. Ve bana onlarla ne yapacağımı söyle," diyor alçak, boğucu bir fısıltıyla. "Dokun bana, Drake."

Sikeyim beni. Tek istediğim onun benim adımı söylemesini duymakken, *lanet olası* arkadaşımın adını kullandığım için siktir et beni.

Aslında, hepsinin canı cehenneme. Eğer ona ne yapması gerektiğini söyleyeceksem, bu benim lanet olası sesim olacak. Hızlıca mikrofon düğmesine basıyorum ve ses tonumu alçaltmak ve çakıllı bir mırıltıda tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Bikini üstünü çıkar. Her seferinde bir tarafını."

Kameraya gülümsüyor, sesimi duyunca yanakları pembeleşiyor. "Oh, merhaba."

"Yap," diye mırıldandım.

Parmakları kumaşın sağ üçgenini nazikçe aşağı çekerek yumuşak pembe meme ucunu ortaya çıkarır, tomurcuk zaten gergin ve hazırdır.

"Meme ucunu çimdikle. Sadece acıyana kadar. İnlemeni duymak istiyorum."

Dudaklarını yalıyor, bunu yaparken göğsü ağırlaşıyor. Parmaklarını her seferinde bir göğsünün üzerinde kaydırarak, hassas tomurcuğu parmağı ve başparmağı arasında döndürüyor ve acının başladığı an için yüzünü izliyorum. Dudaklarından tiz bir inilti dökülüyor, böylece o noktaya ulaştığını anlıyorum.

"Bir elini orada tut. Diğerini yavaşça aşağı kaydırın."

Kendine dokunuşunu izlerken sikim şortumun içine sızıyor, parmaklarını karnının üzerinde gezdirirken lezzetli bir şekilde yavaş bir tempoda hareket ediyor. Ve şortuna ulaştığında, düğmelerini açmasını

söylüyorum. Diğer eli hala

göğsünde çalışıyor, onu acı ve beklentinin uçurumunda tutacak kadar sıkıyor ve çekiyordu.

Bu sefer kendime dokunmak istemiyorum. Sadece onu izlemek istiyorum. *Onun* zevkine odaklanmak. Hareketlerine. Aramızda sikimin dikkat dağıtıcı etkisi olmadan, ellerimin onun etinde olduğunu hayal ediyorum.

"Bana ne kadar ıslak olduğunu göster," diye fısıldıyorum ve sesimin yeterince maskelenmiş olması için dua ediyorum, ama hala kendine dokunduğu ve benimle yüzleşmek için merdivenlerden aşağı koşmadığı için, bunun yeterli olduğunu varsayacağım.

Hevesli ellerini şortunun içine sokarken gözlerim ekrandan ayrılmıyor ve amına temas ederken yüzünü izliyorum. Ağzı açık kalıyor ve gözleri yarı yarıya kapanıyor. Sonra elini yavaşça şortundan çıkarıp parmağını kaplayan nemi gösteriyor ve ben de gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum.

Ağzımdan kaçıyor. Biraz fazla yüksek sesle ve biraz fazla benim gibi. Ama dikkati o kadar dağınık ki farkına bile varmıyor.

"Tadına bak," diyorum, bunun bir sınırı aşmak olup olmadığından ya da onun bunu isteyip istemediğinden tam olarak emin değilim ama orta parmağını dudaklarına götürdüğünde hoş bir sürprizle karşılaşıyorum. Tatlı ağzını açarak parmağını diline bastırıyor ve kendi uyarılmışlığının tadını çıkarıyor. Birden, kendi aletimi bunun dışında tutmayı başarıp başaramayacağımı bilmiyorum. Şu anda zorlanıyor, o kadar sert ki acıtıyor ve ilgi için yalvarıyor.

Sonra görüşürüz.

Şimdilik, o benim odak noktam. Sadece ona.

"Tadı güzel mi, Kedicik?" Seksi evcil hayvan ismi dilimden dökülürken soruyorum.

Başını sallarken parmağını emerek inliyor. "Benim

için ıslandın mı?"

"Evet," diye inliyor.

Tam ona daha fazla yol tarif edecekken, ekranımda bir uyarı beliriyor ve saatimizin dolmak üzere olduğunu ve devam etmek için 450 dolar daha kabul etmem gerektiğini bildiriyor. Hay sikeyim.

Belki de bu iyi bir şeydir. Onu bekletmek, istemek. Uzat.

"Gitmem gerek," diye fısıldıyorum. "Ama telefondan sonra kendini boşaltmanı istiyorum. Parmaklarımın o tatlı amcığında olduğunu hayal et, tamam mı?"

"Evet," diye itaatkâr bir şekilde cevap veriyor.

"Boşaldıktan sonra bana ıslak amının resmini gönderir misin?"

Hiç tereddüt etmeden, "Evet." diye
cevaplıyor. "İşte benim güzel
kediciğim."
Bununla birlikte gülümsüyor, yanakları tahrikten
kızarmış. "Sana böyle seslenmemden hoşlanıyor musun?"
diye soruyorum.
Dudakları ayrık ve gözleri ekranda, başını sallıyor.
"Evet." "Yarın görüşür müyüz?"
"Tamam," diye fısıldıyor, yine dudağını ısırıyor. Sonra ekran kararıyor ve elimi yeterince hızlı bir şekilde sikime götüremiyorum. Kendimi okşadığım süre boyunca, bunu iki kat yukarıda onun da kendini becerdiğini bilerek yapıyorum. Ve göğsümün her tarafına boşaldığımda, aynı anda boşaldığımızı hayal ediyorum.

KURAL #7: EĞER BİR ŞEY İSTİYORSANIZ, KARŞILIĞINDA BİR ŞEY VERMEYE HAZIR OLMALISINIZ.

Mia

I Gecenin bir yarısı uyandığımda üzerimde hala bütün gün giydiğim kıyafetler vardı. Drake ile yaptığım o beklenmedik sıcak sohbetten sonra uyuyakalmış olmalıyım.

Ve sohbetimizden sonra bana yapmamı söylediği şeyi yaptım. Nasıl yapmayayım? Beni sarmıştı ve çok ateşliydi.

Görüşmemiz sona erdiğinde, onun müstehcen sözlerinin sesini kafamda tekrarlayarak kendimi boşalttım ve bu hiç de uzun sürmedi. Sonra, istediği gibi bir fotoğrafımı çektim ve gönderdim.

O yüksekten indikten sonra, bu gizemli adama biraz fazla bağlanıp bağlanmadığımı merak etmeye başladım. Normalde bir telefon görüşmesinden sonra asla mastürbasyon yapmazdım çünkü adam yapmamı söyledi. İşten çıktıktan sonra, *işim biter*. Yani, her şeyi bir kenara koyarım ve kamerayı tekrar açana kadar düşünmem. Ama Drake ile sadece iki sohbetten sonra, onun farklı olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Muhtemelen sadece isimsiz bir şey. Karın kaslarını ve aletini gördüm ve ikisi de etkileyiciydi.

Ama seks meselesi olmasa bile, kendimi ona açılacak kadar rahat hissediyorum. Ona gerçek beni göstermek için. Her zaman *açık* olan sahte, kamera kızı beni değil, müşterilerime çok derinlere girmelerine izin vermeden ilgilerini çekecek kadarını veriyorum.

Ki bu çok saçma.

Muhtemelen uygulamada biraz meme ve göt görmek isteyen ve bunun için para ödemeye razı olan başka bir sapık adamdır. Gerçek beni umursamasına imkan yok, ne kadar umursuyormuş gibi yaparsa yapsın. Hiçbiri umursamıyor.

Telefonumu elime alıp saate bakıyorum. İki otuz beş.

Bir süre dönüp duruyorum ve Drake ile yaptığım özel sohbeti tekrar ediyorum. Garrett'la geçirdiğim günün anıları da gözümün önünden geçiyor. Onda bir gariplik var gibi. Dün durup dururken araması ve sonra ortaya çıkıp benimle yürüyüşe çıkması. Bu gerçekten babamla mı ilgili? Yoksa istediği için mi bana iyi davranmaya başladı? Her zamanki gibi zalim ya da alaycı değil.

Ve yürüyüşümüzde seks hakkında konuşmamız karakterine hiç uymuyordu. Garrett için ben her zaman onun sinir bozucu küçük kız kardeşiyim. Hiçbir makyaj ya da göğüs dekoltesi bunu değiştirmeyecek. Farklı olabileceğine kendimi inandırırsam rüya görüyorum.

Benden etkilenmiş olsa bile Garrett uzun süreli bir ilişki yaşayacak kadar ilişkileri ciddiye almıyor. Hayatının geri kalanında ukala bir bekar olmaya mahkum ve bunun onun asla üzüleceği bir şey olduğunu sanmıyorum.

Uyku benden otuz dakika daha kaçtığında pes edip yataktan çıkıyorum. Ev sessiz, ama bazen sessizliği seviyorum. Hayat çoğu zaman o kadar gürültülü geliyor ki, bir süre sessizlikte oturmaktan keyif alıyorum. Kafamın içinde tekrar tekrar yankılanan seksi bir yabancının sesi tarafından tüketilmiş olan düşüncelerimle baş başa.

Merdivenlerden sessizce iniyorum ama karanlık ve sessiz. Bodrumda çalan eski bir sitcom'un kahkaha sesini duyunca merdivenlerden inmeye devam ediyorum. Oturma odasında televizyon çalıyor ve Garrett'ı kanepede görüyorum, yüzü televizyonun ışığıyla aydınlanmış.

"Hey." Sesi loş odada belli belirsiz yankılanıyor.

Karmakarışık saçları ve gözlerinin altındaki koyu halkalarla zar zor uyanmış görünüyor. Onu bu kadar asık suratlı görmek garip. Garrett genelde parlak ve neşelidir.

"Uyuyamıyor musun?" Merdivenin yanında gezinerek soruyorum. Davet edilmeden daha fazla yaklaşmak istemiyorum.

Sonra beni şaşırtarak battaniyesini kaldırıyor ve beni yanına oturmaya davet ediyor. Tereddüt ediyorum, nasıl tepki vereceğimden emin değilim, çünkü tanıdığım Garrett bana yatağa gitmemi söyler ya da beni görmezden gelirdi.

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor. Davetini kabul ediyorum ve yanındaki mindere oturuyorum, böylece aramızda bir karış boşluk kalıyor. Battaniyeyi üzerime seriyor, böylece sıcak bir şekilde sarılıyorum.

"Ne izliyorsun?"

"*Altın Kızlar,*" diye gülerek yanıtlıyor. "Sabahın üçünde açık olan tek şey o."

"Bu şova bayılıyorum."

Kolunu kaldırıyor ve kanepenin arkasına doğru sarkıtıyor. "Ben de."

Bir süre birlikte izliyoruz, Blanche'ın seks şakalarına ve Dorothy'nin tek satırlık esprilerine hep birlikte gülüyoruz. Bir sonraki reklam arası geldiğinde Garrett'a bakıyorum ve yüz ifadesinde daha önce hiç görmediğim bir boşluğu fark ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Onda neyin ters gittiğini tam olarak açıklayamıyorum, ama sanki içinde o kadar çok düşünce dönüyor ki, dış dünyada gerçekten var olmuyor.

Ve beklediğim son şey onun bana açılmasıydı. Ama açılmadı.

"Evet, ben iyiyim. Sen iyi misin?"

Kolunu benden uzaklaştırıyor, sanki bana neredeyse dokunmanın bir sorun olacağından endişeleniyormuş gibi.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim.

"Ee, sende ne var ne yok?" diye soruyor, havadan sudan konuşarak. "Yeni... girişimler var mı?"

Ona doğru dönüyorum. Garrett hayattaki başarısız girişimlerim konusunda benimle hep dalga geçerdi ve Drake'in ne kadar cesaretlendirici olduğunu, denemenin kaçırılan fırsattan sonra pişman olmaktan daha iyi olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

"Neden sana söyleyeyim ki? Yine bir şeyde başarısız olduğum için benimle dalga geçebilesin diye mi?"

Etkilenmiş görünüyor, bana doğru dönerken yüzünde şok olmuş bir ifade var. "Neden seninle dalga geçeyim ki?"

"Çünkü senin yaptığın bu. En azından bir şeyi denemek, daha sonra denemediğine pişman olmaktan iyidir," diyorum ama gözlerini devirip başka tarafa bakmasını kaçırmıyorum.

"Akıllıca sözler."

"Bu doğru."

"Mia, seninle dalga geçmiyorum. Sadece neler yaptığını sordum. Farklı şeyler denediğin için seninle gurur duyuyorum."

"Hayır, değilsin" diyorum, televizyona doğru dönerek. Nedense alt dudağımın titrediğini ve gözlerimin yaşardığını hissediyorum. Neden umursuyorum ki? Garrett'ın benim hakkımda ne düşündüğü benim için önemli olmamalı.

Öyle olması dışında.

"Bilgin olsun," diye devam ediyorum, "artık işimi gerçekten seviyorum ve sonunda ailemizin bodrumundan taşınacak kadar kazanıyorum."

"Öyle mi? Ne yapıyorsun?" Ses tonunda cevap vermemi engelleyen bir sertlik var. Bazen çok ukala bir pislik oluyor. Yapacağım en son şey ona ne iş yaptığımı açmak olurdu. Beni sadece daha fazla yargılar.

"Boş ver," diye mırıldanıyorum, battaniyeyi üzerimden atıp ayağa kalkmak için hareket ediyorum. Ama eli kolumda, beni tekrar aşağı çekiyor. Ona ters ters bakıyorum, ağzım şaşkınlıkla açık kalıyor. "Bırak beni."

"Hayır. Şımarıklık yapıyorsun. Sadece soruya cevap ver."

"Sana hiçbir şey söylemiyorum," diye itiraz ediyorum, tekrar ayağa kalkmaya çalışarak. Bu kez kolları ortama dolanıyor ve beni kucağına sürüklüyor.

"Neden olmasın? Saklayacak neyin var Mia? Çünkü *veri girişinde* çalıştığına dair yalanlarına inanmıyorum."

Benimle alay ediyor ve bu kanımı kaynatıyor. Yüzüne bir tokat atmaya çalışıyorum ama o çok hızlı davranıyor ve bileğimi avucunun içine alıyor. Tutuşuna karşı güreşene kadar mücadele ediyorum, ama benden o kadar güçlü ki, birkaç dakika içinde beni yüzüstü kanepeye yatırdı ve tüm vücut ağırlığını sırtıma verdi.

"Sen tam bir pisliksin!" Yastığa doğru bağırıyorum.

"Neden her şey seninle kavga etmek zorunda?" diye tartışıyor, ses tonunda alaycı bir mizah var. "Çok alıngansın."

"Ben mi? Beni becermek istermiş gibi üzerime yatan sensin!"

Kulağıma gülüyor, alçak sesle kıkırdıyor. "Güven bana, velet. Eğer seni becermek isteseydim, beceririm."

Ona karşı biraz daha mücadele ediyorum. "O zaman, sanırım bana dayanamaman iyi bir şey, bu yüzden endişelenmeme gerek yok."

Yemin ederim hayal görüyor olmalıyım çünkü kalçalarının kıçıma sürtündüğünü hissediyorum ve bunu yaparken pantolonunda kesinlikle *sert* bir şey var. Heyecan ve kafa karışıklığıyla omurgamdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılıyor. Garrett neden sertleşiyor?

Üvey kız kardeşiyle güreşmek onu gerçekten tahrik ediyor mu?

"Bir daha düşündüm de... biraz nefret seksi eğlenceli olabilir." Nefesi kulağıma değiyor ve sözleri karşısında nefesim kesiliyor. Bu düşünce karnımı ısıtıyor. Ciddi mi acaba?

Şimdi onun tutuşuna karşı tüm mücadelemden vazgeçtim. Bunun yerine, kendimi kalçalarımı ona doğru bastırırken buluyorum. Sanki pantolonunun içinde büyüyen ereksiyonu arıyormuşum gibi.

"Garrett," diye mırıldanıyorum ve aramızdaki enerji hızla şakadan başka bir şeye dönüşüyor.

"Üzerinden inmemi ister misin? Sadece söyle, Mia."

Ama tek kelime etmedim. Başımı koltuktan kaldırıyorum, nefesini yanağımda hissediyorum, yüzümü öyle bir çeviriyorum ki ağzı benimkinden sadece bir santim uzakta bitiyor. Daha önce bileklerimi sert ve acı verici bir şekilde kavrayan elleri parmaklarıma doğru hareket ediyor, böylece ellerimiz kenetleniyor.

Sonra tekrar öğütüyor. Ben de yüksek sesle inleyerek kalçalarımı tekrar geriye itiyorum.

Bu çizgiyi aşmaktır. Bunu yapmamalıyız, ama hala bunun ne olduğunu gerçekten bilmiyorum ve ikimizin de bunu ne kadar istediğini inkar edemem, bu yüzden tek kelime etmiyorum.

Dudakları boynumu ve çenemi okşadıktan sonra kulak mememe doğru ilerliyor ve fısıldıyor: "Bana söylemediğin bu yeni işin ne Mia?"

"Sana söyleyemem," diye cevap veriyorum, başımı dudaklarını aramak için hareket ettirerek.

"Sana dokunmamı ister misin?" diye soruyor bir eli kolumdan vücuduma doğru inip göbeğimle kanepenin arasına sıkışırken. Parmakları göbek deliğimin altındaki hassas eti sıyırırken altım ıslanıyor. Onun dokunuşuyla karıncalanan bir uyarılmanın saldırısına uğruyorum.

Zar zor cevap verebiliyorum. Seslendirmek çok garip ama Tanrım, evet, bana dokunmasını istiyorum. Hem de çok.

Ben de ona zayıf bir inilti ve "Mh-hm." dedim. "O zaman söyle bana. Benden sır saklama."

"Hayır," diye mırıldanıyorum vücudunun altında kıvranırken, parmaklarını istediğim yere götürmek için çaresizce.

Bu *delilik*. Daha birkaç saat önce Drake'le görüntülü konuşuyordum ve şimdi üvey kardeşimle seks yapmanın yarısındayım. Neler oluyor?

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, vücudu kanepeden kalktı ve üzerimdeki ağırlığı gitti. Telaşla doğruldum ve ona bakakaldım. "Ne oldu?"

Gülüyor ve sonra omuz silkiyor. "Eğer bir şey istiyorsan, bir şeyler verebilmelisin."

Öfke içimi öylesine yakıyor ki, yastığı kaptığım gibi öfkeyle yüzüne fırlatıyorum. "Seni pislik!"

Kanepeden atlayarak merdivenlere doğru fırladım. Onun avucunun içindeydim ve beni kızışmış bir kedi gibi inletiyor ve salyalarımı akıtıyordu. Bu çok aşağılayıcı.

"Sen tam bir pisliksin."

"Fikrini değiştirirsen aşağıda bekliyor olacağım," diye arkamdan sesleniyor ama ben çoktan merdivenleri yarılamıştım. Vücudum hâlâ heyecanla uğulduyor ama ona geri dönmeyeceğim. Beni bir daha asla böyle elde edemeyecek.

KURAL #8: EŞEK EŞEKTİR - SEN EŞEK OLSAN DA YA DA BIRINE HAYRANLIK DUYMAK.

Garrett

M Bu sabah koşmak zordu. Her zamankinden daha zordu.

Yataktan kalkmak. Ayakkabılarımı giyiyorum. Kapıdan dışarı çıkıyorum.

Sert, sert, sert.

Ama başardım. Bazen çirkin yüzünü gösteren o iğrenç kasveti bir kenara ittim ve kendimi bok gibi hissetmeme rağmen koşuya çıktım. Neredeyse on bir dakikalık bir mil olması ya da yedi kez durmak istemem önemli değildi. Dokuz millik döngünün etrafını temizledim ve bu da bir şeydir.

Dün geceki - yoksa bu sabah mıydı - olaylar zihnimde tekrarlanmaya devam ediyor. Tüm koşum boyunca zihnim sonsuz bir utanç, pişmanlık ve iğrenme döngüsü içindeydi. Çok mu ileri gittim? Bu Mia için yeni bir durum ama onunla dalga geçmek gerçekten bildiğim tek şey. Yine de onu korkutmak istemiyorum ve onu incitmek istemediğimden de eminim. Onu o şekilde zorlamamalıydım, ama kendimi savunmak gerekirse, bunun gerçekten sadece eğlenceli bir güreş olduğunu düşünmüştüm. Sikimin bu kadar heyecanlanacağını nereden bilebilirdim ki?

Kesin olan bir şey var... Araştırmak istediğim o fiziksel çekim kesinlikle canlı ve iyi durumda.

Utanç ve iğrenme düşüncelerini bir anlığına bir kenara itip vücudunun ellerimde ne kadar yumuşak olduğunu, bana karşı ne kadar çabuk tahrik olduğumu, ne kadar güzel koktuğunu ve sikimi içine sokup onu benim yapmayı ne kadar *çok* istediğimi hatırlıyorum. Gerçekten benim.

Vay be. Bu da nereden çıktı şimdi?

En son ne zaman böyle bir düşüncem ya da isteğim oldu? Kabul etmek istemediğim kadar uzun zamandır.

Uzun zaman önce kırılmış olmayı kabullenmiştim. Sevişme dürtüsü kaybolmuştu ve ben de kenarda durup sadece izlemekle yetinir hale gelmiştim. Seks çok uzun zamandır seyirlik bir spordu. Peki neden şimdi? Ve neden *o*?

Belki de Emerson ve Charlie kafamın içine giriyordur. Birbirlerine bakmaları, birbirlerine dokunmaları, sanki birbirlerini tamamlıyorlarmış gibi sürekli birbirlerine yaslanmaları. Akıl sağlığımla oynuyorlar. Her zaman istemediğime yemin ettiğim bir şeyi istememe neden oluyor. Ve bu hâlâ geçerli. Biriyle çıkma fikri bana hiç çekici gelmiyor.

Peki bunu kendi üvey kardeşimle yapma fikri neden kulağa hiç de fena gelmiyor? Ne tür bir sapkın psikoz bu böyle? Açıkçası utanç ve pişmanlık duygusuna geri dönmeyi tercih ederim.

Bu hafta kafam çok karışıktı.

Kulübeye dönen son köşeyi döndüğümde sağ tarafta bir hareketlenme oluyor ve bikinili Mia'nın annemle birlikte gölün ortasında ayakta duran bir kürek sörfü üzerinde yoga yaptığını görüyorum. İkisi de ciddi ve sakin ifadelerini korumaya çalışıyorlar ama formlarındaki en ufak bir sallantıda kıkırdamaya başlıyorlar.

Mia'nın gülümsediğini görünce kendimi daha iyi hissediyorum. Bu sabah onu görmedim ve dürüst olmak gerekirse bütün gün somurtacağından ya da benim boktan davranışlarımın onun rahatlatıcı yazını mahvetmesine izin vereceğinden korkuyordum. Ama dışarıda iyi görünüyor. Bu da demek oluyor ki, onlar beni görmeden ve birlikte geçirdikleri zamanı mahvetmeden önce kesinlikle buradan siktir olup gitmeliyim.

"Garrett!" diye sesleniyor annem, yüzümü buruşturuyorum. "Buraya gel!"

İsteksizce bankaya doğru koşuyorum ve anneme el sallıyorum. Sonra Mia'ya doğru cesurca bir bakış atıyorum ve gözlerimiz bir anlığına buluşuyor. Beklediğim kadar kızgın görünmüyor; onun yerine aşağıya bakarken gergin görünüyor.

Evet, dün gece onu kanepeye yatırdığımda kesinlikle işleri garipleştirdim. Ben bir aptalım.

"Koşun nasıldı?" Annem soruyor.

"İyiydi."

"Seni tekrar koşarken görmek güzel."

Anında kenetlendim. Gözlerimi kısarak başka tarafa bakıyorum. Anneler neden her konuda bu kadar açık? Neden böyle karanlık şeylerden bahsetmek

zorunda?

Bir şey yok mu? Boğazımı temizleyip başımı sallıyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, ekleyecek başka bir şeyim yok. Mia'nın dikkatinin aniden, öncekinden biraz daha fazla merakla bana döndüğünü fark ediyorum.

"Şey... benim yerime gelen kişi burada," diye ekliyor annem

göz kırparak. "Ne?" Mia ona bakarak cevap veriyor.

Mia'nın beni izlediğimi gördüğünde poposunu nasıl düzelttiğini ve ellerini ortasına nasıl sardığını fark ediyorum. Sanki kendisiyle ilgili bir şeyi saklamaya çalışıyormuş gibi.

"Haydi, Garrett. Senin sıran," diye sesleniyor annem, iskeleye doğru kürek çekerek. Çıkmasına yardım ediyorum ve ayakları sağlam zemine bastığında biraz daha sallanıyor.

"Daha yeni 9 mil koştum. Şimdi gerçekten kürek tahtası yogası yapmam gerekiyor mu?" diye soruyorum ve Mia'nın yüzünde biraz isteksizlik görüyorum. Annemin bizi şu anda birlikte olmaya zorlamanın inanılmaz derecede garip olduğu hakkında hiçbir fikri yok, ama sanırım bilmemesi iyi bir şey.

"Sorun değil. Ben çıkarım," diye araya giriyor Mia, zoraki gülümsemesinin altına gizlenmiş bir hayal kırıklığı ifadesiyle.

Annem buna izin vermiyor. "Sakın buna cüret etme. Buraya daha yeni geldin.

Ayrıca Garrett'ın o koşudan sonra esnemesi gerekiyor."

Tereddütle spor ayakkabılarımı çıkarıp terli tişörtümü yırtıyorum. Mia'yla biraz yalnız vakit geçirmek güzel olabilirdi. Annem bana küreğini uzatıyor ve ben de kendimi boş tahtanın üzerine bırakıyorum.

Sörf tahtam bir o yana bir bu yana savrulurken Mia gergin bir ifadeyle beni izliyor ve bir noktada suya gireceğimden eminim.

"Bundan emin misin?" diye soruyor, gülme isteğini bastırarak.

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

Dengemi bulmam sonsuza dek sürerken Mia kıkırdıyor. Aramızdaki gerilim şimdilik arka planda kalıyor. Ve sadece dünyanın en kötü dengesine sahip olduğuma ve *ayakta duran* bir kürek tahtasının üzerinde nasıl dik duramadığıma odaklanıyoruz.

"Neden sadece oturmuyorsun? Bu şekilde başlamak daha kolay."

Gülüyorum, tahtanın üzerine kıçımın üstüne düşerken yanaklarım kızarmış bir şekilde ona bakıyorum. Küreği vücudumda tutarak onunla birlikte gölün ortasına doğru kürek çekiyorum. Diz çökmüş, omurgası dik ve omuzları geride. Öğleden sonra ışığında o kadar güzel görünüyor ki, gerçekten nefes kesici.

"Dengeni bulmalısın," diyor ben tekrar sallanıp neredeyse düşerken. Hâlâ kıçımın üzerindeyim - bu nasıl mümkün olabilir?

"Evet... Çok fazla dengem yok."

"Derin nefes al. Sadece rahatla. Çok zorluyorsun."

"Ha. Bunu kimse söylemedi."

"Garrett, ben ciddiyim. Derin bir nefes al ve rahatla."

Ona baktığımda huzurun resmini görüyorum. Gözlerinin altında biraz güneş yanığı varken ve makyajsızken yanaklarının aldığı şekli seviyorum.

Pekala, pekala. Derin nefes al.

Söylediği gibi yapıyorum ve uzun nefes verirken, sanki çok uzun süredir tuttuğum havayı serbest bırakıyormuşum gibi hissediyorum. Güzel bir his.

"Daha iyi," diyor usulca, yumuşak sesi sakin sulara taşınıyor. Bana neden bu kadar iyi davrandığını anlayamıyorum, özellikle de dün geceden sonra.

"Daha iyi," diyorum, onu tekrarlayarak. Konuşmadan kürek çekerken bir süre sessizlik oldu.

Sonunda bana baktı ve "Benden özür dilemeyecek misin?" dedi.

"Ne için özür dileyecekmişim?" Bildiğim halde cevap veriyorum. Özür dilemem gerektiğinin farkında olsam da, bunu bilmek ve gerçekten yapacak cesareti toplamak iki farklı şey.

"Pislik gibi davrandığın için. Bana *saldırdığın* için," diyor bir tutam saçını kulağının arkasına kıvırırken.

"Aldırmıyor gibiydin..." Alaycı bir sırıtışla cevap veriyorum.

"Evet, aynen öyle. Benimle tamamen oynadın. Ve eğer yerimde durmasaydım, benden faydalanacaktın."

"Eğer bu kadar istekliysen, amcığın neredeyse sikimi arıyorsa, bu hala istismar edilmek sayılır mı?"

"Aman Tanrım," diye bağırıyor. Küreğini kullanarak üzerime bir su dalgası sıçratıyor. "Bu konuşmayı yapmayacağız. Amım senin sikini *aramıyordu.* Sikini istemiyorum bile."

"*Oh, Garrett,"* diyorum alaycı ve tiz bir ses tonuyla, dün geceki sesini taklit ederek.

Yüzünü benden çevirdiğinde bile, gülümsemesini gizlemeye çalışarak alt dudağını ısırdığını fark ediyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Bu doğru olabilir, ama dün gece sana susamadığın hiçbir şey yapmadım."

"Çünkü beni zayıf bir anımda yakaladın," diye yanıtlıyor.

"Öyle mi?" Ona yaklaşarak soruyorum. "Senin için uzun zaman oldu mu?" "Öyle de denebilir," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Sana söz veriyorum, benim için daha uzun oldu." Bunu neden söylediğimden emin değilim ama Mia'nın romantik bir mücadele içinde olduğunu bilmek bana bir şeyler hissettiriyor. Biraz memnun gibi... tek olmadığım için. Ya da kimse onu tatmin edemiyor. Her iki durumda da bunu bilmek güzel.

"Demek sen de buna susamıştın," diyor bana dönerek. "Bunu *hissettim*."

Ona bakarken yanaklarımda beliren sırıtışa engel olamıyorum. Konu seks olduğunda Mia'nın bu kadar utanmaz olmasına bayılıyorum ve sanırım bu bir kamera kızı olmasından kaynaklanıyor. Ya da belki de bu yüzden bu kadar iyi bir kız, çünkü üvey kardeşiyle bile, sikimin onun için nasıl sertleştiğini anlatmaktan çekinmiyor.

"Ben sadece bir erkeğim," diye cevap veriyorum.

"O zaman pantolonunun içinde kalsın," diye tersliyor. "Çünkü sen ve ben *asla*
oraya gitmek."

"Sen ne dersen de. Ama öyle ya da böyle bana şu gizli yeni işinden bahsetmeni sağlayacağım."

Sanki bana kızmış gibi başını sallıyor ve bu konuda benimle tartışmamayı tercih ediyor. Bunun yerine konuyu değiştiriyor. Dudağını çiğneyerek soruyor: "Annen ne demek istedi? Seni tekrar koşarken görmekle ilgili. Ne zaman bıraktın?"

Geçiş yapmak istediğim konu bu değil ama şu anda bundan kaçınamam. "Yok bir şey. Sadece... bir yıl boyunca koşmadım."

"Ne zaman oldu bu?"

"Bilmiyorum. Belki dokuz ya da on yıl önce."

Ona dönüp baktığımda yüzünde dalgın bir ifadeyle bana bakıyor ve yemin ederim bazen Mia içimi görebiliyormuş gibi hissediyorum. Sanki tek bir düşüncemi bile ondan uzak tutamıyormuşum gibi ve bu romantik ya da tatlı görünse de benim için korkunç bir şey. Eğer zihnimin içini görseydi, nasıl tepki vereceğinden korkuyorum.

"Ayağa kalkmaya hazır mısın?" diye sorarak ortamı yumuşatmaya çalışıyor. "Pek sayılmaz."

Kıkırdıyor. "Küçük bir sürtük gibi davranma. Şimdi dizlerinin üzerine çök." "Hey, bu benim repliğim," diye cevap veriyorum ve bana ters ters bakıyor.

"Garrett! Bir saniye ciddi ol!" Sert bir ifade takınmaya çalışsa da bu

çabucak bir kahkahaya dönüşüyor.

Mia'nın öyle dolu dolu bir kahkahası var ki, bilmiyorum. Hayat dolu ya da öyle bir şey. Bulaşıcıdır. Etrafındaki herkesin katılmasını sağlayan türden bir kahkaha. Sırıtışını yüzümden uzak tutmak gerçekten imkânsız. Arkadaşlarımla barda buluştuğumuz haftada bir gece dışında, en son ne zaman gerçekten güldüğümü -ya da gülümsediğimi- hatırlamıyorum.

"Tamam, tamam," diyorum ve beceriksizce dizlerimin üzerine çöküyorum. Tahtam sallanıyor elbette ama Mia'nın yanında diz çökme pozisyonuna geçerken ayakta kalmayı başarıyorum.

"Fena değil."

"Teşekkürler. Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi ellerini yerleştir, ayak parmaklarını sıkıştır ve yukarı it." Birden Mia'nın kıçı havaya kalkıyor ve ben başka tarafa bakamıyorum. Parlak boyalı tırnakları tahtasına dikilmiş ve ayak parmakları hareketi yansıtıyor. Kalın, kaslı bacakları ayak parmaklarından sarı bikinisinin içindeki dolgun kıçına kadar uzanıyor.

Bana ne yaptığının farkında mı?

Mia her zaman mükemmel bir vücuda sahip olmuştur. Sahip olmadığı tek zaman, lisede çok zayıf görünmeye başladığı zamandı. Ya da belki de kendi vücudunda her zaman rahat görünmesi, göbeğinin hafif şişliğini ya da bikini altının kenarlarından çıkan yumuşak deri yastıklarını umursamıyormuş gibi güven yaymasıdır. Ne zaman otursa, kalçaları yanlarda bir erkeği çılgına çevirecek küçük bir kırışıklık yaratıyor.

"Kıçıma bakmayı bırak ve yap şunu," diye bağırıyor.

Kahretsin, beni azgın bir ergen gibi vücuduna aval aval bakarken yakaladı. Mia'nın yanında, ben de aynen öyle hissediyorum. Otuz altı yaşındayım, on beş değil.

Ve o sadece 23 yaşında.

Kahretsin, Mia *yirmi üç yaşında.* Neden bu düşünce bana bir tır çarpmış gibi hissettiriyor? Sanki birden o küçük kızın gittiğini, yerine olgun bir kadının geldiğini fark ediyorum. Yirmi üç yaşında olduğunu bilmiyor değildim. Ama onun yaşında olduğumu hatırlıyorum. Hâlâ çocuk gibi *hissediyordum* ve kesinlikle çocuk gibi davranıyordum. Üniversiteden yeni mezun olmuştum, *çok* fazla içki içip parti yapıyordum ve o kadar umursamaz davranıyordum ki hâlâ hayatta olmam bir mucize.

Ama Mia hiç de öyle değil. Benim onun yaşındayken olduğumdan on kat daha olgun ve bu, sırf sikimdeki sürtünmeyi hissetmek için aniden ona şehvet duymamı ve onu kanepeye sürtmemi haklı çıkarmak için kullanabileceğim bir bahane değil.

"Garrett..." diye inleyerek tekrar dikkatimi çekti.

"Evet, evet. Özür dilerim. Ayak parmakları aşağıda. Eller dik. Kalçalar yukarıda." Sırtımı havaya kaldırırken aslında suya düşmediğimi fark edince şaşırıyorum. Başımı sarkıtarak, baldırlarımın gerildiğini hissederken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Uzun sarı saçları hafif esintiyle dalgalanıyor, uçları tahtaya değerek ıslanıyor ve yüzünde parlak bir gülümsemeyle başını bana doğru çeviriyor.

"Vay anasını. Başardın!"

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi, yavaşça ayağa kalkana kadar ayaklarınızı ve ellerinizi birlikte yürütün."

"Ha," diye cevap verdim. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Mucizevi bir şekilde, onu yaparken izliyorum ve o bunu kolaymış gibi gösteriyor. Ayakları ellerinin hemen arkasına dikilene kadar öne doğru adım atıyor. Kahretsin, çok esnek. Ve kıçı bir şekilde bu açıdan hala mükemmel görünüyor. Yani... kıç kıçtır. Baş aşağı bile olsa, ona hayran olabilirim.

Yavaşça yukarı doğru yuvarlanırken, boncuk boncuk terin omurgasından aşağı süzülüşünü izliyorum. Az önce bıraktıkları iz boyunca parmaklarımı gezdirmek istiyorum.

Odaklan, Garrett.

Onun hareketlerini taklit ediyorum, ileriye doğru çok daha küçük bir adım atıyorum, çünkü sıkı baldırlarım onun izin verdiği şekilde yarıya kadar eğilmeme asla izin vermez. Yukarı doğru yuvarlanmaya başladığımda, koluma dokunuşu beni ürkütüyor. Beni dengeleyerek elini omzumdan geçirip pazularımın üzerinden elime götürüyor.

"Başardın!" Elini bir çapa gibi sıkıca kavrayarak sörf tahtamın üzerinde dimdik dururken ciyaklıyor.

"O kadar da kötü değil," diye cevap veriyorum ama elini bırakmıyorum. "Yogada gerçekten iyi olabilirsin."

Ben bir şey söyleyemeden elimi bırakıyor ama bakışlarımız birbirini yakalıyor. Aramızdaki her şeyin değiştiğini hissettiğim uzun ve gergin bir an var ve bunu sadece ben mi hissediyorum yoksa o da hissediyor mu bilmiyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor usulca. "Ama kendime engel olamıyorum."

"Ne?" Az önce beni tutan el omzumu itmeden önce söylemeyi başarıyorum ve suya doğru kayıyorum. Tam su yüzeyine çıktığımda, onun o dolu dolu, lezzetli kahkahasını duyuyorum. Kulağıma o kadar hoş geliyor ki, kızmış olmam mümkün değil.

Ben bile bunu hak ettiğimi kabul edebilirim.

KURAL #9: AÇIK BİR KAPI AÇIK BİR DAVETİYE DEMEKTİR.

Mia

“Y Siz ikiniz daha sonra bizimle Mike's Tavern'de buluşmalısınız," diyor üvey annem ıslak saçlarımı karıştırırken. Elleri saçlarımın üzerinde gezinirken irkiliyorum.
güneş yanığı kafa derisi. "Mia, daha fazla güneş kremi sürmeli ve şapka takmalısın."

Laura'ya oğlunun aynı anda hem sik kafalı hem de çekici olmasının dikkatimi dağıttığını, onu becermek ve öldürmek istememe neden olduğunu nasıl açıklayabilirim? Bu sırayla.

Doğru düzgün cilt bakımı için gerçekten zaman yoktu.

"Tabii," diye cevap veriyorum, doğrama tahtasından bir parça karpuz alıyorum. Telefonunda gezinmekte olan Garrett'a bakıyorum. Bana baktığında yüzünde bir tereddüt ifadesi beliriyor. Belki Garrett'ı barda biraz kafayı buldurmak onu gevşetir, *gizli işimi* unutturur ve aramızda giderek artan cinsel gerilime teslim olmasını sağlar.

Laura yanağımdan öperken, "Tamam, baban ve ben dışarıda yemek yiyeceğiz, sonra da Mike'lara gideceğiz," diyor. "Garrett seni daha sonra getirsin. Bu gece karaoke var!"

Mutfağın diğer tarafında inliyor. Bu arada, benim gözlerim
Yu
kar "Oh, ben de oradayım."

1. "Beni sayma," diye mırıldanıyor.

"Denemeden eleştirme Garrett," diye takılıyorum gülerek.

Ailelerimiz gittikten sonra Garrett ve ben yalnız kaldık ve yine garip bir şekilde gerginiz. Aramızda garip bir çapkınlık beklentisi var, sanki hiç bulmamamız gereken bir şeyi yanlışlıkla keşfetmişiz ve artık geri dönüşü yokmuş gibi. Ve ben bunu sonuna kadar görmek istiyorum.

Tabii ki, bunu bilmesine izin verememem.

İyi haber şu ki, dün geceki kavgayı atlattık ama aramızdaki şeyler hâlâ çok tuhaf. Ben onu göle ittikten sonra o da benim kürek tahtamı devirdi ve kısa süre sonra küçük çocuklar gibi yüzüp birbirimizi batırmaya başladık ve bu sırada kahkahalarla inliyorduk.

Böyle olduğumuzda, Garrett ve ben arkadaş mıyız, kardeş miyiz, daha az mı yoksa daha çok muyuz tam olarak anlayamıyorum. Her şey çok kafa karıştırıcı. Keşke kafasının içinde neler olup bittiğini bir an olsun anlayabilseydim. Keşke benim hakkımda ne hissettiğine dair en ufak bir ipucum olsaydı. Hâlâ sinir bozucu küçük kız kardeşi miyim yoksa beni gerçekten bir kadın olarak mı görüyor? Eğer dün gece bir gösterge ise, kesinlikle daha çok ikincisi.

Daha önce hiç böyle hissetmemiş olsam da.

"Ben duş almaya gidiyorum," diye anons ediyorum mutfaktan çıkarken. Merdivenlere yöneldiğimde gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Köşede kaybolmadan hemen önce arkama bakıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Bakışlarını uzun süre üzerimde tutamıyorum ama tek bir bakışta bu kadar çok şeyin aktarılması şaşırtıcı. Asıl soru şu... Az önce ona bakarak tam olarak ne ifade ettim? Onu gelip beni izlemeye mi davet ettim? Benimle duş almaya mı? Beni becermeye mi?

Duş için hazırlanırken bunu düşünmeden edemiyorum, iliklerime kadar titriyorum. Üst kattaki banyoya ulaştığımda kapıyı arkamdan kapatmaya başlıyorum ama nedense son anda açık bırakmaya karar veriyorum. Neden mi? Mantıksal olarak konuşursak, çünkü ailemiz evde değil ve Garrett'ın burada olması için bir neden yok.

Neden *gerçekten* açık bıraktım? Çünkü diğer tarafta kendini bulacağına inanmak istiyorum.

Bu delilik çünkü Garrett'ın beni duşta izlemesine imkan yok. Neden böyle bir şey düşüneyim ki? Belki de izlemesini istediğim içindir? Kıyafetlerimi çıkarırken Drake'i ve sohbetimiz sırasında bana söylediklerini, onun röntgenci olduğunu, beni *izlediğini* düşünüyorum. Sadece bu düşünce bile kelebekler için benim göbek. Nasıl olabilir bir şey Yani Görünüşte kişisel olmayan bir şeyi bu kadar samimi hissettiren nedir? O gizemli gözlerin üzerimde olması fikri... sanki sadece onun bakışları için varmışım gibi, kendimi daha seksi ve arzulanır hissettiriyor

her şeyden daha fazla.

Belki de bu yüzden kapıyı açık bırakıyorum ve Garrett'ı Drake'in yerine fantezime dahil ediyorum. Çatlaktan bakıp beni soyunurken izlediğini hayal ediyorum. Ve cam kapıları ve net manzarasıyla duşa girdiğimde, neredeyse bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Cam sıcak sudan buğulanırken, orada olup olmadığını bilmiyorum, ama dürüst olmak gerekirse, orada olması beni rahatsız etmezdi; aslında, olmasını isterdim.

Tek sebep bu olabilir, duvardan çıkarılabilir duş başlığını çekiyorum, yoğun spreyi bacaklarımın arasına bastırırken suyun ısısını düşürüyorum. Duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve Garrett'ın -ya da Drake'in- çatlak kapının diğer tarafında durup beni izlediğini, kendimi öyle bir güçle boşalttığımı hayal ediyorum ki omurgam dikleşiyor ve boğuk bir çığlık atıyorum.

Duştan sonra suyu kapatıyorum ve askıda asılı duran havluma uzanıyorum. Onu vücuduma sararak minderin üzerine çıkıyorum.

Kapıya vurulduğunda çıkan ses beni sıçratıyor ve kalbim göğsümde takla atıyor. Garrett "Tak tak" derken kapı yavaşça açılıyor.

Burada ne işi var? Bu... az önceki göz temasıyla mı ilgili? Benimle seks yapmak için mi burada?

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Garrett odaya girdiğinde ağzım bir karış açık, banyo paspasının üzerinde sırılsıklam duruyorum, zihnim bulanık. Sadece bir santim ötemde durana kadar bana doğru ilerliyor. Omuzlarına zar zor ulaşıyorum, bu yüzden gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum.

"Ne..." Aptalca mırıldanıyorum.

O kadar yakınıma eğiliyor ki nefesim kesiliyor ve bunun olduğuna inanamıyorum. Kapıyı açık bırakarak bilinçaltımda onu içeri davet ettim, değil mi? Mutfaktan çıkarken ona "*gel beni becer"* bakışı attım ve açık kapıyla birlikte ihtiyacı olan tüm işaretleri vermiş oldum. Bu konuda kurnaz değildim, gerçekten. Bu yüzden, üzerimde havludan başka bir şey yokken üvey kardeşimin vücudunu bana doğru bastırmasına, ağızlarımız birbirine değecek kadar yaklaşmasına şaşırmamalıyım.

Titreyen parmaklarım havluyu kavrayamıyor ve havlu ayaklarımın dibine düşerek beni Garrett'ın önünde çırılçıplak bırakıyor. Uyarılmanın ve serin esintinin etkisiyle göğüs uçlarım gerginleşiyor ve gömleğine nazikçe sürtünüyor. Çarpık bir gülümseme ağzının bir tarafını kaldırıyor ama gözleri benimkilere odaklanmış durumda.

Sonra, tam beni öpeceğini düşündüğüm anda, geri çekilmeye başlıyor. Kaşlarım çatılırken kafam karışıyor. Geriye doğru adım atana kadar hareket etmeyi bırakmıyor ve aşağıya bakıp elindeki vücut yıkama şişesini fark ediyorum.

"Üzgünüm," diyor hınzır bir sırıtışla. "Alt kattaki banyoda sabunumuz kalmamış."

Ağzım bir kez daha açık kalıyor ama dönüp banyodan çıkmadan önce gözlerini hâlâ çıplak olan bedenimde gezdiriyor. Sonra, gitmek için dönerken yüz hatlarını muzaffer bir ifade renklendiriyor. Bu sırada ben, bana ulaşmasına izin verdiğim için şaşkın bir şekilde burada duruyorum.

Tekrar.

Mike'ın Tavernası evin hemen aşağısında. Garrett ve ben oraya doğru gitmeye başladığımızda hava kararmıştı. Ne zaman bir araba yanımızdan geçse, benimle yol arasına giriyor, sanki hareket halindeki bir arabanın önüne fırlama riski olan bir çocukmuşum gibi beni kenardan tutuyor. Her seferinde biraz gülüyorum ama içimden bayılıyorum.

Ailemiz arka taraftaki bir masada oturuyor ve bizi hemen fark ediyorlar. Bize el sallıyorlar ve her zamanki gibi yalnız değiller. Bakışlarım masadaki yeni bir yüze takılınca duraksıyorum. Kim olduğunu bilmediğim için değil, genç, yakışıklı ve üvey annem kolunu sandalyenin arkasına dayamış olduğu için. Daha gruba yaklaşmadan beni kendi yaşlarımda yakışıklı bir çocukla tanıştırmaya çalıştığını anlayabiliyorum.

Üvey annem sosyal bir kelebek, bu da biraz yalnız olma eğiliminde olan babam için harika bir şey. Onları arkadaşlarıyla ve dolu dolu bir hayatın tadını çıkarırken görmek güzel. Her zaman eskisinden daha yorgun görünse bile - bu kanserin hala etkisini gösterdiğinin bir işareti.

"Mia, gel buraya otur!" Laura sesleniyor. "Tanışmanı istediğim biri var."

Adam gülümsüyor ve beceriksizce bana el sallıyor. Garrett'ın dikkati benim üzerimde ve bana doğru yönlendirilen bu yeni yabancının üzerinde.

"Merhaba," diye kekeliyorum. Laura bir koltuğa kayıyor ve aralarındaki koltuğu bana bırakıyor.

Masada babamın yanında sadece bir boş koltuk daha var, Garrett ve beni birbirimizden olabildiğince uzağa koyuyor. Muhtemelen iyi bir şey, ama yine de garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

Oturduğumda ona bakıyorum, gözleri lazer gibi bana odaklanmış, çenesi sıkılmış ve omuzları gergin. Daha iyisini bilmesem, biraz kıskanç göründüğünü söyleyebilirdim.

"Mia, bu Reese. Marcia ve Todd'un oğlu. Yale'den yeni mezun oldu!"

"Vay canına... tebrikler," diyorum ona doğru gülümsemeye zorlayarak. Reese yakışıklı, gür siyah saçları ve parlak altın-kahverengi gözleri var.

"Reese, bu benim güzel kızım Mia," diyor Laura gümüşi sarı saçlarımın bir tutamına dokunurken.

Ama sonra masadan bir ses yükseldi. "O senin kızın değil."

Herkes sessizleşiyor ve gözler Garrett'a kayıyor. Ağzından çıkanı yeni fark etmişçesine utanç içinde sinerken, masadaki herkes gibi ben de gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum.

Laura kolunu bana dolayarak, "Elbette öyle," diye karşılık veriyor.

Masadakiler gündelik sohbetlerine devam ediyor ve Reese ile Laura okul ve ailesinin yolun aşağısındaki göl tesisi işi hakkında ileri geri konuşurken, ben masanın diğer ucunda somurtan adama bakıp duruyorum. Bu da neydi böyle? Birdenbire annesiyle ilgili sorunlar yaşamaya başladı ve annesinin beni kendisinden biri olarak görmesini kıskandı. Daha önce hiç sorun olmamıştı.

Aslında Laura'nın bana kızım demesi hoşuma gidiyor. Kendi annemi hatırlamıyorum ama duyduğuma göre çok sevecen biriymiş. Yine de bu onun benim hafızamda var olmadığı gerçeğini değiştirmiyor. Onun yerine Laura benim okul gezilerime eşlik ediyor, ilk maksi pedlerimi alıyor ve beni balo elbisesi alışverişine götürüyordu. Onun hiç kızı olmadı ve benim de hiç annem olmadı... bu yüzden bana benim demesi kimin umurunda.

Bu şekilde çıldırmasının aklıma gelen diğer tek nedeni, annesinin bana kızım demesinin, son yirmi dört saat içinde aramızda geçenleri göz önünde bulundurarak onun için çok garip hale gelmesi. Daha önce olmayan bir cinsel enerji var ve ebeveynlerimiz bize kan bağı olan kardeşlermişiz gibi davranmasa ikimiz için de bunu sindirmek çok daha kolay olurdu.

Garson içkilerimizi getiriyor ve Reese ile sohbet ederken Garrett'ın dikkati nadiren benden ayrılıyor. Bilinmeyen bir nedenden dolayı suçluluk duygusu içimi kemiriyor,

Özellikle de beni güldürdüğünde ya da koluma dokunduğunda. Reese Google'da çalışma hayalleri olan bir yazılım mühendisi. Şaşırtıcı derecede iyi şakalar yapıyor, ama bunun dışında aramızda bir kimya yok. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, onu çıplak görmek için can atmıyorum.

İkinci içkilerimizi de içtikten sonra garson kız karaoke menüsünü ve doldurmamız için birkaç kâğıt getirdi. Heyecanla kaptım.

"Olamaz. İşte başlıyor," diye anons ediyor babam şarkı listesine göz attığımı gördüğünde.

"Karaoke sever misin?" Reese biraz tedirgin bir ses tonuyla soruyor. "Karaokeye bayılırım," diye yanıtlıyorum başımı kaldırmadan. "Bu harika. Yani şarkı söyleyebiliyorsun?"

Gülüyorum. "Bir kovanın içinde melodi taşıyamam."

Ona baktığımda rahatsız görünüyordu. "Ne oldu?" diye sordum. "Bu karaoke. Sesin kötü çıkmalı!"

"Sen... utanmıyor musun?"

Yine güldüm. Keşke gerçek işimi bilseydi.

Garrett'a doğru baktığımda, bu sefer kıskançlık yaymıyor. Bana sırıtıyor gibiydi. Sonra başını sallıyor ve derin bir nefes alıyor. Muhtemelen şarkı söylemem konusunda bana bok atmaya hazırlanıyor ama umurumda değil. Karaokeyi *seviyorum* ve o bile bunu benim için mahvedemez.

Bu arada küçük kâğıda dört şarkı not edip garsona uzatıyorum.

"Ve iki kadeh Fireball lütfen," diye sesleniyorum çok uzaklaşmadan ona.

"Hayır, teşekkür ederim," diyor Reese ve ben de kaşlarımı kaldırarak ona dönüyorum. "Ben Fireball içmem."

Bir kahkaha daha atıyor. "İkisi de benim için."

KURAL #10: ÜVEY KARDEŞ SEVEN BİR SAPIK OLMAK, DUYARSIZ BİR SARMAŞIK LİGİ DANGALAĞI OLMAKTAN DAHA İYİDİR.

Garrett

Mia'nın sesi berbat. Şu anda "Dancing Queen "in akortsuz bir versiyonunda kıçını sallıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en kötü şey,

Ama kalabalık birden canlandı. Herkes alkışlıyor, dans ediyor ve şarkı söylüyor. Ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyor.

Şirin jean şortu ve çiçekli atletiyle, cırtlak sesi odanın diğer ucuna taşınırken ışıldıyor. Mikrofonla bir aşağı bir yukarı zıplayarak gerçekten özgür görünüyor ve ben gözlerimi ayıramıyorum. Ne gülümsemesinden ne de her zıplayışında kalçalarının sallanmasından.

Masanın diğer ucundaki Ivy League'den *Reese'e* baktığımda, telefonunda gezinirken rahatsız edici bir yüz ifadesi *takınıyor. O* lanet şeyi alıp masadaki su sürahisinin içine atmak istiyorum. Bu adam hiç de Mia'nın tipi değil. Çok sıkıcı görünüyor ve Mia onun gibi biriyle çok sıkılırdı.

Ben kıskanmam. Bu öyle bir şey değil. Sadece bu adamdan hoşlanmıyorum ve bu hafta ne olursa olsun Mia benim için hâlâ aileden biri ve ben de onun koruyucu ağabeyiyim. Sırf Yale'den mezun olduğu ve ailesinin bir göl tatil köyü olduğu için bir adamın onun külotuna bedava bilet alması fikrinden hoşlanmıyorum.

Mia zıplayarak masaya geri döndüğünde hepimiz onu alkışlıyoruz ve o da kırmızı yanakları ve dağınık saçlarıyla küçük bir selam veriyor. Bir tane bile

Yüzünde bir parça utanç. Eğlenmek ve kimsenin ne düşündüğünü umursamamak güzel olmalı. Keşke Mia'nın sahip olduklarının bir parçası da bende olsaydı.

"Bravo, tatlım!" Paul ona sarılmak için ayağa kalkarken

şöyle diyor. "Teşekkürler baba."

Hâlâ *lanet olası Reese'in* yanında oturuyor ve aileler -bizimkiler ve Reese'inkiler- geceyi bitirmeye karar vermeden önce bir tur daha içki içiyoruz. Mia'ya bir bakışımdan henüz havlu atmaya hazır olmadığını anlıyorum. Hâlâ söyleyecek üç şarkısı daha var.

Onlara veda ediyoruz ama herkes ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken ben olduğum yerde kalıyorum. Eğer *lanet olası Reese* kalıyorsa, ben de kalıyorum.

Annem kapıya geldiğinde beni yanına çağırıyor. "Neden bizimle gelmiyorsun?" diye soruyor, kolunu benim koluma doluyor ve ben çenemi sıkıyorum.

"Mia'yı burada yalnız bırakmayacağım."

"Yalnız değil," diye cevap veriyor annem, beni kapıya doğru çekerek. "Reese'le birlikte."

"O adamı tanıyor musun ki? *Kızını* öylece bırakıp

tamamen yabancı biriyle?"

Karşı çıkıyor. "Öncelikle, Mia bir yetişkin. İkincisi, onu yalnız bırakmayacağım. Herkesin onu üçüncü sınıftan beri tanıdığı bir barda. Ve son olarak... neden birdenbire ona karşı bu kadar korumacı oldun? Sonunda iyi anlaşmanıza sevindim ve bence bu ağabeylik rolünü bu kadar ciddiye alman çok hoş ama belki de biraz sakinleşmen gerekiyor."

Kolumu ondan çekiyorum. "Belki de *anne* rolünü biraz daha ciddiye almalısın. Onu bırakmayacağım."

Bununla birlikte, suçluluk duygumu da yanıma alarak uzaklaştım. Anneme çıkışmak ya da kötü biri olduğu için onu suçlamak istememiştim ama Mia'yı neden burada bırakamadığımı asla anlayamayacaktı. Üvey kız kardeşim ve benimle ilgili hâlâ cevaplanmamış bir sürü soru var ve ben de ya bu yeni gerilimi görüp bir şeyler yapacağım ya da şehri tamamen terk edip her şeyi unutmaya çalışacağım bir noktadayım.

Sanırım hepimiz hangi yolu seçeceğimi biliyoruz.

Masaya tekrar oturduğumda Mia, Reese'in söylediği bir şeye gülüyor ve bu benim sinirlerimi bozuyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Mırıldanıyorum, ani dostluklarından etkilenmemiş görünmek için oldukça boktan bir iş yapıyorum.

"Yok bir şey. Bana üniversitede sahte kimliğini nasıl kullanmak zorunda kaldığını anlatıyordu."

"Üniversite mi? Kaç yaşındasın o zaman?"

"Ağustos'ta yirmi üç olacak," diye kendinden emin bir şekilde cevap veriyor. Gözlerim Mia'ya kayıyor ama o dudağını kaşımakla ve pipetini içkisinin içinde karıştırmakla meşgul olduğu için bana bakamıyor.

Mia'nın aradığı erkek bu mu? Zeki, onun yaşına yakın, muhtemelen bir seks kulübü sahibi olan ve onun haberi olmadan bir değil *iki* kez mastürbasyon yaparken onu izleyen huysuz bir pislik olmayan bir adam.

Evet, üst kata gizlice çıkıp duş alırken onu dikizledim, ama hasta ve kaçık zihnimin bir yerinde, eğer kapıyı açık bırakırsa aslında *beni davet etmiş olacağını* düşündüm. Ve yukarı çıkmadan önce bana attığı o *sik beni* bakışından sonra, kim beni suçlayabilirdi ki?

Belki de onları yalnız bırakmalıyım. Barı tamamen terk etmeyeceğim; hala eve sağ salim döndüğünden emin olmam gerekiyor, ama muhtemelen barın sinir bozucu bir üçüncü tekerlek olmadığım ıssız bir köşesini bulmalıyım.

Tam kendimi onlardan uzaklaştırmak üzereyken, spiker yeni bir karaoke turu için onun adını söylüyor. Oturduğu yerden zıplayarak kalkıyor ve barın etrafında oturan müşteriler onu sahneye koşarken gördüklerinde tezahürat yapıyorlar.

Müzik başladığında, şarkıyı hemen tanıdım. Fiona Apple'dan "Criminal". Abba ile aynı tempoda değil.

Mikrofon sehpasını iki eliyle kavrayıp vücuduna sımsıkı sarılışını izlerken omurgamın sertleştiğini hissediyorum. Oh, lanet olsun. Ritimle sallanışından bunu izlemenin zor olacağını şimdiden söyleyebilirim. Şarkı söylemesi eskisi kadar kötü olduğu için değil, kendi iyiliği için fazla seksi üvey kardeşimi yutan sadece benim gözlerim olmayacağı için.

Kalçalarını sallayarak ve neredeyse mikrofon standına sürtünerek şarkı söylerken -hâlâ kötü bir şekilde- bir saniye bile kafamı çevirmiyorum. Kalabalık onu yiyor, kıkırdıyor ve ıslık çalıyor ve bu onu sadece daha fazlasını yapmaya teşvik ediyor.

"Hep böyle midir?" Reese arkamdan soruyor. Ona doğru döndüğümde sahneye doğru gülümsüyor ve bu gülümseme kan dolaşımıma buz gibi giriyor.

"Her zaman," diye cevap veriyorum acımasızca.

Gülüyor. "Tam bir kız. Bahse girerim hiç sıkıcı bir anı yoktur."

Elinde mikrofonla en yakındaki masaya tırmanırken, dizlerinin üzerinde dans ederken ve kalabalığı çılgına çevirirken onu izliyorum. Birkaç yaşlı kadın şakayla karışık ona dolar atıyor ve o da şarkı boyunca kahkahalarla gülüyor.

Şarkı söylemesi berbat olabilir ama sahne duruşu mükemmel. Sahne ışıkları ona bayılıyor ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde kalabalığı kontrol etme konusunda doğal bir yeteneği var. Yani müzik kariyeri onun için doğru olmayabilir ama Mia sahneye ait.

"Asla..." Cevap veriyorum ama Reese'e dönüp baktığımda yine telefonuna baktığını görüyorum.

Siktir et bu adamı. Mia'ya dönerek şarkıyı bitirmesini izliyorum. Kalabalık onun için tezahürat yaptığında ellerimi ağzıma götürüp en yüksek sesle alkışlıyorum. Bana bakıyor ve bakışlarımız buluştuğunda gözleri heyecanla parlıyor.

İşte o anda vücudumun ne istediğiyle ilgili ileri geri gitmeyi bırakmaya karar veriyorum. Açıkça onu becermek istiyordu. Ve sanırım vücudumun istediği buysa -ve açıkça onun da istediği buysa- bu tür bir ikna ile tartışmak benim için çok uzak. Aramızdaki bu yeni kimya zaten sadece fiziksel, bu yüzden bunu sistemlerimizden çıkarabiliriz. O da kurak bir dönem geçirdiğini söyledi, bu yüzden muhtemelen yıllardır biriken cinsel saldırganlık ve sağlıklı bir kızgınlık dozu, ama her neyse, bahse girerim bu dünya dışı bir seks yapacak.

Masaya geri döndüğünde, onu selamlamak için ayağa kalktım. O şerefsiz Reese zaten dikkatini vermiyordu. Ben de Mia'yı belinden tutup kendime doğru çektim. Ben çekerken gözleri büyüdü.

"Bu inanılmazdı," diye mırıldanıyorum sessizce.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyor tereddütle. Zayıf şarkı söyleme becerisiyle neden dalga geçmediğimi ve herkesin içinde ona biraz fazla yakın durduğumu anlamış olmalı.

Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Hemen benimle gel."

Karanlık itirafım karşısında gözleri daha da açılıyor, ima ettiğim şeyi teyit etmeye çalışır gibi gözlerimi arıyor. "Ne için?"

"Biliyor musun," diye cevap veriyorum derin bir
fısıltıyla. "Bir randevuda olduğumu görmüyor
musun?"

"Hayır, değilsin. Seni buraya ben getirdim."

"*Ondan* hoşlanıyorum," diye fısıldıyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum.
Ahh. "Hayır, hoşlanmıyorsun. Sence o adam sana benim verebileceğimi
verebilir mi?"

İrkildi ve uzaklaşmaya çalıştı ama fazla uzaklaşmasına izin vermedim. "Sana zaten söyledim, bu konuşmayı yapmayacağız. Benimle yeterince dalga geçtin. Benden bu kadar."

"Mia, dalga geçmeyi bırak," diye mırıldanıyorum, aniden sabırsızlandığımı hissederek.

"Sanırım seni bu kadar kıskanç görmek hoşuma gidiyor," diye hınzır bir sırıtışla cevap veriyor.

Bu sefer başarılı bir şekilde geri çekiliyor ve Reese'in yanına oturmak için masaya geri dönüyor.

"Bize shot lazım," diye mırıldanarak garsonu çağırıyorum, bir sürahi bira ve bir tur Ateş Topu sipariş ediyorum, Reese bu sefer gerçekten de alıyor.

Gecenin geri kalanı bir bulanıklık gibi geliyor. Birkaç şarkı daha söyledi. Ben onun en gürültülü ve en iğrenç destekçisiyken, *lanet Reese çok* az ilgi göstermeye devam ediyor, sadece masaya geri döndüğünde ona zaman ayırıyor. Bir ara arkamı döndüğümde Reese'in kolunu kıza doladığını ve kulağına kızın gülümsemesine neden olan bir şeyler fısıldadığını görüyorum.

Birdenbire, birisi mülküne tecavüz ettiğinde, kendisine ait olana dokunduğunda bölgeci bir köpeğin nasıl hissettiğini anlıyorum. Onlara ters ters bakarken hırlama isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum. Ama bir şey söylemeye ne hakkım var? Mia benim değil; onu ya da bir başkasını benim yapmaya niyetim yok. Öyleyse neden kendi inatçı gururum için onun mutluluk şansını çalayım?

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye mırıldanıyorum ama ikisi de beni duymuyor. Ne kadar sarhoş olduğuma ve kalmayı ne kadar çok istediğime aldırmadan, bencilliğimi bir kenara bırakmaya hazır bir şekilde pisuvardayken kendimi gitmeye bırakıyorum.

Banyodan çıktığımda, arka kapıya açılan koridorda Reese'in sesini duyuyorum.

"Sana söylüyorum, bu o!" diye bağırıyor telefonuna. Dinlerken beni görmemesi için kendimi duvara yaslıyorum.

"Hayır, ona kamera kızı olup olmadığını sormadım ama sana gönderdiğim şu resimlere bak. Kesinlikle WickedKitten."

Kollarım ve boynum boyunca tüylerim diken diken oluyor.

"Dostum," diye gülüyor. "Tabii ki onu becereceğim. Bütün gece sikime dokunmaya çalıştı. Onu ürkütücü kardeşinden uzaklaştırır uzaklaştırmaz evime götüreceğim. Bahse girerim filme almama izin verir, ben de sana gönderirim."

Sikeyim bu adamı. Dudaklarımda alaycı bir ifadeyle ona doğru

yürürken kanım bir anda kaynıyor.

"Ver şunu bana," diye bağırıyorum. Hiç uyarmadan telefonunu elinden kaptım.

"Dostum, bu da ne?"

Onu duvara çarparken yere fırlatıyorum. "Beni dinle, seni küçük pislik. Ne gördüğün ya da Mia hakkında ne düşündüğün umurumda değil. Eğer ona elini sürmeye kalkarsan, söz veriyorum ilişkimizi bitireceğim, anladın mı?"

Beni itiyor, ama ben daha güçlü ve kararlıyım, bu yüzden ön kolumu boğazına bastırarak onu duvara kilitliyorum.

"Kız kardeşini becermek istediğin o kadar belli ki, seni sapık!" diye ciyak ciyak bağırmayı başardı, ancak onu o kadar sıkı sıkıştırmıştım ki zar zor nefes alabiliyordu.

"Evet, bir pislik olmaktansa sapık olmayı tercih ederim."

"Garrett!" diye bağırıyor tanıdık bir kadın sesi koridorun girişinden. "Bırakın onu!"

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, ona bakıyorum ve ne kadarını duyduğunu merak ediyorum. Reese, telefonuna uzanırken nefes almaya çalışıp öksürüyor.

Ama Mia ondan önce davranıp eline alıyor ve "İyi misin?" diye soruyor. Sonra kendi fotoğrafını görmek için ekrana bakıyor, ikimiz de gün gibi net görüyoruz. Çok aydınlık ve çıplak, yatağının şiltesine yayılmış. Mia'nın yüzünün bembeyaz kesilmesini ve gözlerinin fincan tabağı gibi açılmasını izliyorum.

Telefonu elinden kaptığım gibi Reese'e doğru itiyorum. "Sil onu. Şimdi," diye bağırıyorum.

Reese kendini toparlayıp elindeki telefonla kıpırdamadan dururken Mia aramızda donup kalıyor.

"Şimdi!" Sesim loş koridorda gürlüyor. Sonunda telefonunun tuşlarına basmaya başlıyor ve ben fotoğrafın kayboluşunu izliyorum.

"Sendin, değil mi?" Reese ona soruyor. "Sen bir porno yıldızısın, değil mi?" "Ben porno yıldızı değilim," diye yanıtlar.

"Evet, her neyse. Para için soyunuyorsun."

"Bu kadar yeter," diye bağırıyorum ama beni görmezden geliyor. Onunla konuşma şekli, fotoğrafını göstermesi, arkadaşlarıyla paylaşması, bunun onu küçük düşürdüğünü biliyorum ve bu bende onun suratına yumruğumla vurma isteği uyandırıyor.

Sonra ona uzandı ve ben kırmızıyı gördüm.

"Hadi gidelim buradan," diyor. "Saatlik ücretinin ne olduğunu zaten biliyorum tatlım. Ödeyebilirim."

Yumruğum kendiliğinden havalanıyor ve çenesine büyük bir çatırtıyla çarpıyor. Mia ve ben ona bakarken zaman bir anlığına durdu. Sonra

Aynı anda birbirimize bakıyoruz, o anın enerjisi bizi anında ayıltıyor.

Mia'nın elinden tutup onu aceleyle bardan dışarı sürüklediğimde Reese acıdan sızlanıyordu. O ve ben kapıdan çıkmadan önce, Reese'e hızlıca bir "Siktir git" çekti.

KURAL #11: A İÇİN BİR GERÇEK GERÇEK.

Garrett

"Mia, bekle," diye bağırıyorum ama o hızla eve doğru yürüyor. Bardan kaçtıktan sonra Mia bana bakmaktan bile kaçındı. Hızla uzaklaştı. Eve giden uzun ve karanlık yolda hızla ilerlerken tek düşünebildiğim çok fazla içki içtikten sonra bardan çıkan insanlar ve yola çok yakın yürüyen kısa boylu, öfkeli kadını görmemek.

Evin önünde durana kadar nihayet ona yetişiyorum. Kapıya doğru koşuyor ama ben henüz gitmesine izin vermeye hazır değilim. Onu durdurmak için kolundan tutuyorum ama hemen geri çekiyor. "Beni rahat bırak, Garrett!"

"Ben mi? Ben ne yaptım?"

Gözlerinde öfkeli yaşlarla bana dönüyor. "Çıplak fotoğraflar hakkında bana bok atmayacak mısın? Ya da beni sadece övünme hakkı için kullanmak isteyen bir pisliğe neredeyse aşık olduğum gerçeğini? Ya da bir kamera kızı olduğum gerçeğini?"

Sonuncusunun altını çiziyor ve başından beri sırrının bu olduğunu açıkça belirtiyor. Gözlerindeki utancı görüyorum ve ona kamera kızı olduğunu zaten bildiğimi söyleyecek cesaretim bile yok çünkü bu ona bunu *nasıl* bildiğimi söylememi gerektirirdi.

"Sana bu konuda bir bok vermeyeceğim Mia. Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Tek yaptığımın seni kızdırmak olduğunu mu?"

Yüzü şoka dönüşür. "Tek yaptığın bu!" diye bağırıyor. "Eskiden öyleydi ama bu hafta çok garip davranıyorsun. Sanki seni tanımıyorum bile."

"Yani ben değiştim. İnsanların değişmesine izin yok mu?"

"Peki tüm bu 'seninle gitmek' ve 'onun veremediğini sen bana veriyorsun' lafları da neyin nesi? Biliyorsun... Reese haklıydı. Beni becermek istiyorsun ama *nedenini* anlayamıyorum. Bu... bu her neyse... daha önce hiç burada değildi."

Bana bağırırken ağzına bakmakla o kadar meşgulüm ki, çok ateşli ve çok tatlı görünüyor. Ve onu nasıl becermek istediğimden bahsettiğini duymak bile beni çıldırtıyor. Ben biraz sarhoşum. O çok sarhoş.

Aklımın bir köşesinde bunun yanlış olduğunu biliyorum ama bu beni durdurmuyor, aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyorum, ağzımı onunkinin birkaç santim yakınına indirirken onu evin kenarına doğru itiyorum. "Keşke nedenini bilseydim ama seni düşünmeden edemiyorum. Beni yanlış anlama, hâlâ beni deli ediyorsun. Çok şımarıksın ve seni boğmak mı yoksa ağzında sikimle susturmak mı istediğimi bilmiyorum ama bu gece o fotoğrafını görmek beni çıldırttı Mia. Üvey kardeşim olman umurumda değil ve kamera kızı olman da sikimde değil."

Ağızlarımız vahşi bir enerjiyle birbirine çarpıyor. Tadı çilek ve tarçın gibi ve ben onun sarkık alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum, onu inletecek kadar çekiştiriyorum. O da benim çılgınlığıma kendi çılgınlığıyla karşılık veriyor, boynumun arkasına yapışıyor ve dillerimiz birbirine dolanıp bedenlerimiz sürtünürken beni daha da yakınıma çekiyor. Çılgınca birbirimizi yiyip bitiriyoruz, ellerimiz ve dudaklarımız mümkün olduğunca çok temas için savaşıyor. Elleri kemerimin tokasını ararken ben boynunu, kulak memesini ve göğsünü öpüyorum.

Tanrım, tadı çok güzel. Onu öpmenin tanıdık bir yanı var ve aynı zamanda sadece bu öpücükle onun yepyeni bir yönünü öğreniyor gibiyim. Onun hakkında *her şeyi* öğrenmek istiyorum. Ağzımla.

Aşağı uzanıp onu bacaklarının arkasından tuttuğumda ellerinin kemerimdeki hareketini durduruyorum ve onları etrafıma sarana kadar yukarı çekiyorum. Sert uzunluğumun ona sürtündüğünü hissedince inliyor. Sonra onu evin arka tarafına, bodruma açılan kapıya doğru götürüyorum. Ağızlarımız bir saniye bile teması kesmiyor.

Kapıyı açtığımda içeri girdik ve onu doğruca yatak odasına götürdüm. Işıkları kapalı bırakarak onu yatağın üzerine bıraktım.

"Sana ihtiyacım var Mia. Hiçbir fikrin yok."

"Benim de sana ihtiyacım var," diye ağlayarak bana uzanıyor. Üzerine tırmanmadan önce gömleğimi yırtıyorum ve boynunu öpmeye devam ediyorum.

Onun tadının ve hissinin tadını çıkarırken zihnim düşüncelerle dolup taşıyor, aşırı bir his yüklemesi ve tüm bunların arkasında bir heyecan korosu var. Şükürler olsun ki sonunda oluyor. Nihayet benim için ve nihayet bizim için.

"Garrett," diye nefes nefese kalıyor ve ben de durup ona bakıyorum. "Bir gerçek için bir gerçek mi?"

Beynim onun sözlerini kavramakta zorlanıyor. Sadece ona dokunmaya ve onu öpmeye devam etmek istiyorum. "Ne? Evet, tabii."

Sonra tekrar üzerine çıktım, tişörtünü yukarı çekip sütyenini kenara ayırdım, böylece dudaklarımı meme ucunun etrafında kenetleyebildim. Sikim pantolonumun fermuarını zorluyor ve elleri hala orada, kemerimin etrafında duruyor ve ben ona dokunması için *yalvarıyorum.*

Sağ göğsünün pembe tomurcuğunu parmaklarımın arasında sıkarken, "Tamam, bana doğruyu söyle," diyor nefes nefese. "Bugün beni izliyor muydun? Duşta?"

"Evet," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden. O da sanki onu izlememden hoşlanıyormuş gibi nefes nefese bir inilti çıkarıyor.

"Hoşuna gitti mi bebeğim? Kendini boşaltırken seni izlememi ister misin?"

"Hı-hı" diye cevap verirken dudağını ısırıyor.

"Güzel, çünkü seni izlemek hoşuma gidiyor Mia. Bu güzel amcığınla oynamanı izlemek hoşuma gidiyor."

Minik şortunun altına ulaşana kadar elimi vücudundan aşağı kaydırıyorum ve iki parmağımı kot ile ıslak külotunun kumaşı arasında gezdiriyorum.

Tekrar haykırıyor. "Garrett, dokun bana, lütfen."

Amının ıslak dudaklarına erişmek için külotunu ve şortunu yana sürüklemek çok kolay. Yumuşak, tüysüz teninin elime verdiği hissi seviyorum. Klitorisini bulduğumda, çığlıklarını ağzımla bastırıyorum, hassas yumrunun etrafında dolanırken onu sertçe öpüyorum. Kalçaları elime sürtünerek yataktan kalkıyor.

Elleri kemerimden uzaklaşıyor ama şu anda umurumda değil. Buna ne kadar ihtiyacım olsa da bekleyebilirim. Sikime dokunmadan önce onun her santimini keşfetmek istiyorum.

Tanrım, daha içine girmeden ne kadar sıkı olduğunu hissedebiliyorum. Orta parmağımı içeri daldırırken kendime engel olamıyorum ve kutsal lanet, neredeyse çok sıkı

Bir parmağını sok.

İnliyor, hâlâ kalçalarını yukarı doğru elime doğru sürtüyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

"Çok sıkısın, Mia." Boynunun derisine doğru hırlıyorum.

Onun yanıtı, boğazını öptüğümde hissettiğim lezzetli bir kahkaha oluyor. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Bu benim gerçeğim."

"Neymiş o? Sıkı olduğunu mu?" Gülerek cevap

veriyorum. "Bakire olduğumu, seni aptal."

Tekrar gülmeye çalışıyorum ama gülmüyorum. Onun yerine donup kalıyorum ve şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışarak ona bakıyorum. Orta parmağım hâlâ boğum boğum içine gömülü.

"Bekle, ciddi misin?"

Gülümsemesi duraksıyor. "Evet, önemli bir şey değil. Seks yapmak istiyorum. Sadece bilmeni istedim."

Yavaşça elimi şortundan çekiyorum ve vücudunun üzerinde gezdiriyorum, böylece artık birbirimize dokunmuyoruz. Zihnim bu yeni bilgiye o kadar odaklanmış ki, anlamlandırmaya çalışıyorum.

"Gerçekten bu konuda çıldıracak mısın?" diye soruyor, sesi sabırsız ve sinirli çıkıyor.

Ondan uzaklaşırken bir inilti duyuyorum. "Siktir, Mia. Nasıl..." "Bunun

ne önemi var ki? İlk ya da ellinci olması kimin umurunda? Sen

Beni şimdi cidden istemiyor musun?"

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı?"

Ama inatçı küçük bir velet olduğu için beni dinlemiyor. Ellerini belime doluyor ve aramızdaki boşluğu dolduruyor, gözlerimin içine bakarak fısıldıyor: "Çok iyi hissettirmedi mi? Neden durmak zorundayız?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Birincisi, çünkü sarhoşsun. Ve ben bunu yapamam."

"Ama biz de tam-"

"Mia, bekâretini otuz altı yaşındaki üvey kardeşinle kaybedemezsin. Sadece... yapamazsın."

"Neden?"

"Çünkü benden hoşlanmıyorsun bile. Sadece seninle flört ettiğim ve kendini iyi hissetmen için sana dokunduğum için tahrik oluyorsun ama sonra pişman olacaksın. Söz veriyorum."

"Neden kendin için endişelenmiyorsun ve bekaret kararını bana bırakmıyorsun?"

"Tamam, ama gerçek şu ki hâlâ sarhoşuz," diyorum, geçerli bir bahanem olduğu için biraz rahatlamış bir şekilde. Mia'yı bakire olduğu için becermek istemediğimden değil. Aslında ona dokunacak tek erkek olma fikri hoşuma gidiyor. Vücudunu içten hisseden tek kişi olmayı. Onu doldurmak ve ben içine girerken çıkardığı sesleri bilmek.

Ancak bu yeni bilgi, zaten kafa karıştırıcı olan bu duruma bir kat daha karmaşıklık katıyor. Henüz tüm bunları sindirmeye hazır değilim.

"Hadi," diye mırıldanıyorum, yorganı geri çekiyorum, böylece ikimiz de altına girebiliyoruz. "İkimiz de alkolün etkisinden kurtulmak için uyumalıyız. Ve bunu yarın konuşacağız." Suratını asıyor ama gözlerindeki uykuyu görebiliyorum.

Ve haklıydım. Başını yastığa koyar koymaz uykuya dalmaya başladı. Yerden gömleğimi alıp üzerime geçirdim ve kot pantolonumu eşofmanla değiştirip tekrar onun yanına yattım.

Bir süre uyumasını izliyorum, onun gibi birinin bir kez bile seks yapmadan nasıl bu kadar ilerleyebildiğini anlamaya çalışıyorum. Ve nasıl olur da benim gibi biriyle bu seriyi bozmak isteyebilir.

KURAL #12: SANAL GİZEMLİ ADAMLAR HER GÜN KENDİNİ BEĞENMİŞ ÜVEY KARDEŞLERDEN ÜSTÜNDÜR.

Mia

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey Garrett'ın tanıdık kokusu oluyor.

Etrafım sıcaklıkla sarılmıştı ve gözlerimi açtığımda yüzümün sıkıca göğsüne yasladım. Üzerinde bir tişört var ama elim çıplak karnına değecek kadar yukarı kalkıyor.

Hâlâ uyuyor, sessizce nefes alırken başı yana eğik. Elmacık kemiklerinin ve çenesinin keskin hatlarını, burnunun mükemmel eğimini bir an için hayranlıkla izliyorum. Şimdi öpmenin *harika* olduğunu bildiğim o dudakların dolgunluğu. Özellikle de saat beş yönündeki gölgesinin cızırtılı dokusuyla.

Ne zamandır Garrett'ı öpmeyi hayal ediyorum? Öpücüğün ne olduğunu bilecek yaşa geldiğimden beri. Ve şimdi nihayet bana gerçekten benden hoşlanıyormuş gibi davrandığına göre, tüm bunların ayrıntılı bir şaka olmasından korkuyorum. Her an halıyı altımdan çekecek ve ben de kendimi aptal gibi hissedeceğim. Normalde gardımı düşürmek konusunda bu kadar endişeli değilimdir ama Garrett söz konusu olduğunda... riskler çok yüksek.

Başımı göğsüne yaslayıp parmaklarımı usulca karnından aşağıya doğru uzanan saç tutamının üzerinde gezdiriyorum. Titriyor ve uykusunda kıpırdanıyor.

Gerçekten yapmamam gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Bu yüzden parmaklarımı yukarı doğru izliyorum, gömleğinin altından ve karın kaslarının çıkıntıları boyunca kayarak göğüs kaslarına dokunuyorum.

Yine inliyor ve kıvranıyor. Çok cüretkâr davranıyorum ama yine de... duşta beni dikizlediğini itiraf etti, yani bana borçlu. Biraz fazla cüretkâr davranarak elimi aşağıya, pijama pantolonunun etek ucunu geçip sikinin şişmiş çıkıntısının üzerine götürüyorum. Uyanmadan önce parmaklarım sert yüzeye sadece hafifçe dokunuyor.

Gürültülü bir inlemeyle elimi avuçlarının içine alıyor ve pantolonundan çekip çıkarıyor. Yakalandığımdan korkarak bir an panikliyorum ama yüzüne baktığımda gözlerinde vahşi bir şehvetle bana baktığını görüyorum.

"Artık sarhoş değiliz," diyorum boğucu bir ses tonuyla ve bir an için elimin sabah odununa yaslanmasına izin veriyor, kalçalarını yukarı doğru avucuma sürtüyor. Sonra, daha fazla ilerleyemeden bileğimi çekip bırakıyor.

"Ama sen *hâlâ* bakiresin," diye cevap veriyor ve ben hayal kırıklığıyla yatağa gömülüyorum.

Sonra ellerini gerinerek saçlarında gezdiriyor. Bana doğru dönmeden önce kendine gelmesi birkaç dakikasını alıyor. "Tanrım, Mia. Seks yapmadan nasıl *yirmi üç yaşına gelebildin*?"

"Erkeklerle tanıştın mı?" Gülerek cevap veriyorum. Yan yatıyorum, ona bakarken başımı elimin üzerine koyuyorum. "Dürüst olmak gerekirse, birlikte olduğum kişi benimle sadece tek bir şey için birlikte olmak istiyormuş gibi hissediyordum. Seks yapmak istiyordum ama o kişiyle bağ kurmak da istiyordum, anlıyor musun? Onlara ne istediğimi söyleyebilecek kadar rahat hissetmek ve sadece aletlerini sokacakları bir şey olarak kullanılıyormuşum gibi hissetmemek istedim."

Yüzünü buruşturuyor.

"Her erkek böyle değildir," diyor bana doğru dönerek.

"Bunu biliyorum..." Sesimin kesilmesine izin vererek söylüyorum. Garrett hakkında hiç böyle hissetmemiştim. Keşke ona gençken onunla ilgili kurduğum tüm yaramaz fantezileri anlatabilseydim. Geceleri gizlice yatağına girip yorganın altına tırmanarak gizlice birbirimize dokunabilseydik. "İşte bu yüzden dün gece mükemmel olurdu."

"Neden?" diye sorar. "Sarhoş olduğun için

mi?" "Çünkü sana güveniyorum, seni aptal."

Başını tekrar bana doğru çevirdiğinde, yüz ifadesinde garip bir samimiyet duygusu var, normalde Garrett'a baktığımda görmediğim gerçek bir şey. Aramızdaki hiçbir şey ciddi değildi, ama ona güvendiğimi söylemek gerçek bir tepkiyi tetiklemiş gibi görünüyor. Sanki beni gerçekten ciddiye alıyormuş gibi.

Sonra hızla yataktan yuvarlandı. Pantolonundaki sertlik, aramızdaki tüm ateşle birlikte yok oldu. "Mia, istediğin kişi ben değilim, söz veriyorum. İlk seferin için değil. Sana tek gecelik bir ilişkiden fazlasını verecek, kafadan kontak olmayan ve lanet olası üvey kardeşin olmayan birini istiyorsun."

Duyduklarıma inanamıyorum. Son iki gündür Garrett beni çıldırtıyor, benimle alay ediyor ve onu istememi sağlıyordu, ama şimdi açıldığım ve bakire olduğumu itiraf ettiğim için, onun için neredeyse iğrenç biriyim. Yine benimle dalga mı geçiyordu? Seks için ona yalvarmamı sağlayacak kadar benimle dalga geçiyor.

Ben bir aptalım.

"Aman Tanrım," diyorum yataktan fırlayıp kendini beğenmiş bir ifadeyle ona bakarak. Dün geceki çılgınca sevişme seansımızda düşmüş olması gereken telefonumu yerden hızla alıp arka cebime sokuyorum.

"Ne?" diye sorar.

"Bunun ne olduğunu şimdi anladım." Bana bakıyor, ne söyleyeceğimi duymak için bekliyor. "Bunların hepsi senin için bir şakaydı. Ayrıntılı bir şaka. Sadece beni ıslatmak ve sana yalvartmak içindi, böylece beni geri çevirebilecektin."

"Şaka yapmıyordum," diye cevap veriyor, kırgın bir ifadeyle. "Seni korumaya çalışıyorum, Mia."

"Bakire olduğun için öz üvey kardeşin tarafından reddedilmenin ne kadar *aşağılayıcı* bir şey *olduğu hakkında bir* fikrin var mı? Bırak reddedilmeyi!"

"Mia-"

"Hayır!" Elimi ona doğru kaldırarak tersliyorum. "Beni Reese gibi başka erkeklerle istemedin, ama sonra başka erkeklerle birlikte *olmadığım* için beni istemiyorsun. Bu hiç mantıklı değil, ama mantıklı olan tek şey bana işkence etmen ve artık sana resmen izin vermiyorum."

Hışımla odasından çıkıp merdivenleri koşarak çıkıyorum ve ailemin ikinci katta beni beklememesi için dua ediyorum. Neyse ki ev boştu, odama doğru ilerlerken kapıyı arkamdan çarparak yatağımın üstüne düştüm ve yastığıma doğru çığlık attım.

Ondan nefret ediyorum. Neden duygularım onun için bir şaka gibi? Ağlamak, bağırmak ve hissettiğim tüm öfkeli şeyleri dışa vurmak istiyorum ama evdeki hiçbir arkadaşımla bu konuyu konuşamıyorum. Kendi üvey kardeşim tarafından reddedildiğimi itiraf etmek çok utanç verici. Ayrıca, hiçbiri bu kadar

Dinleme konusunda harikalar. Onlar eğlenmek için harika arkadaşlar ama benim gerçekten konuşabileceğim, bir şeyler paylaşabileceğim ve güvenebileceğim kimsem yok.

Tabii...

Telefonumu arka cebimden çıkarıyorum ve şarjımın yüzde iki olduğunu fark ediyorum. Şarja taktıktan sonra FlirtyGirl uygulamasına bakıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, bir müşterime bu şekilde ulaşmamıştım ama Drake'le ilgili bir şey bana onun aldırmayacağını söylüyor. Gerçekten dinleyeceğine inanıyorum. Ve belki de istediğim sadece ilgidir, ama Drake'in diğerlerinden daha samimi olduğuna dair iyi bir his var içimde.

Uygulamayı kaydırarak açtım ve kullanıcı adını buldum. Çevrimdışı. Ama ona bir mesaj gönderebilirim. Bildirimleri açıksa, mesajı alacaktır. Düşük bir ihtimal ama çaresizim ve akşamdan kalmayım, hatta belki hâlâ biraz sarhoşum, bu da bunu neden yaptığımı açıklayabilir.

Hey.

Gönder'e basıyorum ve hemen paniklemeye başlıyorum. Bu mesaj çok ürkütücü görünüyor, bu yüzden hızlıca "*Çevrimiçi olma şansın var mı?" ile* destekliyorum.

Bunu görürse, bir saat daha video seksi için para aradığımı düşünecek. Lanet olsun.

Ücretsiz. Sadece konuşacak birini istiyorum.

"Ugh," diye inliyorum yüzümü yastığa bırakırken. "Acınacak haldeyim." Ama sonra telefonum elimde vızıldıyor.

Ben buradayım. Konuş benimle.

Sözlerine şok içinde bakakaldım. Sonra hemen cevap veriyorum: "*Muhtemelen deli olduğumu düşünüyorsun. Sadece konuşacak birine ihtiyacım var.*

Sen deli değilsin. Konuş benimle, Kitten. Bana her şeyi anlat. Dinliyorum.

O gerçek değil. Bu gerçek bir insan olamaz. Hiçbiri bana böyle cevap vermemişti. Hiçbiri bana böyle cevap vermemişti.

göğüslerimi görmek için. Güvende olmak için görüntülü sohbete girmek yerine sohbetimizi mesajlarda tutuyorum. Zaten seksi bir çöp gibi görünüyorum.

Saçma bir itiraf için hazır mısın? Soruyorum.

Evet, diye cevaplıyor.

Sanırım üvey kardeşime aşığım.

Hat bir süre sessiz kaldı ve deli olduğumu düşündüğü *için* paniklemeye başladım. Neden böyle bir şey söyledim ki? Hem de bir müşteriye? Asıl tuhaf olan, bir müşteriyle özel hayatım hakkında bu kadar açık konuşacak kadar rahat hissetmem. Keşke nedenini bilseydim ama gerçekten hiçbir fikrim yok.

Cevap vermesi çok uzun sürüyor. Ekranda yazı baloncukları yok. Sadece sessizlik var.

Sana deli olduğumu söyledim.

Nasıl hissettiğini biliyor mu*?* diyor, benim 'deli' sözümü yine görmezden gelerek.

Sorusunu okurken güldüm. Hayır. Garrett ondan nefret ettiğimi düşünüyor ve nefretin güçlü bir kelime olduğunu düşünmeme rağmen, gerçekte nasıl hissettiğim hakkında kesinlikle hiçbir fikri yok. Ben ona ukala ve iğrenç diyorum, o da bana sinir bozucu ve şımarık diyor ve şu anda benimle flört ediyor olsa bile, ilişkimizi başka bir şeye dönüştürmeye çalışmaktansa çıkarları olan üvey kardeşler olarak sürdürmeyi tercih ediyor.

Ona asla söyleyemezdim. Eğer bunu ona söylersem yüzüme gülerdi.

Bundan şüpheliyim, diye cevap veriyor.

Sence sana karşı bir şeyler hissediyor mu?

Yine güldüm. *Hayır. Belki benimle yatmak istiyordur diye düşündüm ve dün gece neredeyse yatıyorduk ama sonra...*

Sonra ne olacak?

Sonra beni geri çevirdi. Çok aşağılayıcıydı.

Özür dilerim.

Senin hatan değil, diye cevap veriyorum. *Bu kadar savunmasız olmak benim aptallığımdı. Yıllarca benden nefret ettiğini düşündüm. Beni her zaman sinir bozucu küçük kız kardeş olarak gördü, bu yüzden duygularım hakkında asla dürüst olamadım. Beni bir baş belası olarak görüyorsa, öyle olacağımı düşündüm.*

Vay canına.

İçimi çekerek kendi mesajlarıma bakıyorum ve bunların kafama dank etmesine izin veriyorum. Tüm bunları ona anlattığıma inanamıyorum, ama yine de o sadece internetteki bir adam. Yine de sonunda her şeyi ortaya dökmek iyi hissettiriyor.

Bütün bunları sana yüklediğim için özür dilerim. Sanırım beni gerçekten gören biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Sadece iki sohbetten sonra seninle bu kadar rahat hissettiğime inanamıyorum. Bu çılgınlık.

Bir süre yazıyor, bir sonraki mesajını oluştururken küçük baloncuklar ekranda zıplıyor ve ben de pek sabırlı olmayan bir şekilde bekliyorum. Sonunda mesajı açıldı.

Seni görüyorum, Kedicik. Ve üvey kardeşin tam bir aptal. Belli ki gerçek seni görmüyor ve bu utanç verici. Bana seni hak etmiyor gibi geliyor. Ama benimle istediğin zaman konuşabilirsin. Ve karşılığında hiçbir şey istemeyeceğim. Senden sadece tek bir şey için hoşlandığımı düşünmeni asla istemem.

Çenem resmen düştü. Söylenecek tüm doğru şeyleri nasıl biliyor gibi görünüyor?

Şu anda bana onu tamamen unutturuyorsun.

Güzel, diye cevaplıyor.

Tüm bu kişisel şeyleri senin üzerine yıktığım için kendimi hâlâ bir pislik gibi hissediyorum. Gerçekten üzgünüm, diyorum.

Özür dilemeyi kes! O cevap verir. *Bak, daha iyi hissetmen için sana kendimle ilgili kişisel bir şey söyleyeceğim, tamam mı?*

Dudağımı ısırıyorum, Drake hakkında kişisel bir şey, *herhangi bir* şey duymayı bekliyorum. Görmememem gereken bir dünyaya açılan bir pencere gibi geliyor. Ve itiraf etmek üzere olduğu şeyle ilgili şüphelerim var. Lisedeyken bir öğretmeniyle yattığını ya da bir keresinde üçlü yaptığını itiraf etmesi gibi hafif utanç verici bir şey. Bir sonraki mesajı beklemiyordum.

Neredeyse on yıldır seks yapmadım.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. *On yıl* mı? Vücudunu kamerada görmüştüm ve evet, biraz karanlıktı ama kesinlikle formdaydı ve kesinlikle on yıl boyunca kadınlardan saklanacak bir şey değildi.

Vay canına, cevap veriyorum.

Dilin tutuldu, değil mi?

Birazcık, diye cevap verdim. *Bekle... Sen*

rahip misin? LOL. Hayır. Rahip değilim.

Sonra... Nasıl?

Yanıtını beklerken yazı balonları bir an için ekranda zıplıyor.

Bilmiyorum. Sadece seksi çok tatmin edici bulmuyordum. Hiçbir zaman gerçek bir bağ, bir kıvılcım olmadı. Bir süre sonra denemeyi bıraktım. Ve zaman benden uzaklaştı.

Sanki bu kelimeleri doğrudan kendi beynimden çekip çıkarıyor. Daha önce hissettiğim duygular. Ve açıkçası, seks kısmıyla ilgili olamam, ama bağlantı eksikliği kısmını çok iyi biliyorum, sanki insanlardaki samimiyet gitmiş ve artık hiçbir şey gerçek gelmiyor.

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Sanki... kimse seni

gerçekten görmüyor. Aynen öyle.

Yani bekle... Diyorum ki. *Belli ki başka şeyler de yapıyorsun, değil mi?*

Ha ha, mastürbasyon gibi mi? Evet, hala yapıyorum.
Beni bunu yaparken görmüştün, hatırladın mı?

Oh, evet.

Duh, cevap veriyorum. *Neredeyse unutuyordum.*

Bunu nasıl unutabilirsin? Hayatımın en ateşli gecelerinden biriydi. Sana başka bir sır verebilir miyim? diye soruyor.

Tabii ki.

Böyle bir uygulamayı ilk kez kullanıyorum.

Yani ben senin ilkin miyim? Gülümseyerek cevap veriyorum.

İlk ve tek. Kirazımı patlattın, diyor ve cevabımı yazarken kulaktan kulağa gülümsüyorum.

Güzel. Senin için tek kız olmak hoşuma gidiyor.

Sohbetimiz bir buçuk saat sürüyor ve konu asla Garrett'a ve bu hafta beni nasıl küçük düşürdüğüne gelmiyor. Onun yerine genel olarak hayat hakkında konuşuyoruz. En sevdiğimiz şeylerden ve işlerimizden. Bana işi ve arkadaşları hakkında hikayeler anlatıyor.

Garrett, Drake'le sohbet ederken beni rahatsız etmek için asla yukarı gelmez. Eminim çoktan hayatına devam etmiştir. Ve bu iyi bir şey. Drake zaten kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

KURAL #13: EĞER SANA SOĞUK DAVRANIRSA, UNUTMA BUZ BILE ERIR.

Garrett

S benden kaçıyor. Yani, neden kaçmasın ki? Onu aşağıladım, reddettim, bakire olduğu için kendini bok gibi hissettirdim ve sonra da
-Birdenbire hayatı boyunca bana aşık olduğunu ve benim ona bok gibi davrandığımı öğrendim.

Drake uygulamasında onunla yaptığım uzun konuşmadan sonra biraz dinlenmem gerektiğini biliyorum. Belki de koşuya çıkmalıyım. Kahretsin, bu noktada, pişman olacağım bir şey yapmadan önce muhtemelen arabama binip Briar Point'e geri dönmeliyim, ama onu görmeliyim.

Drake olmak, onun ihtiyaç duyduğu açık kitap, açık kollar dinleyicisi olabileceğim anlamına geliyor, ama aynı zamanda bana kendi sırlarımı boşaltabileceğim bir yer de veriyor. On yıl meselesi gibi. En iyi arkadaşımın bile bilmediği bir sır.

Son üç gün içinde, tüm dünyam altüst oldu. Üvey kız kardeşim bir kamera kızı. Birdenbire ondan çok etkilendim. Üstüne üstlük o da bana aşık oldu.

Benden nefret etmesi için elimden gelen her şeyi yapmalıyım, *gerçekten* nefret etmesi için. Ona karşı daha da aşağılık biri olarak beni unutmasına yardım etmeliyim. Onun zamanına ya da ilgisine layık olmadığımı göstermeliyim.

Ama Mia'nın beni gerçekten önemsediği fikrini sevmekten kendimi alamıyorum. En son ne zaman bir kadının bana bu kadar yaklaşmasına izin verdim? On yıldan fazla oldu, bunu biliyorum.

Üvey kız kardeşimle gerçek bir şey düşündüğümden değil.
Ben öyle biri değilim.

Nihayet duş alıp giyindiğimde ve üst kata çıktığımda öğleden sonra olmuştu. Ev sessiz, bu yüzden annemle babamın dışarıda arkadaşlarıyla her ne yapıyorlarsa onu yaptıklarını varsayıyorum. Umarım gitmeden önce odama gizlice girip Mia'yı kollarımda uyurken bulmamışlardır.

Ana kata ulaştığımda Mia'yı yemek odasında tek başına oturmuş, kulaklıklarıyla müzik dinlerken bir yandan da günlüğüne çizimler yaparken buluyorum. Canlı yayınında izleyicilerine gösterdiği kedisinin iğrenç eskizini hatırlayınca dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Şeytanın kendisi, Betty, sanki sahibine yaklaşmamı engelliyormuş gibi pencere kenarından bana bakıyor.

Mutfağa girdiğimde Mia önce bana sonra da kitabına bakıyor. İfadesinde soğuk ve inatçı bir şeyler var. Bana kızgın ve sabahını bana içini dökerek geçirdiğinin farkında bile değil. Bunun için kendimi kötü hissetmeliyim ama hissetmiyorum.

Vay be. Ben bir pisliğim, değil mi?

"Bana hâlâ kızgın değilsin, değil mi?" Mutfak tezgahına yaslanıp ona bakarak soruyorum. Üzerinde beyaz bir bluz ve uzun çiçekli bir etek var. Cevap vermeyince yanına gidip kulağındaki kulaklıklardan birini çekip çıkarıyorum.

"Hey!" diye bağırıyor.

"Bana soğuk davranma. Bu çocukça."

"Çocukça olan sensin," diye yanıtlıyor kız öfkeyle.

"Sadece benimle konuşacak mısın?"

"Hayır," diye cevap veriyor ve ben gerçekten az önce bana aşık olduğunu itiraf eden kızın aynı kız olup olmadığını merak ediyorum. Belli ki bana katlanamıyor.

"Özür dilememe izin verecek misin?"

"Hayır." Ayağa kalkıyor ve beni iterek mutfağa doğru ilerliyor. Ne kadar istesem de onu durduramıyorum ya da yakalayamıyorum. Dolaptan bir bardak alıp buzla doldurmasını sessizce izliyorum. Sonra buzdolabından bir kutu soda alıyor ve açmadan hemen önce dönüp onu izlediğimi fark ediyor.

"Bana kızgınsın çünkü senden faydalanmayacağım, bunun farkındasın, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyor sonunda gözlerimin içine bakarak, "Sana kızgınım çünkü duygularımla oynuyorsun. Sana neler olduğunu anlamıyorum Garrett ama bu oyunları oynamak istemiyorum. Teşekkür

ederim.

Dün gece Reese'le birlikte bana göz kulak oldular ama bence en iyisi ikimizin eski halimize geri dönmemiz."

Tezgâha yaslanıyor ve elindeki soda kutusunu açıyor.

Onu izlerken her şeyin eski haline dönmesini istemediğimi fark ediyorum. Hiç de değil ve bunun ne anlama geldiğini hala tam olarak bilmiyorum, ama beni yerimde tutan tek şey bu, içimde dönüp duran ağır duygularla ona bakıyorum.

"Uygulamadaki erkekler için ne yapıyorsun?" Soruyorum ve gözleri ani bir konu değişikliğiyle yüzüme dikiliyor, açıkça konuşmaktan rahatsız olduğu bir konu.

"Bu seni ilgilendirmez," diye karşılık veriyor.

"Onlar için kendine dokunuyor musun? Seni oyuncaklarla izlemelerine izin veriyor musun?"

"Dün beni duşta izlediğini itiraf ettin. Konuşacak yerin yok!"

Ona doğru bir adım attım ve vahşi gözleri yüzüme fırladı.

"Bundan hoşlanmana şaşmamalı. Sen bir teşhircisin, Mia."

"Değilim," diye itiraz ediyor. Ona doğru attığım her adımda yutkunurken boğazının hassas hareketini izliyorum, yaklaşık bir adım uzaklaşana kadar.

"Evet, öylesin."

"O zaman sen bir röntgencisin!" diye tersliyor.

"Birlikte çok eğlenebiliriz gibi geliyor," diye cevap veriyorum muzip bir sırıtışla.

"Hayır. Bunu tekrar yapmayacağız, Garrett."

"Aramızdaki bu yeni kimyayla başka ne yapacağımı bilmiyorum Mia, ama sanırım anlamaya başlıyorum." Aramızdaki her santimlik alanı yiyip bitiriyorum, bir bacağımı onunkinin arasına sıkıştırıyorum, onu o kadar sıkıştırıyorum ki tezgâha yaslanmak zorunda kalıyor. "Bekaretini istemiyorum. Sadece seninle biraz oynamak istiyorum."

Bana karşı titrerken dudaklarından bir inilti kaçıyor. "Nasıl?"

Ağzımı boynuna doğru eğdiğimde gülümsemem büyüyor. Öpmek yerine etine hafifçe üflüyorum ve tepki olarak nasıl titrediğini izliyorum. "Onlara gösterdiğin şeyi bana da göster."

Yanıt vermesi biraz zaman alıyor ve adil davranmadığımı, vücudunu ona karşı kullandığımı, aramızdaki her şey bu kadar iyi hissettirirken tartışmayı zorlaştırdığımı biliyorum. "Neden yapmalıyım? Bunda benim çıkarım ne?"

"İzlenmekten hoşlanıyorsun, Mia. Bu seni azdırıyor, değil mi?"

"Sana hâlâ kızgınım," diyor ama yüzünün yanağıma hafifçe değmesi bana istediği kadar kızgın olmadığını söylüyor.

"Hadi şu işi bitirelim. Seks yok ama biraz eğlenelim ve hafta sonunda her şey eskisi gibi olsun. Bunu sistemlerimizden atacağız. Kaşınmam gereken bir çizik gibisin Mia ve senin de aynı şekilde hissettiğini söyleyebilirim."

Yine inliyor. "İyi," diye mırıldanıyor ve ben gururla gülümsüyorum. Sonra elindeki bardağın içindeki buzu görmek için aşağıya bakıyorum ve aklıma bir fikir geliyor.

"Bardağından bir parça buz al," diyorum alçak sesle.

Elini yavaşça bardağa doğru götürmeden önce tereddüt ediyor. Uzanıp bir parça çıkardıktan sonra daha fazla talimat bekliyor. Onu izlemek için geri çekiliyorum ve "Bununla kendine dokun. Göğsünden başla."

Derin, gergin bir nefes aldıktan sonra buzu vücuduna yerleştiriyor ve temas ettiğinde titriyor. Sonra gözleri bende, soğuk parçayı yavaşça göğsünde gezdiriyor. Derin V yakalı gömleğinin üst kısmını yana doğru çekiyorum ve o da hareketi takip ederek göğsünün etine getiriyor. Soğuğun etkisiyle tüylerim diken diken oluyor.

Sonra, sütyeninin bir tarafını geriye doğru sıyırarak meme ucunun yuvarlak pembe tomurcuğunu ortaya çıkarıyorum. Bu manzara karşısında sikim pantolonumun içinde seğiriyor. Ona dokunma dürtüsüyle savaşıyorum, sikime dokunduğumu değil izlediğimi hatırlatıyorum.

Mia küçük bir solukla buz küpünü meme ucunun üzerinde gezdiriyor ve ben de hızla büzülüp ucunun sertleşmesini izliyorum.

"Bana nasıl hissettirdiğini anlat," diyorum alçak

bir mırıltıyla. "Bu... yoğun," diye fısıldıyor.

"Bunu daha da yoğunlaştıralım, olur mu?"

Okyanus mavisi gözlerine bakarak eteğinin kumaşını kaldırıyorum. Sonra buzlu elini aşağıya doğru yönlendiriyorum ve buzun bronz göbeğinin üzerinden geçip kalçalarına inişini hevesle izliyorum.

Yüksek sesle soluyor, nefes almak için mücadele ederken sırtını kamburlaştırıyor. Vücudu, buzun hassas bedenine uyguladığı şiddetin etkisiyle titriyor ve bunu izlemek çok güzel. Kopmak üzereyim.

Ağrıyan sikim kalçasına dayanıyor ve sürtünmeyi arzulayarak ona doğru hafifçe sürtünüyorum. Mia'yla ilgili her şey beni tahrik ediyor. Bunu daha önce nasıl görmedim? Dudaklarının dolgunluğu ve tenine yıldızlar gibi dağılmış çiller. Vücudunun benimkine mükemmel bir şekilde oturması.

Ona dokunmak istiyorum. Buna *ihtiyacım var.*

Başparmaklarımı külotunun lastiğinin altından geçirerek dizlerine kadar indiriyorum ve eriyen buzdan dolayı suyla kaplanmış elini merkezine doğru itiyorum. Bana karşı koymaya çalışıyor ama sonunda parmakları klitorisini buluyor, bunu anlayabiliyorum çünkü bir çığlık atıyor ve vücudu tutulurken koluma yapışıyor.

İzlemesi çok güzel ama ellerimi kendime saklamakta zorlanıyorum. Çok uzun zaman oldu.

"Amın sıcak mı Mia?" Kulağına fısıldıyorum. "O buzu hızla eritiyor, değil mi?"

Başını sallıyor. Elimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum, buz küpünü amının sıcak kıvrımlarının üzerinde döndürürken parmaklarının arasından suyun damladığını hissediyorum.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek narin teniyle oynuyorum, dün gece içine girdiğimde tek parmağımın etrafındaki gerginliği hatırlıyorum. Kendimi kaybediyorum.

"Yakalanabileceğimizi bilmek seni azdırıyor mu?"

Cevabını mırıldanıyor.

"Birisi her an içeri girebilir ve sizi kendinize dokunurken bulabilir."

Bana karşı mırıldanıyor, kalçalarını ileri geri oynatıyor, zevkini bulmak için soğuğa karşı savaşıyor. Buzun yoğunluğu parmaklarının sıcaklığını çok daha iyi hissettiriyor.

Ve doruk noktasını kovalarken yüzündeki ifadeye doyamıyorum, ama bir çığlık atıp kalçalarını elime doğru ittiğinde, beni bir arada tutan son ip de kopuyor. Daha fazla dayanamıyorum ve aniden izlemek yeterli gelmiyor.

Bardağından bir buz küpü alıp ağzıma atıyorum. Çılgınca bir ihtiyaçla dizlerimin üzerine çöküşümü izlerken gözleri açılıyor. Vücudunu ağzıma doğru çekip ağzımla amına saldırırken dikkatli ya da hassas davranmıyorum.

Bir çığlık atıyor, ıslak elini saçlarıma daldırıp bana sürtünüyor. Dilimdeki buz onu çılgına çeviriyor ve şu anda onun mükemmel kokusundan ve çıkardığı seslerden daha iyi bir şey yok. Külotu yere kadar kayıyor ve ben ona doyamıyorum. Ağzımın Mia'nın üzerinde olduğuna inanamıyorum. Bu delilik ama tadı, kokusu ve verdiği his çok güzel.

"Garrett!" diye haykırıyor.

Onu geriye doğru iterek tezgâha doğru yönlendiriyorum ve hızlı bir hareketle onu yüzeye oturtuyorum, bacaklarını bana bir yemek gibi açıyor. Ve ağzımı ona doğru gömüyorum. Buz hızla eriyor, ki bu tam da istediğim şey. Buz bittiğinde, dilimin üzerine boşalmasından başka bir şey istemiyorum.

"Tanrım, tadın çok güzel, Kedicik," diye mırıldanıyorum seksine karşı. Evcil hayvan ismi dudaklarımdan çıkar çıkmaz gerildim. Kahretsin, bunu neden söyledim ki? Utanmaz sırrım şimdiden açığa mı çıktı?

Şansıma, vücudundaki sıcak ve soğuk hissiyle dikkati o kadar dağılmıştı ki beni duymadı bile. Onun yerine nefes nefese kalmıştı ve sanırım çok yaklaşmıştı.

Vücudu titremeye başlarken bacakları başımın etrafına dolanıyor. Orgazmını atlatırken, zevkten gıcırtılar ve iniltiler çıkarırken klitorisini hevesle emiyorum.

Doruk noktası sona erdiğinde, buz eridiğinde ve bacaklarından aşağı su damladığında, vücudunu öpüyorum. Yüzüne ulaştığımda dudaklarını usulca öpüyorum ama o beni geri öpmüyor. İsterse bana hâlâ kızgın olabilir. Yeter ki ben onu bunu yaparken tekrar izleyebileyim.

"Bunu yapmamalıydık," diye fısıldıyor, sanki üvey kardeşinin boşalana kadar klitorisini yalamasına izin verdiğini yeni fark etmiş gibi.

"Mia, boşalırkenki görüntüne bayılıyorum. O kadar güzel ki sanırım bağımlısı olabilirim."

Gözlerimin içine bakarken, onun da benim düşündüğümü düşündüğünü biliyorum. Eğer bunu içimizden atmak için yapıyorsak, sıçtık demektir - çünkü bu, bırakılamayacak kadar iyi hissettiriyor.

KURAL #14: BİR KİTABI ASLA KAPAĞINA BAKARAK YARGILAMAYIN.

Mia

I Cehennem gibi bir orgazmdan inerken suçluluk duygusuyla sarsılıyorum. Neden bu kadar suçlu hissettiğimden emin değilim. Belki de bütün günümü sabah Drake ile sohbet ettiğim için mi yoksa Garrett'a kızgın olmam gerekirken ona hayır diyemediğim için mi? Her iki durumda da, az önce yaptığımız şey hakkında iyi hissetmiyorum.

Çok iyi olmasına rağmen.

Kendini beğenmiş bir sırıtışla bana bakıyor ve ben onun yüzünü yumruklamak istiyorum.

Ya da öp. Bu noktada gerçekten bir toss-up.

Birdenbire ön kapı ansızın açıldı ve Garrett'la ben telaşla birbirimizden ayrıldık, ben de annemle babam fark etmeden önce iç çamaşırlarımı çabucak kaptım. Garrett yerdeki erimiş buz dağınıklığını temizlemek için bir mutfak havlusu kapıyor ve *babam* mutfağa girdiğinde yüzümdeki kızarıklığı gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Selam çocuklar," diyor elindeki poşeti tezgâhın üzerine bırakırken.

"Selam baba," diye mırıldanıyorum zoraki bir gülümsemeyle. Bir öpücük kondurmak için eğildiğinde yanağımda, içimde büyük bir aşağılanma ve utançla ölüyorum. Keşke az önce neyin peşinde olduğumuzu bilseydi. Laura, hafif sersemlemiş bir ifade ve taze güneş yanıklarıyla onun arkasından geliyor; bu da bugün tekneye bindiklerini ve dönüş yolunda markete uğramış olmaları gerektiğini

gösteriyor.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye soruyor ve cevap verirken Garrett'a bakmayı reddediyorum.

"Oh, çok değil. Sadece biraz birbirimize sataşıyoruz."

"Üzerine fazla gitme," diyor babam ve ben merdivenleri tırmanıp kendimi üçüncü kat balkonundan aşağı atma dürtüsüne direniyorum.

"Yerde neden su var?" Laura, Garrett'ın gözden kaçırmış olabileceği su birikintisine bakarak sorar.

"Tüh," diye yanıtlıyor. "Mia biraz buz düşürdü." Temizlemek için yere eğildiğinde ona doğru bakıyorum, tam zamanında bana sinsi bir sırıtışla göz kırptığını görüyorum.

Tanrım, ondan nefret ediyorum.

"Gününüz nasıl geçti?" Konuyu değiştirerek ailemize soruyorum.

"İyi, ama erken gelmek zorunda kaldık. Görünüşe göre fırtına yaklaşıyor," diye cevap veriyor babam.

"Saat kaçta geldin, küçük hanım?" Laura babamın sözünü keserek sordu. "Bu sabah odanızda değildiniz..." Bana bakışı yarı hoppa bir merak, yarı sert bir ebeveyn endişesi. Ne düşündüğünü biliyorum, Reese'le eve gittiğimi, ki gitmediğim ortada.

Babam hızla mutfaktan çıkmadan önce, "Hiçbir şey duymak istemiyorum," diye anons ediyor ve Laura kıkırdayarak sarhoş sarhoş gülüyor. Anlaşılan babam bardan bir adamla eve gittiğimi duyma riskini almak istemiyor.

Ama Garrett beni şaşırtarak şöyle cevap verdi: "Yatağımı çaldı. İkimiz de saat iki civarında tökezleyerek içeri girdik ve o merdivenleri çıkmasının imkânı yoktu." Ona hızlı ve sert bir bakış attım.

"Peki nerede uyudun?" Laura soruyor.

"Bodrumdaki kanepede." O kadar kolay yalan söylüyor ki, şaşırıyorum.

"Çok naziksin," diyerek onun saçlarını karıştırıyor. "Ne kadar iyi bir ağabeysin."

Bu sözler ağzından çıkarken soluduğum havada boğuluyorum ve ben sebepsiz yere öksürmeye devam ederken o bana şaşkın bir ifadeyle bakıyor.

Garrett gülerken, ona hemen orta parmağımı gösteriyorum.

Yirmi dakika sonra yağmur yağmaya başlıyor, evi rahatlatıcı bir beyaz gürültü ile dolduruyor ve babamla Garrett iki koltukta uyuyakalıyorlar.

oturma odasında, hiç duymadığım bir beyzbol filmi izliyorlardı- beni ve üvey annemi yalnız bıraktılar.

"Dışarıda hava gerçekten kötüleşiyor," diyor. "Çay ister misin?"

"Evet, lütfen," diye cevap veriyorum, adanın etrafındaki taburelerden birine oturuyorum. Bir süre onu izliyorum, eve gelmeden önce Garrett'la ne yaptığımızı öğrenirse nasıl tepki vereceğini hayal etmeye çalışıyorum. Yüzünü bacaklarımın arasına nasıl gömdüğünü, amımı bir uzman gibi nasıl yaladığını ve eğer beş dakika daha erken gelselerdi, hayatımın en iyi orgazmlarından birini en ön sıradan izleyebileceklerini. Daha önce sadece iki kez ağzıma almıştım ve ikisi de bu işte çok iyi değildi, bu yüzden orgazm taklidi yapmak zorunda kalmıştım. Bu sefer öyle olmadı. Garrett bana fazla seçenek bırakmadı; o kadar zahmetsizce boşalmamı sağladı ki, boş zamanlarını klitoris yalayarak mı geçirdiğini merak ediyorum. Tabii ki, bir gece kulübünde çalışıyor, bu yüzden bolca tecrübesi olduğuna eminim.

Tüm bunları bilmek istemeyeceğinden emin olsam da, Laura'nın ilişkimizi en çok kabul eden kişi olacağına inanmak istiyorum - Garrett'ın o kadar ileri gitmesine izin vereceğinden değil. Ona göre sadece *oyun oynuyoruz* ama nedenini hâlâ tam olarak bilmiyorum. Sadece biraz hareket için mi azdı yoksa beni aniden karşı konulmaz mı buldu? Her iki durumda da, uğursuzluk getirmeyeceğim ve sadece oynayacağım. En azından şimdilik.

"Ee..." diyor çaydanlığı koyduktan sonra ve bana dönüp bilmiş bir bakış atıyor. Oturduğum yerde gerildim. Yüzündeki o ifade her şeyi bilen bir annenin tüm özelliklerini taşıyor.

"Yani...?" Küçüldüğümü hissediyorum. Tanrım, lütfen bana Garrett hakkında soru sorma. Bunu şimdi yapamam.

"Reese hakkında ne düşünüyorsun?"

"Oh. Reese." Gülümsemeye zorluyorum. Onun nasıl bir pislik olduğunu bilmesini gerçekten istemiyorum. Bu süreçte kendimi bir kamera kızı olarak ifşa etmeden bu konuyu açmak neredeyse imkânsız olurdu ve umarım o da ailesine anlatmaz. "Çok hoş biriydi. Ve çok yakışıklıydı."

"Değil mi? Marcia geçen hafta bizi onunla tanıştırdığında düşündüm ki... bu çocuğun Mia'mla tanışması gerekiyor."

Bu sahte gülümsemeyi tutmak gittikçe zorlaşıyor.

"Kardeşin çok zorba değildi, değil mi? İkinizi biraz yalnız bırakmak için onu bizimle gelmeye ikna etmeye çalıştım ama bazen çok inatçı olabiliyor. Seni koruyor ve bence bu çok hoş bir şey ama artık büyüdün. Garrett bunu kabullenmekte zorlanabilir."

Garrett'ın bunu gayet iyi kabul ettiğini söyleyebilirim ama bunu yüksek sesle de söyleyemiyorum. Bunun yerine, inanılmaz derecede sert bir gülümseme takınıyorum ve başımı sallıyorum.

"Garrett ve ben bu hafta oldukça iyi anlaşıyoruz," diyorum, kulağa yeterince masum geliyor. Yani, gerçek bu.

"Evet. Fark etmediğimi sanma," diye kaşlarını kaldırarak cevap veriyor.

Siktir, bu da ne demek oluyor?

"Bazen sana sert davrandığını biliyorum ama Garrett böyle biri. Bu bir mazeret değil, ama sana söylüyorum, bazen alay etmek ve şaka yapmak onun sevgisini gösterme şekli."

Kalbim göğsümde ısınıyor. Eğer bu doğruysa, Garrett son on beş yılda benimle o k a d a r ç o k d a l g a g e ç t i k i , bana deliler gibi aşık olmalı.

Çaydanlık yüksek sesle ıslık çalarak beni bu ifadeye yanıt vermek zorunda kalmaktan kurtardı.

Kupalarımıza su doldurarak geri döndüğünde, gözlerinin ardında düşünceli bir bakış görüyorum. "Geldiğine sevindim," diyor sessizce.

"Ben de, bir kereliğine."

"Onu bu kadar gülerken görmek çok güzel. Bazen onun için endişeleniyorum." Duraklıyorum, gözlerim onun yüzüne kayıyor.

"Onun için nasıl endişeleniyorsun?"

Çayına bal karıştırırken çenesini sıkıyor. "Garrett... her zaman... yüksek zirveler ve düşük dipler yaşadı."

Kupama uzanırken, bu kelimelerin içime işlemesine izin veriyor ve onları tanıdığım adamın resmine uydurmaya çalışıyorum. Garrett'ın düşük seviyeleri var mı? Hiç gördüğümü sanmıyorum.

"Size bir soru sorabilir miyim?" Dikkatlice söylüyorum. Devam etmeden önce dönüp oturma odasının köşesine bakıyorum ve onun koltukta mışıl mışıl uyuduğunu görüyorum.

"Evet, tatlım. Tabii ki."

O zaman bu konuyu ihtiyatlı bir şekilde açıyorum. Bunu sorarken neden bu kadar gerginim? "Dün Garrett'ı tekrar koşarken görmenin güzel olduğunu söylerken ne demek istedin?"

Uzun bir iç çekmeden önce gözleri bir süre yüzümde sabit kalıyor. Çay poşetini çıkarıp kaşığın etrafında sıktıktan sonra çöpe atıyor. Sonra bardağı dudaklarına götürüyor ve dumanı tüten sıvıya üflüyor. Sabırla cevabını bekliyorum.

"Sana ne kadarını anlatabileceğime karar vermeye çalışıyorum."

Göğsümdeki yumruyu yutuyorum. Anlamadığım daha çok şey olduğunu biliyordum ve bilmek için can atıyordum ama aynı zamanda dehşete düşmüştüm. Neden olduğundan emin değilim. Garrett hakkında bu kadar özel ve kişisel bir şeyi bilmek onun mahremiyetine tecavüz gibi geliyor.

Sonunda fincanı bıraktı ve karşımdaki tabureye oturdu. "Garrett gençken böyle ruh hallerine girerdi. Karanlık ruh halleri ve bükücüler. Sanki biri bir düğmeye basmış ve içindeki parlak, mutlu ışık sönmüş gibi, sonra günlerce ortadan kaybolur, Tanrı bilir ne yapardı. Onun için çok endişeleniyordum. Ama sonra koşmaya başladı ve üniversiteye gittiğinde her şey daha iyiye gider gibi oldu.

"Sonra yaklaşık on yıl önce yeni bir işe başladı ve işler iyi gidiyordu. Başarılı görünüyordu. Ve sonra aniden... ışık düğmesi tekrar kapandı."

"Ne oldu?" Tezgâhın üzerine eğilip duymaması için fısıldıyorum.

"On üçüncü doğum gününüzdü. Bütün hafta aramalarıma cevap vermedi ve sonra eve tam bir karmaşa içinde geldi. Küçük bir kavga ettik ve sonra hışımla çekip gitti."

Gözlerindeki cansız ifade çok üzücü. Sanki bir kâbusu yeniden yaşıyormuş gibi. Her kelimesine kilitleniyorum, kalbimin sıkıştığını hissediyorum ve hemen oturma odasına koşup kollarına kıvrılıp ona sarılmak istiyorum.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

"Baban ve ben onun dairesine gittik." Gözlerinden yaşlar akıyor. Sözünü bitirmesini bekliyorum ama birden başını sallayıp gözyaşlarını siliyor. "Sana bu kısmı anlatmak istemiyorum Mia. Garrett hakkında böyle düşünmeni istemiyorum. O da böyle düşünmemi istemezdi."

Göğsüm kabarıyor ve ağzım bir karış açık kalıyor. "Ama o iyiydi..." Her ne olduysa hayatta kaldığını bilmek yeterliymiş gibi söylüyorum.

"O iyi değildi. Ama şimdi iyi."

Gözlerim yaşarıyor ve birden göğsüm o kadar ağırlaşıyor ki nefes almam imkansızlaşıyor. "*İyi değildi"* derken tam olarak neyi kastettiğini bilmiyorum ama onu neredeyse kaybettiğimiz çok açık. Ve benim hiçbir fikrim yoktu.

"Bunu neden hatırlamıyorum?"

"Sadece on üç yaşındaydın. Hafta sonu için arkadaşına gitmiştin, bu yüzden hiçbir fikrin yoktu ve ben de seni endişelendirmek istemedim."

"Ama o benim-"

"Kesinlikle," diyerek sözümü kesti. "Garrett yıllar boyunca sana ne kadar cehennem azabı çektirmiş olsa da, her zaman seni kolladı. Onu komik ve bazen sinir bozucu bir ağabey olarak görmeni ve seni karanlık şeylerden korumanı istedi. Sana bu kadarını söylememeliydim ama artık bir yetişkinsin."

Ağzımı kapatıp arkama yaslanıyorum, Garrett'ın bu halini tanıdığım halinin arkasında göremiyorum. Ve kalbim aniden gafil avlanmış gibi hissediyor. O sadece beni korumaya çalışırken ben nasıl oldu da son on yılımı ondan bu kadar nefret ederek geçirdim?

Çaylarımızı bitirdikten sonra Garrett hâlâ uyuyor. Tek başıma odama çıkmaya ve uygulamadaki bazı cevapsız mesajları yakalamaya karar verdim. Düzenli müşterilerime birkaç günlüğüne tatilde olacağıma dair genel bir açıklama gönderdim, ancak birkaçı hala bana ulaştı.

Gregg bana yeni bir mayoya harcamam için yüz dolar gönderdi ve içinde bir resmimi görmek istiyor. Mesajı okurken bile kendimi yanlış hissediyorum ve hediyeyi beklemede bırakıyorum çünkü şu anda kabul edip edemeyeceğimi bilmiyorum. Drake ve Garrett arasında, işim araya girmeden düşünmek için sadece bir dakikaya ihtiyacım var.

Uygulamayı şimdilik kapatmaya ve gerçekten odaklanabileceğim daha sonraki bir zamana saklamaya karar veriyorum.

Bunun yerine mutfakta olanları ve Garrett'la aramızda neler olup bittiğini düşünüyorum. Sadece dudaklarının tenime değdiği anı ve dizlerinin üzerine çöküşündeki çılgınca ihtiyaç bile içimde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Aramızda elektrik var. Bu hissedilebilir ve gerçek ve kalbimin Garrett'ın bir şekilde benim olduğu fikrine bağlandığını hissediyorum.

Keşke bağlanmasaydı. Asla bağlanmayacak. Duygularını saklıyor, bu da herhangi bir ciddi bağ kurmayı imkansız kılıyor, ama kalbini bana açacağı fikrinin sarhoş olabileceğim bir duygu olduğunu inkar edemem.

Kafamı dağıtmak için telefonumda bir şeyler okumayı ya da izlemeyi düşünüyorum ama yatağıma kıvrılıp battaniyemi üzerime çektiğimde bunun yerine fotoğraf uygulamamı açıyorum.

Albümler arasında yıllara göre gezinirken, ortaokuldan olanlara kadar epeyce geriye gidiyorum. O yıllarda Garrett'ı pek görmüyordum ve şimdi onunla ilgili bu kadar çok şey olduğunu fark etmediğim için duyduğum suçluluk beni yiyip bitiriyor. Sadece bir çocuktum belki ama şimdi onun mücadele ettiğini biliyorum ve bunu tek başına yaptığını düşünmek canımı acıtıyor.

Noel'de birlikte çekilmiş birkaç fotoğrafımızı buldum. Ben on iki yaşındaydım, o ise yirmi beş. Fotoğraf arabada çekilmiş bir selfie ve Noel alışverişinde olmamız gerekirken beni sinemaya götürdüğünü hatırlıyorum. Büyük parlak diş tellerim ve sivilceli cildimle gülünç görünüyorum, ama o neredeyse aynı görünüyor. Yüzünde ufak tefek değişiklikler var, daha az çizgi, daha açık ve parlak bir cilt, ama çoğunlukla, sadece o.

Sonra birkaç tane daha kaydırdım ve Laura'nın bahsettiği şeye dair herhangi bir işaret var mı diye fotoğraflara baktım. O sırada mücadele ediyor muydu? Çünkü bu anlarda gülüyoruz, aptal suratlar yapıyoruz, patlamış mısırla karnımızı doyuruyoruz ve sinemada 3D gözlük takıyoruz. Mutlu görünüyor.

Ben aptal değilim. Bir fotoğrafta mutlu olmanın altında yatanı göstermediğini biliyorum, ama fotoğraf onu yakalayamasa bile ben neden yakalayamayayım?

Ve eğer o zaman yakalayamadıysam, bu şimdi de yakalayamayacağım anlamına mı geliyor?

KURAL #15: KİM OLDUĞUNA DİKKAT ET SEN OYNAYACAKSIN.

Garrett

T Gök gürültüsü evin camlarını çatırdatıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Saati kontrol etmek için komodinin üzerinden telefonumu alıyorum. Saat sabahın üçü.

Sabah. Tam sekiz saat için çok fazla.

Uyku ilaçlarını, takviyeleri ve beyaz gürültü makinesini denedim ama hiçbiri işe yaramıyor. Bir seferde dört saat uyuyabilirsem şanslıyım.

Bugün koltukta kestirmek de pek yardımcı olmadı. Uyandığımda Mia yatak odasındaydı ve dışarı çıkmadı. Yağmurda koşuya çıkamadım ve evde olmak beni çıldırtıyordu. Son birkaç saat bana uzun ve eziyetli geldi.

Birden kapımın önünde bir figür beliriyor ve donup kalıyorum. Uzun sarı saçları omuzlarından aşağı sarkıyor, karanlıkta siluet oluşturuyor.

Yatağıma girmeden önce bir an duraksıyor.

"Hey," diye öyle nazik fısıldıyor ki zar zor duyuyorum. Başı yanımdaki yastığın üzerinde, karanlıkta birbirimize bakıyoruz, tek ışık pencereden giren aydan geliyor.

"Hey," diye cevap veriyorum,

"fırtına seni uyandırdı mı?" Başını

salladı.

Bir şeyler oluyor. Bunu hissedebiliyorum. Bana bakışından, gözlerinin bir şey arıyormuş gibi benimkileri arayışından. Ve hatta biz

mutfakta eğlenirken, sabahtan beri bana kızgın olduğunu düşünmüştüm. Ama yanımda huzur içinde yatıyor. Birbirimizle tartışmıyoruz ya da birbirimize hakaretler yağdırmıyoruz, yani bu hiç de bizim gibi değil.

"Yine burada uyuyabilir miyim?" "Elbette," diye yanıtlıyorum.

Rahat bir sessizlik içinde bir süre birlikte uzandık ve dürüst olmak gerekirse en son ne zaman birinin yanında bu kadar uzun süre konuşmadan kaldığımı hatırlamıyorum. Her zaman Mia'nın yanında hissettiğim rahatlığın kardeşlik ilişkimizden kaynaklandığını düşünmüştüm ama son birkaç yıla baktığımda her şeyi farklı görmeye başlıyorum. Birbirimize her zaman cehennemi yaşatıyor olsak bile, onun yanında olmak daha kolaydı.

Sırt üstü yatar ve sessizliği bozarken gözlerini tavana diker.

"Lise mezuniyetime gelip adımı söylediklerinde yuhaladığın zamanı hatırlıyor musun?"

Ona doğru döndüğümde yanaklarım ısınıyor ve bir gülümseme varken bir kaş çatma bekliyorum.

"Evet..." Cevap veriyorum.

"Ya da balo arkadaşıma annemle babamın önünde prezervatif verdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Harika. Yani ona karşı bok kafalı olduğum tüm zamanları tekrar yaşamak istiyor.

"Ya da bir kutu tamponu bir iPhone kutusuna sarıp Noel için bana verdiğinde?"

"Hafıza şeridinde eğlenceli bir yolculuk bu," diyorum alaycı bir şekilde.

"Yıllardır bana eziyet ediyorsun." Gözleri tavana sabitlenmiş, yüzünde sıcak bir ifade var ve hiç de beklediğim gibi değil. Mia ona zorbalık yaptığım için yıllardır benden nefret ediyordu ama birden her şeyi farklı görmeye başladı.

"Benden gerçekten nefret ediyor olmalısın," diye cevap veriyorum, sırtüstü uzanmış, bir kolumu başımın altında kavuşturmuş halde. Bana doğru döndüğünde, kristal mavisi gözleri ay ışığını yakalıyor ve daha önce hiç görmediğim bir sıcaklıkla parlıyor. Bu manzara karşısında göğsümde bir şeyler kabarıyor - o güzel gözlerin odaklandığı kişi olduğum için. Kendimi dünyada onun için önemli olan tek erkek gibi hissediyorum.

Sonra kollarıma giriyor, başını bu sabah olduğu gibi göğsüme yaslıyor, uzun sarı saçları tenime ipek gibi değiyor. Şampuanının hindistan cevizi kokusu burnuma kadar geliyor ve içimde bir şeyler kıpırdanıyor. Tam olarak şehvet değil, ama tam olarak aşk da değil.

Emerson ve Charlie hakkında düşünmeye başladım. Onunlayken böyle mi hissediyor? Eğer öyleyse, neden bu kadar bağlı olduğunu anlayabiliyorum. Neden utanmadan ve pişmanlık duymadan sevdiğini şimdi anlayabiliyorum. Çünkü Mia'nın bu şekilde kollarımda olması içimdeki her çatlağı ve yarığı dolduruyor. Gölgeler, endişeler ya da korkular yok. Sadece huzurlu, sessiz bir rahatlık.

"Senden nefret etmiyorum Garrett," diye fısıldıyor göğsüme doğru. "Güzel. Ben de senden nefret etmiyorum."

Nefes alış verişi yavaşlamaya başlarken kolları göğsüme dolanıyor ve derin bir esneme sesi çıkarıyor. Bu çok evcil ve geleneksel, her zaman fikrini reddettiğim bir şey, ama şimdi o burada, dışarıda yağmur yağarken benimle kucaklaşıyor... o kadar da kötü değil.

"Bugün çok eğlendim," diye mırıldanıyor uykulu bir sesle.

"Mutfaktaki buz küpünü kastediyorsun sanırım."

"Evet, salak."

Bu sefer esneyen benim ve onun vücudunun sıcaklığı ve pencerelere vuran yağmurun uğultusu beni altına çekiyor.

"Güzel. Ben de öyle."

Eli pantolonumun önünden aşağıya doğru kayıyor ve daha fazlasını yapamadan elini tutarak sarsılıyorum. Tekrar oynamak ne kadar cezbedici olsa da, hemen elimin altında olan uykuyu kaybetmek istemiyorum.

"Yarın," diye mırıldanıyorum başına doğru. "Yarın biraz daha oynarız."

"Tamam," diye yanıtlıyor başka bir esnemeyle.

Dudaklarımı başına dayayarak, "Senin için eğlenceli bir şeyim var," diye mırıldanıyorum.

"Bugün benim için aklından geçen buysa, hiç etkilenmedim," diye sızlanıyor patikanın kenarında durup ellerini dizlerinin üzerine koyarak eğiliyor ve nefes nefese kalıyor.

Sırtını sıvazlarken gülüyorum. "Sızlanmayı kes. O kadar da kötü değil."

Evin yürüme mesafesinde, orta derecede eğimli ve nefes kesici manzaralara sahip bir yürüyüş yolu var. Ama buraya gerçekten mahremiyet için geldik.

Göl evine ilk gelmeye başladığımızda bu yürüyüşü çok yapardık ve sapkın zihnim yıllardır bu tenha ormandaki olasılıkların fantezisine tutunuyordu. Şimdi onları yaşamaya hazırım. Beklediğim son kişiyle.

Hala kafamı karıştıran şey, Mia'ya bir barda ya da kulüpte rastlasaydım, onu şimdi gördüğüm gibi mi görürdüm? Bağ kurmayı başaramadığım bir başka güzel kadın mı olurdu? Aramızdaki bağ yıllar süren plütonik bir kimyanın ve derin, tanıdık bir ilişkinin sonucu mu?

Hangi koşulda ya da evrende karşılaşırsak karşılaşalım Mia'dan etkileneceğime ve bunun geliştirdiğim ürkütücü bir üvey kardeş takıntısı olmadığına inanmak istiyorum. Ya da belki de ona karşı bu kadar rahat olmamın tek nedeni bir korkak olmam, bir yabancıyla ilişki kurmayı denemekten bile korkmam.

Bu düşünce beni hâlâ rahatsız ediyor. Ya hayatımın geri kalanında kimseyle bağlantı kuramazsam? Yalnız olmaktan çok memnundum ama her geçen gün bu fikir daha da iç karartıcı bir hal alıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, dirseğiyle bana vurarak. "Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum.

"Sen... pişman değilsin-"

"Ne için pişmanlık?" Ona sordum. "Üvey kız kardeşimle oynaşmaktan mı? Pişman değilim. Ya sen?"

"Muhtemelen yapmam gerektiği kadar değil," diye sırıtarak yanıtlıyor. "İkimiz de yetişkiniz. Kan bağımız yok. Yani... sence ailelerimiz bu kadar kızar mı?"

Yüz ifadem bir şok ifadesine dönüşüyor. "Evet, öyle. Baban beni gerçekten gölde boğmaya çalışabilir. İnsanlar bizi kardeş olarak görüyor ve ben senden on üç yaş büyüğüm Mia. Seni çocukluğundan beri tanıyorum." Yüzümü buruşturuyorum. "Bu hiç iyi olmayacak."

"Seni boğmasına izin vermeyeceğim," diyor. "Bu yürüyüşe değdiği sürece, çünkü sana söylemeliyim ki... bu aklımdaki seksi sürpriz değil."

Beni göğsümden itiyor ve bana dokunma şekline bakarak, bunun yerine kollarını belime dolamayı tercih ettiğine dair garip bir şüpheye kapılıyorum. Dün gece yatağımdaki sarılma farklıydı. Sayılmadı. Ve bu sabah uyandığımızda, yine biz olmaya devam ettik.

Dokunmak ya da samimi fısıldaşmalar yok. Daha çok, çıkarları olan düşmanlar olmaya geri döndük diyebiliriz.

"Peki, o zaman söyle bana, camgirl..." Onu sıkıştırıp patikanın kenarına doğru ilerlerken alay ederek söylüyorum. "Hiç toplum içinde kendine dokundun mu?"

Gözleri parlıyor, şok içinde bana bakıyor. Sonra şaşkın ifadesi muzip bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hayır..."

Ben ona biraz daha sokuluyorum, o da tekrar geriye doğru adım atıyor, ta ki birlikte ormana girene kadar. Bizi saklayan kalabalık ağaç korusunu görmek için arkasına döndüğünde yüzünde bir farkındalık beliriyor.

"Burada mı?"

"Evet, burada," diye cevap veriyorum. Ağzım kulağının yanına gelene kadar eğilerek mırıldanıyorum, "Sadece birkaç metre ötede yabancılarla boşalmanı izlemek istiyorum. Yine de sessiz olmalısın. Seni duymalarına izin veremem."

Gülümsemesi artıyor, ama onu ormana doğru ittiğimde, bana bakıp "Hayır" demeden önce geriliyor.

Duraksadım. "Ne demek hayır?"

Beklediğim tepki bu değildi. Mia bir teşhirci ve onu rahatlığının sınırına kadar götüren kişi olmak istiyorum, ne kadarını kaldırabileceğini görmek için onu sonuna kadar zorluyorum. Ve hiçliğin ortasında neredeyse ıssız bir yürüyüş parkuru hiç de zor değil. *Şimdi benden vazgeçme, Mia.*

Şaşırtıcı bir şekilde itiraz etmedi. Bunun yerine pantolonumun önünü tutuyor ve beni ağaçların derinliklerine, patikayı görebileceğimiz ama biraz da mahremiyetimiz olacak kadar uzağa çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Artık kendime dokunmak istemiyorum. Beni izlemeye ne dersin... sana dokunmaya?"

Pantolonumun düğmelerini açmaya başlarken dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştıran ona bakarken kalbim neredeyse göğsümden çıkacakmış gibi çarpıyor.

"Ne?" Kekeliyorum. "Hayır."

Dudaklarından çıkan kıkırdama hem tatlı hem de sinsi. "Ne demek hayır?" diye cevap veriyor, benimle alay ederek. Parmaklarının fermuarımla oynaması nefes almamı zorlaştırırken, parmakları külotumun iç kısmını sıyırıyor.

"Mia," diyorum, neredeyse aletime başka biri tarafından dokunulmayalı çok çok uzun zaman olduğunu ve bugün herhangi bir ilgi görmesine zihinsel olarak hazır olmadığımı ağzımdan kaçırmak üzereydim. Ama çok uzaktaydım.

Şimdi gitti. Bana dokunmasından bahsetmesi bile beni uçuruma sürüklüyor ve bunun için çaresiz bırakıyor.

Aletimin daha fazla sertleşebileceğini sanmıyorum, ama Mia uzanıp sıcak elini ağrıyan uzunluğumun etrafına sardığında yanıldığımı hemen kanıtlıyor.

Ben de onun kadar yüksek sesle inliyorum. Vay anasını, *bu çok iyi hissettiriyor*. Başka birinin yumuşak, sıcak dokunuşunun ne kadar harika olabileceğini unutmuşum.

Kıkırdayarak, "Sessiz olmalısın. İnsanların seni duymasını istemezsin." Öyle bir şansım yok, denesem bile tutamazdım.

Keşke bir kadının sikime dokunmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilseydi de bunun ne kadar özel olduğunu anlayabilseydi. Ama hiçbir fikri yok. Tek bildiği, bunun benim için sıradan bir el işi olduğu. Ama *öyle* değil.

Beni yavaşça okşuyor, tutuşu beni kızdıracak kadar sıkı, ama çok erken patlamama neden olacak kadar değil. Bugün planladığım şey bu değildi. Onu buraya getirmeyi ve turist sezonunda bir patikada güpegündüz klitorisini okşamasını izlemeyi düşünmüştüm.

Ama önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde fark ettim ki... Oynamak için yanlış kızı seçmişim. Mia uysal, utangaç ya da karşılık vermekten korkan biri değil. Bunu bilmem gerekirdi. Onunla oynayabilirmişim gibi konuşmuş olabilirim ama bu kız karşılık veriyor.

Zihnim bir dakikada bir mil ilerlerken, aniden bana bakıyor ve horozumun şişkin kırmızı kafasının etrafında ıslak bir daire yalıyor. Çenem açılıyor ve beynim tamamen kapanıyor. Beni ağzına alırken tek bir düşünce bile aklımdan geçmiyor.

Tanrım.

"Siktir Mia," diye fısıldıyorum. Parmaklarım kafa derisindeki beyaz saçlarına giriyor, boğazının arkasına doğru ilerlememe izin verirken at kuyruğunu karıştırıyor.

Sert uzunluğumun etrafında inliyor, gidebildiği kadar geriye götürüyor.

O inanılmaz. İnanılmaz. Ve son on yıldır oral seks yapıyor olsaydım bile, bu yine de en iyisi olurdu. Ağzı inanılmaz derecede sıcak ve ıslak ve hareketleri aceleci ya da çok hevesli değil. Yavaş, narin ve mükemmel, aletimin etrafında cennet gibi hissediyor.

Elleriyle kalçalarımı sıkıca kavrayıp ağzını aşağı yukarı oynatıyor, inleyerek ve höpürdeterek hesaplaşmamı tamamlıyor. Mahvediyor

Tam şu anda, kendi lanet olası adımı bile zar zor hatırlayana kadar beni parça parça çözüyor. Bunun olmasına nasıl izin verdim?

"Lanet olsun, bebeğim. Şu haline bak," diye mırıldanıyorum, ona bakarak.

Büyük mavi gözleri bana bakıyor, beni yutarken gözlerinde yaşlar birikiyor.

"Sikim gırtlağında, Mia. Bu açıdan çok güzel görünüyor. Seni izlemeden duramıyorum."

Serbest bırakılma tehdidiyle taşaklarımın sıkılaştığını hissediyorum ve hemen hareketini durduruyorum.

"Bekle, bekle," diye bağırarak çekiliyorum. Gözlerimi kapatarak, kendimi onun üzerine boşalmamaya zorlarken derin nefesler alıyorum. Hissettiklerim nihayet yatıştığında gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Dudaklarını ayırmış bekliyordu. "Ağzını aç, dilini dışarı çıkar," diyorum emredici bir fısıltıyla.

Dediğimi yapıyor ve şişmiş sikimi nazikçe diline dayıyorum. "Sikimi dilinin üzerinde tutmanı istiyorum. Hareket etme, duydun mu beni? Sadece sana bakmama izin ver."

Çok güzel itaat ediyor, dudaklarını etrafımda dolaştırmıyor ya da en ufak bir kıpırdanma bile göstermiyor. Zaten kendimi kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğumu biliyor, bu yüzden bir heykel gibi hareketsiz duruyor, ben de onun yumuşak, ıslak dilinin sikime karşı verdiği hissin ve önümdeki muhteşem manzaranın tadını çıkarabiliyorum.

Uzaklardan gelen ani sesler karşısında ikimiz de irkildik. Bekliyoruz, arkamdaki patikada bir çift yürürken onun ağzı hala donuk.

Mia'ya bakıyorum ve sikimi ağzına daha fazla sokarken bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum.

İnsanlar artık tehlikeli bir şekilde yakınımızda ve ben de öyleyim.

"Bana bak," diye fısıldıyorum ve tekrar yukarı bakıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. Elim başının arkasındayken, öğürme ihtiyacıyla irkildiğini görene kadar kendimi boğazından aşağıya doğru zorluyorum, bu yüzden kendimi geri çekiyorum.

Patikadaki insanların yakınlığı ve onun ağzı sikimi tutarken her an yakalanabileceğimizi bilmek çok pis ve ateşli. Onun da bunu hissettiğini biliyorum.

"Dudaklarını etrafıma kapat," diye fısıldıyorum, o da kapatıyor. "Şimdi, em."

Ağzının şaftımı neredeyse yutmasının yoğunluğu beni sınıra getiriyor. Emme mükemmel, sıcak ve ıslak ve kendimi on yıl boyunca bundan mahrum bıraktığım için kendime lanet ediyorum. Bir elimi başının arkasına

koyarak ağzını beceriyorum.

"Ağzına boşalacağım, Mia." Biraz fazla yüksek sesle inliyorum. Birkaç hızlı vuruştan sonra orgazmım içime çarpıyor. Onun diline karşı boşalıyorum. Manzara gerçeküstü: Ağzını döllerimle kaplarken güzel mavi gözleri bana bakıyor. Zevk dalgalar halinde vuruyor, sanırım hiç dayanamadığım kadar uzun sürüyor, omurgamın tabanından fırlıyor ve yoğun bir coşku içinde vücudumun her santimine ulaşıyor.

Aletim bittiğinde geri çekilip onu izliyorum. Kocaman gözlerle bana bakıyor, dili dışarıda ve biraz gergin olduğunu söyleyebilirim.

"Tükürebilirsin," diyorum gülerek.

Rahatlamış bir ifadeyle eğiliyor ve döllerimi çimlere ve yerdeki yapraklara boşaltıyor. O tıksırıp tükürürken kahkahalarımı tutamıyorum. İşi bittiğinde elinin tersiyle ağzını siliyor ve ben de ellerimi ondan uzak tutamıyorum.

Onu ayakta durur pozisyona sürükleyerek sertçe öpüyorum. Dilindeki tuzlu tat umurumda değil. Sadece onu ağzımda istiyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor öpücüğümün içinde.

"Üzülme. Bu çok ateşliydi."

"Gerçekten mi? Yutmak istedim ama yapamadım."

Tekrar güldüm. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Onu tekrar öptüğümde kıkırdıyor. "Teşekkür ederim."

Aşağı inerken, o son anı kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum. Neden ona öyle şeyler söyledim ya da onu öyle öptüm? Belki de orgazm sonrası hezeyanı ya da başka bir şeydi, çünkü bu benim söyleyeceğim bir şey gibi gelmiyor. İlişkisi olan bir erkeğin söyleyeceği bir şeye çok benziyor.

KURAL #1c: BAŞKA BİR KİŞİYE GERÇEKTEN SAHİP OLMAK AYRICALIK.

Mia

T patikadan aşağı inerken fırtına bulutları gelmeye başlıyor ve yürüyüşün son on dakikasında ikimiz de sırılsıklam oluyoruz. Garrett bana Neredeyse vücudundaki her giysi parçasını. Ama göl evine geri koşarken ona gülüyorum.

"Bu beni koşarken yakalayacağın tek an," diye şaka yapıyorum geri koşarken. Bana bakıyor ve kalbimin küt küt atmasına ve içimin yapış yapış olmasına neden olan o parlak gülümsemesini takınıyor.

Güverteye ulaştığımızda, siperin altında koşarken, orada durup nefeslerimizi tutuyoruz - ben ondan daha çok. Ben nefes nefese kalmışken ve muhtemelen ıslak, güneş yanığı bir patates gibi görünürken, o neredeyse hiç soluksuz görünmüyor bile. Garaja park ettikleri için bizimkilerin henüz dönüp dönmediğini anlayamıyorum ama Garrett'ın umurunda değil gibi görünüyor çünkü bir kolunu belime doluyor ve beni kendisine doğru sürüklüyor.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kaldım, yakınlarda biri var mı diye etrafa bakındım.

"Islandığında çok tatlı oluyorsun."

Saçımı düzeltmek için onu itmeye çalışıyorum. "Yapmıyorum! Kes şunu!"

Gülüyor, yüzünü boynuma gömüyor ve sıcak dilini çene çizgimde gezdirerek tenimdeki ıslak yağmur damlalarını topluyor. Dilinin yumuşak sürtünmesiyle külotumun içinde sıcaklık birikiyor.

"Bana ne yapıyorsun?" Kollarında erirken fısıldıyorum.

"İstediğim kadar değil." "Biri bizi
görebilir."

"Sanırım mesele de bu," diye cevap veriyor şakayla karışık. Elleri vücudumun her yerinde geziniyor, sanki aramızdaki temasa doyamıyormuş gibi. Sanki elleri beni tam anlamıyla yiyip bitirebilirmiş gibi.

O oral seksin içinde ne vardı?

Garrett çözülmüş görünüyor, eskisinden farklı davranıyor. Dün her şey... hadi birbirimizle oynayalım ve biraz röntgenci/teşhirci eğlence yaşayalım şeklindeydi, ama şimdi bana oynanacak birinden daha fazlasıymışım gibi davranıyor.

Ve görülme fikri ne kadar ateşli olsa da, babamın beni burada kendimden çok daha büyük üvey kardeşim tarafından ellenirken görmesine gerçekten izin veremem.

Bu düşünceyle, Garrett'ı vücudumdan soymak neredeyse acı verici olsa da ondan uzaklaşmayı başarıyorum. "Ben duş alacağım..."

"Ben de gelebilir miyim?" diye soruyor sinsi bir sırıtışla.

Evet demeyi çok isteyerek inliyorum. "Dikkatli olmalıyız Garrett."

"Bu bir evet mi?"

Olmamalı. Şu anda hayır demeliyim. Ama Tanrım... onu o küçük duşta benimle birlikte çırılçıplak düşünmek, suyun karın kaslarından ve göğüs kıllarından aşağı akması... evet, lütfen.

"Belki de önce ailelerimizin evde olup olmadığını kontrol etmeliyiz," diye cevap veriyorum, ön kapıya gelene kadar geri geri gidiyorum. Etrafımdan dolanıyor, kapının kolunu buluyor ve aramızda sadece birkaç santim varken kapıyı açıyor.

"Hey, anne?" diye bağırıyor kapı açıldığında. Beklediği sessizlikle karşılaştığında dudaklarımı aç, morartıcı bir öpücükle kavrıyor. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kollarının arasına alırken ağzının içinde inliyorum... ki *yok*.

Bacaklarım beline dolanıyor ve o merdivenleri tökezleyerek çıkarken dudaklarımız ayrılmıyor, bedenim can havliyle ona tutunuyor. En üst kata ulaştığında şok olmuş ve acı verici bir şekilde tahrik olmuş durumdayım ve birlikte banyoya dalıp kapıyı arkamızdan çarpıyoruz.

Sonra aceleyle kıyafetlerimizi çıkarıyoruz. Zihnim allak bullak oldu. Bu kadar mı? Neredeyse beş yıldır yapmasını istediğim şeyi nihayet yapmak üzere mi? Birkaç gün önce beni reddettiği şeyi. Ben hazırım. Çok hazırım ama duşta mı? Bunu yapmak için iyi bir yer mi? Tanrım, öğrenecek çok şeyim var.

Birden karşımda çırılçıplak durduğunu görünce nutkum tutuldu. Ve işte oradaydım, onun önünde çırılçıplaktım. İkimiz de bir anda hipnotize olmuş gibiydik.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyor sessizce, duşa uzanıp kolu açarken.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye cevap veriyorum. Sonra vücutlarımız birbirine yapışıyor ve beni duşa sürüklerken öpüyor. Su ilk başta çok sıcaktı ama o kısıyor. Elleri yüzümden boynuma, oradan da göğüslerime iniyor, sıkıyor, çimdikliyor ve sonra öpüyor, içimi sıcak heyecan kıvılcımları ve gurur gibi bir hisle dolduruyor. Vücudum onu tahrik ediyor.

Sonra dokunuşu klitorisime hafifçe masaj yapana ve bacaklarımı neredeyse işe yaramaz hale getirene kadar alçalıyor. Parmağını kıvrımlarımın arasında kaydırırken sıcak bir zevk yığınına dönüşüyorum. O bana dokunurken kollarım destek için boynunu kavrıyor.

"Mia," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

"Evet mi?"

"Ellerini üzerime koy."

Oh. *Bana dokunmasıyla* dikkatim o kadar dağıldı ki ona dokunmayı unuttum. Bu yüzden elimi hevesle sikinin etrafına sardım ve basınçtan sarsıldı. Duştan gelen suyla kayganlaşan başını sıkarak onu okşadım.

Öpüşmemizi kesip elime bakıyor, şehvet dolu bir ifadeyle izlerken ağzı bir karış açık kalıyor.

"Daha yavaş," diye mırıldanıyor.

Bu yüzden hızımı azaltıyorum, her yukarı vuruşta başını hafifçe sıkıyorum. Gözleri dikkatle elimin hareketine bakarken dudağını ısırıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor ve ben de tatlı bir zevk iniltisi çıkarıyorum. Hâlâ bana dokunuyor ama sesinin o boğucu tonda çıkması bile beni tahrik ediyor.

"Hâlâ oynuyor muyuz?" Öpücüğünün içine fısıldıyorum. "Evet. Neden? Eğlenmiyor musun?"

"Ben..." Parmağını içimde kıvırıp benim için tamamen yeni bir nokta bulduğunda nefes nefese bir mırıltıyla cevap veriyorum.

Parmağı sıcaklığımı terk ettiğinde gözlerimi açıyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. Sonra duş başlığına uzanışını izliyorum - geçen gün kendimde kullandığım duş başlığına. Ve elimi tutup duş başlığını oraya yerleştirdiğinde bunun nereye gittiğini zaten biliyorum.

"Bana bunu nasıl kullandığını göster bebeğim."

Nefesim kesiliyor. Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor, duşun sıcağında bile sprey hala tenime yağıyor.

Hayatım boyunca hiç bu kadar seksi ya da canlı hissetmemiştim. Bunu neredeyse her gün yapıyorum. Erkeklerin beni izlemesine izin veriyorum ama Garrett'ın gözleri üzerimdeyken durum farklı. Sanki hep oradaydılar, hep orada kalmaları gerekiyordu. O kadar doğal ki bana bakmadığı zaman, baktığı zamankinden daha yabancı hissediyorum. Odadaki başka bir kişi değil... Daha çok *benim bir* uzantım.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken, sıcak spreyi vücudumda gezdiriyorum, ta ki ısı en hassas noktama ulaşana kadar. Nefesim bedenimden çıkmaya zorlanırken midem kasılıyor ve omurgam kıvrılıyor.

Duş duvarına yaslanarak ona bakıyorum ve kendimi doruğa yaklaştırıyorum. Eli sikinin etrafına sarılmış, o da az önce benim yaptığım gibi okşuyor. Ama gözlerimiz birbirimizden ayrılmıyor. Görüş alanımın çevresinde kendini becerdiğini görebiliyorum, ama istediğim gözlerindeki bakış. En savunmasız, özel ifadelerini istiyorum. Onun ruhunu görmek istiyorum.

Göz temasımızın yoğunluğunda o kadar kaybolmuşum ki, orgazmımın ani saldırısıyla neredeyse yan tarafımdan savruluyorum. Kaslarım geriliyor ve bu hissin etkisiyle defalarca yere yığılırken destek almak için Garrett'a tutunarak haykırıyorum.

Gözlerimi açtığımda, dölünün beyaz püskürtülerinin suda kayboluşunu izliyorum. Beni yakalıyor ve vücutlarımızı birbirine çarparak beni sertçe öpüyor. Dokunuşuna, öpüşüne, yakınlığına ihtiyaç duyarak ona yapıştığımda duş başlığı elimde asılı duruyor.

Sonunda hava almaya çıktığımızda, ikimizi de temizlemek için elimdeki duş başlığını kullanıyorum ve biraz gülüyoruz. Sonra kendimizi yıkıyoruz, yüzlerimizde nazik gülümsemeler, yapabildiğimiz her an öpücükler çalıyoruz. Ve bu hafta bittiğinde bunun ne kadar acı vereceğini gerçekten merak ediyorum.

Üvey kardeşinle işler nasıl gitti? Onunla konuştun mu?

Ekrana bakarak dudağımı ısırıyorum. Garrett ile aramızda açıkça bir şeyler varken hâlâ Drake ile konuşuyor olmak bana neredeyse yanlış geliyor,

ama Garrett ve ben sadece oynuyoruz. Bunu açıkça belirtti. Ve yarın göl evindeki son gün olduğu için aramızda hala cevaplanmamış pek çok soru var. Bu haftadan sonra ne olacak?

Tam olarak değil.

Uh oh. Bu ne demek oluyor? diye soruyor.

Bu şu demek... Bilmiyorum. Sanırım işleri fiziksel tutuyoruz.

Bir an için yanıt gelmiyor ve ona gerçek hayatımla ilgili bu şeyleri anlatmamam gerektiği konusunda endişelenmeye başlıyorum. Bu bir müşteriyle konuşmak için fazla gerçek ama Drake artık benim müşterilerimden biri değil. Birbirimize normalde başka erkeklerle paylaşmadığım gerçekten kişisel şeyler anlattık.

"Kiminle konuşuyorsun?" Omzumun üzerinden eğilip telefonuma bakan Garrett'ın sesi beni sarsıyor. Drake'le olan sohbet kutusunu gizlemek için telefonu hızla göğsüme doğru çekiyorum çünkü Garrett'ın Drake'le bu şekilde konuşmama nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

Tabii ki Garrett ve benim ne olduğumuzu bilmiyorum, o yüzden önce bunu çözmeliyim. Yürüyüşten sonra farklı görünüyordu. Benimle oynayan bir pislik gibi değil de, benden gerçekten hoşlanan bir adam gibi. Bu beni şaşırttı.

Sanırım bu onu da şaşırttı. O zamandan beri garip davranıyor.

"Seni ilgilendirmez!" Alanımdan çıkması için ona bir tokat atıyorum. Üst raftan bir şişe su almak için buzdolabına yönelirken gülüyor.

"Bu senin küçük kamera kızı uygulaman mı?"

Ona doğru dönüyorum. "Buna *küçük bir kamera kızı uygulaması* demen çok küçümseyici ve saldırgan. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bir yudum almadan önce "Tabii ki biliyorum," diye yanıtlıyor. "Sadece seni kızdırmaktan hoşlanıyorum." Bana göz kırpıyor. Sonra cebinden kendi telefonunu çıkarıyor ve ben de Drake ile konuşmama geri dönmek için arkamı dönüyorum.

Özür dilerim. Muhtemelen bunu sana söylememeliydim. Onunla yaptığım şeyleri duymak istemezsin.

Sorun değil, diye cevap veriyor. *Seni asla benim gibi hissettirmeyeceğini biliyorum.*

Garrett tekrar benimle alay etmeye başlamasın diye yüzümdeki gülümsemeyi gizlemeye çalışarak dudağımı ısırıyorum.

Söyle bana, Kitten. Seni o mu boşalttı?

Yanaklarım kızarıyor ve arkamı döndüğümde Garrett'ın telefonuna odaklandığını görüyorum, yüzünde boş bir ifade var, ben de hızlıca cevabımı yazıyorum.

Evet. Bu seni kıskandırıyor mu?

Hayır. Kıskanmıyorum. Sana zaten söyledim. Gerçekte kime ait olduğunu biliyorum.

Biraz daha anlat. Seni boşaltmak için ne kullandı?

Ağzını diyorum.

Tanrım, keşke ben de senin tadına bakabilseydim. Eğer kendimi senin güzel bacaklarının arasında bulursam, asla hava almaya çıkmam.

Onu orada hayal ederken kelebekler karnımda dans ediyor. Ama Drake'i hayal etmeye çalıştıkça, zihnim Garrett'la mutfakta yaşadığımız o anı, ağzını seksime dayadığını, beni doruğa çıkarırken sıcak ve soğuğun karışımının beni çıldırttığını hayal etmeye devam ediyor.

Drake şu anda o kapıdan içeri girse ne yapardım? Kendimi ona doğru hareket ederken bulur muydum? Yoksa Garrett'a doğru mu? Seçim yapmak imkânsız gibi geliyor, o yüzden sanırım bunun asla gerçekleşmeyecek olması iyi bir şey.

Keşke yapabilsen.

Senin için bu kuru büyüyü bozan kadın olmak istiyorum.

Oh, Kitten. Güven bana. Keşke sen de yapabilsen.

Ağzım düğümleniyor. Yazdığım sonraki kelimeler cüretkâr ve çılgınca ve bunu söylediğime inanamıyorum.

Ayarlanabilir.

Bir noktada ona bakire olduğumu söylemem gerektiğini biliyorum ama ya Garrett gibi tepki verirse? Ya beni istemezse? Yine Garrett'la seviştiğim gün başka bir erkekle konuştuğum için kendimi kötü hissetmeye başlıyorum ama yine... Garrett bana asla bağlanmayacak, o zaman ben neden ona bağlanayım?

Drake'in yanıtı hayal kırıklığı yarattı.

Karışık bir durum.

Bunu daha fazla araştırmamayı tercih ediyorum. Eğer gerçekten karmaşıksa, nedenini bilmek istediğimi sanmıyorum. Benim uğraşmam gereken kendi karmaşıklıklarım var. Lafı açılmışken, arkamı dönüp Garrett'a bakıyorum, hâlâ orada duruyor, suyunu içiyor ve telefonunda geziniyor. Beni izlediğimi hissedince gözlerini kaldırıyor ve bakışlarımız bir anlığına buluşuyor.

"Beğendin mi?" diye soruyor aniden ve ben hazırlıksız yakalanıyorum. Nedense beni Drake'le konuşurken yakalamış gibi hissediyorum ama durumun böyle olmadığını biliyorum.

Gözlerimi kısarak soruyorum: "Ne gibi?"

"İşin," diye yanıtlıyor, telefonuma doğru başını sallayarak. "İnternetteki insanlar için her ne yapıyorsan onu mu yapıyorsun? Hoşuna gidiyor mu?"

Onunla bu şekilde konuşmak garip. Garrett her zaman işimle ilgili açılacağım en son kişiydi ama bu hafta birlikte yaptığımız onca şeyden sonra artık o kadar da garip hissetmiyorum.

"Bazen," diye cevap veriyorum.

"Ve bu adamların hiçbiriyle gerçek hayatta karşılaşmayacaksın, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden. Az önce bu konuyu konuştuğumuzu nereden biliyordu? "Ayrıca... neden umursuyorsun? Kıskandın mı?"

"Hayır. Sadece senin için endişeleniyorum."

Yanıt o kadar içten ki duraksamama neden oluyor. Sonra dün Laura ile yaptığım konuşmayı düşündüm, Garrett'ın her zaman nasıl

Beni koruduğunu ve bunu hiç bilmediğimi. Garrett için tahmin ettiğimden çok daha fazla şey ifade ettiğim düşüncesiyle göğsümde sıcak bir şeyler hissediyorum.

"Hayır, söz veriyorum. Müşterilerle asla buluşmam. Kendimi korurum."

"Güzel. Ve bu gerçekten yapmak istediğin bir şey, değil mi? Yapmak zorundaymışsın gibi hissettiğin bir şey değil?"

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmediğim bir soru. Seks işçisi olmanın getirdiği utanç muhtemelen işimin en zor kısmı. Sanki bu işi yapmak benzin istasyonunda ya da kütüphanede çalışmaktan daha kötüymüş gibi, toplumun bana bunu saklamam ya da bundan utanmam gerektiğini hissettirmesi. İş iştir. İşimi sevmediğimi söyleyebilmek çoğu insanın söyleyebileceğinden çok daha fazlası.

"Bu seni rahatsız ediyor mu? Ne yaptığımı bilmek?" Soruyorum.

Yanıma geliyor, telefonunu cebine koyduktan sonra ellerini masaya koyup bana doğru eğiliyor ve kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor.

"Bir gün yaptığın şeyden hoşlanmayan bir adam gelecek. Sizi kendine isteyecek çünkü kontrol edebileceği bir bedenden başka bir şey olmadığınızı düşünecek ve bunun nedeni güvensiz olması olacak. Gerçek bir erkek, birine gerçekten sahip olmanın bir ayrıcalık olduğunu bilir ve sahip olacağınız şey onun bedeni değildir. Çok daha fazlasıdır. Aradaki farkı bilmeni istiyorum Mia."

Gözlerinin içine bakarken nefes alamıyorum, aramızdaki boşluk gergin ve elektrikli, her an patlamaya hazır. Ama eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurmasını beklediğimde bunu yapmıyor. Bunun yerine geri çekiliyor ve bodruma inen merdivenlere doğru yürümeye başlıyor.

"Sen hangisisin?" Ben soruyorum.

Duraklıyor ve bana doğru dönüyor. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum," diye cevap veriyor, merdivenlerden aşağı kaybolmadan hemen önce.

KURAL #17: UZAKLAŞMANIN ZAMANI GELDİĞİNDE, UZAKLAŞ

Garrett

I Göl evindeki son gecemizdi, bu yüzden yumuşak ayak sesleri merdivenlerden odama süzüldüğünde şaşırmadım. Tek kelime etmedik. Yatağa giriyor, yanımdaki çarşafların arasına giriyor.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde bir şeyi oldukça netleştirdik: yatakta şaka yapmıyoruz. Şu ana kadar iki kez benim yatağımda yattı ama ikimiz de burada oynaşmanın sekse çok yakın olduğu konusunda hemfikir görünüyoruz. Kıyafetlerini çıkarıp birbirimizin içine girmenin cazibesi çok büyük.

Yirmi üç yaşında biriyle oynaşmak için çok yaşlıyım. Bunu biliyorum, ama bu hafta aramızdaki ruh hali, kendilerine engel olamayan iki azgın üvey kardeşin ruh hali gibiydi. Ve eğer ben buysam, o zaman, oh iyi. Utanmıyorum. Seks yapmadan o kadar uzun zaman geçirdim ki, tekrar bakire olabilirim ve Mia'yı bir deneyin parçası olarak becermek yanlış olur. Buraya Mia'ya olan ani çekimimin fiziksel bir şey mi yoksa bundan daha fazlası mı olduğunu anlamaya geldim ve bu sorular cevaplanmamış olsa da, fiziksel yönün görmezden gelinemeyecek kadar ateşli olduğunu biliyorum.

Onu kollarımın arasına alıp aceleyle öperken birbirimize tek kelime etmiyoruz. Bütün akşam ailelerimiz etraftayken onu zar zor öpebildim ve ona dokunmak için tek bir şansım bile olmadı. Bunu ne kadar özlediğime inanamıyorum, onu şimdiden özledim. Sadece birkaç gün oldu ama şimdiden onsuz yaşayamayacağımı hissediyorum.

Ve yarın, sonsuza dek onsuz yaşamaya başlamak zorundayım.

Sessizce bana doğru kayıyor. Şimşek çakıyor, gök gürültüsü tekrar patlamadan önce odayı sadece bir saniyeliğine ışıkla yıkıyor. Kollarımda titriyor, ben de onu daha sıkı sarıyorum. Yüzü göğsümde dinleniyor.

Ama çok geçmeden birbirimize dokunma isteği çok güçlü hale geliyor ve tekrar öpüşüyoruz. Bu noktada söylememiz gereken çok şey var, sınırları ve beklentileri belirlemek gibi, ama kelimelerle aram pek iyi değil, ama bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Ona olan duygularımı bedenlerimizle ifade etmek istiyorum. Her gün bunu yapan insanları izliyorum.

Ben de Mia'ya nasıl hissettiğimi ağzımı onunkinin üzerinde gezdirerek anlatıyorum, alt dudağını dişlerimin arasına alıp çığlık atmasına yetecek kadar ısırırken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. O da bana kollarını ve bacaklarını etrafıma dolayarak, beni olabildiğince yakın tutarak cevap veriyor.

Kalçalarım ona sürtünürken bedenimi onunkinin üzerine yerleştiriyorum. Ağzımın içine mırıldanıyor ve kalçalarını sıkıca kavrıyor. Sikim aramızda hızla sertleşiyor ve vücudunun sürtünmesini arıyorum, vücudumu ateşe veren ritme daha sert ve daha sert öğütüyorum.

"Bu neredeyse seksten daha iyi," diye mırıldanıyorum ağzına doğru. "Seni bu kadar çok istemek."

"Garrett, lütfen," diye haykırıyor ve bedenimi onunkinin üzerine yatırıyorum, daha sert ve daha sert öğütüyorum, sırtının nasıl yükseldiğini ve nefes alışının neredeyse durduğunu izliyorum.

"Tanrım, boşalmak üzereyken çok güzel oluyorsun. Buna bağımlıyım, Mia."

Tırnakları sırtımı kazıyor, ben de sikimin sert uzunluğunu klitorisine karşı kullanarak onu uçurumun kenarına götürüyorum.

"Daha hızlı," diye öpücüğümün içine doğru pantolonunu indiriyor ve ben de onun isteğine, sikimi daha da sertleştirerek ve kalçalarımı daha da hızlı hareket ettirerek cevap veriyorum. Sonra gerisini o hallediyor. Kalçalarını bana karşı gıcırdatarak, kendini boşaltmak için bedenimi kullanıyor. Haykırırken kasları etrafımda inanılmaz derecede sıkılıyor ve onu sessiz tutmak için elimi dudaklarının üzerine koyuyorum.

"Çok güzel amına koyayım," diye mırıldanıyorum ve daha orgazmdan yeni inmişken boxerıma uzanıp elini etrafıma sarıyor. Sonra, zaten çok yakın olduğumu bilerek beni hızla okşuyor. Birkaç dakika sonra uzun tişörtünün önünü yukarı çekip göğsünü beyaza boyuyorum.

Böyle bir anda, döllerimle kaplıyken, onu becermediğim için kendimle gurur *duymam* garip... sanki bu daha iyiymiş gibi.

Dostum, önceliklerimi düzeltmem gerekiyor.

Yapmak için geldiğim şeyi yaptım. Mia'yla bunu sonuna kadar götürmek, o gece görüntülü sohbette hissettiğim her neyse onu keşfetmek istedim. Ve keşfettim. Onu da.

Bu noktada her şeyi çözmüş olmam gerekirdi. Ama nedense kafamda daha da fazla soru dönüp duruyor. Elleri sikimle meşgul olmadığı ya da başka bir orgazmın sancılarını çekmediği her an uygulamadan bana mesaj atıyor.

Ve bu hafta anladığım tek şey, fena halde boku yediğim oldu. İçinde spor çantamla arabamın bagajını kapatırken fark ettim ki Mia sürücü tarafının yanında duruyordu. Bir şey söylemeden önce yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma dikkatlice bakıyorum.

Bu göl evinden ne halt ettiğimizden daha emin bir şekilde ayrılamazdık. Dürüst olmak gerekirse, bir ilişkiye çok benzeyen bazı yoğun yakınlaşma anları oldu. Ama bekareti hala bozulmamıştı ve onu alacak bir pislik olmaktan kaçındım. Yine de, fiziksel şeyler harikaydı, bu yüzden sadece bir gün diyelim ve yollarımızı ayıralım mı?

İstediğim bu mu?

Tabii ki onunla her zaman Drake olarak çevrimiçi konuştuğum gerçeğini göz ardı ederek.

"Şey," diyor kollarını kavuşturarak, "sanırım geldiğine sevindim." "Güzel kelime seçimi." Gülüyorum.

Alt dudağını ısırıyor ve kendi kahkahasını tutarak başka tarafa bakıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet. Eğlenceliydi."

"Eğlenceliydi," diyor bana bakarak. Cildi beş gün önce buraya geldiğimden daha bronz ve kendimi burnundaki ve yanaklarındaki güneş yanığı izlerine bakarken buluyorum. Sonra, tabii ki, kıyafetlerinin altındaki bronzluk çizgilerini düşünüyorum ve zihnimi bir saniyeliğine de olsa oluktan uzak durmaya zorlamak zorunda kalıyorum.

"İşe döneceğin için heyecanlı mısın?" diye soruyor.

"Evet, sanırım öyle. Peki ya sen? İnternette sürüngenlere memelerini göstereceğin için heyecanlı mısın?"

Gözlerini deviriyor. "Sadece kıskanıyorsun."

"Hayır," diye cevap veriyorum, ona doğru adım atarak. "Göğüslerini gördüm. O görüntü burada güvenle saklanıyor." Başımın yan tarafına dokunuyorum.

Ciddileşmeden önce bir an gülümsüyor. "Yani... bu kadar, değil mi? Bunu hala Briar Point'te yapmayacağız, değil mi?"

Ses tonunda ne istediğine dair bir ipucu arıyorum. Bunu yapmaya devam etmek istiyor mu?

Önemli değil. İşimiz bitti. Şu anda bırakıyorum. Drake olarak ona mesaj atmayı bile bırakacağım. Salacious'taki normal hayatıma dönmeliyim ki her şey normale dönebilsin.

"İşte bu kadar," diyorum ve gözlerinde bir hayal kırıklığı parıltısı belirirken onu izliyorum.

"Tamam," diyor isteksizce.

Tanrım, ona dokunmak istiyorum. Sadece son bir kez. Gerçek dünyaya dönmeden önce, bu garip alacakaranlık kuşağı ilişkisi başlamadan önce. Eve hızlıca bir göz atıyorum ve annemle Paul'ün konuştuklarını duymadığım için bunun kapının yakınında olmadıkları anlamına geldiğini biliyorum. Mia'yı elinden tutup eve doğru götürüyorum, böylece pencerelerin görüş alanından çıkmış oluyoruz.

Sonra onu duvara yasladım. "Bu bir veda olduğuna göre, sadece bir tane daha istiyorum..."

Bununla birlikte dudaklarımı onunkilere çarpıyorum, sanki onu son kez öpecekmişim gibi ağzının tadına bakıyorum. Çünkü öyle.

Ağzı hevesle benimkine yapışıyor, dillerimiz lezzetli bir sürtünmeyle birbirine dolanıyor. Tadı çok güzel; dudaklarının hissinin tadını çıkarıyorum. Kısa bir öpücük ama iştahımı doyurmaya yetiyor.

Ayrıldığımızda, bana bakmak için oyalanmıyor ya da başka soru sormuyor. Ben arabaya binerken sırtını bana dönüyor, ben garaj yolunda gözden kaybolurken bana sadece bir kez el sallıyor.

Ben eve gelene kadar bana mesaj atmadı. Uygulamadan tabii ki. Teknik olarak, sanırım Drake'e mesaj atıyor. İlk başta görmezden geldim, cevaplamadan yatağa attım. Tüm bağları koparmanın zamanı gelmişti. Kendimi ondan ayırabilseydim, ayırırdım, ama bildiğim kadarıyla, öngörülebilir bir gelecek için ebeveynlerimizi paylaşmak zorundayız.

Onu Drake olarak hayaletlerim ve olur biter. Tüm bu garip üvey kardeş aşaması artık geride kaldı. Neredeyse koşuya çıkacaktım. Neredeyse kulübe gidecektim. *Neredeyse pek çok* şey yapacaktım ama o lanet olası kontrol edilmemiş mesaj peşimi bırakmıyor ve gitmeme izin vermiyor.

Tamam, sadece hoşça kal diyeceğim.

Telefonu elime alıp mesaja tıklıyorum ve onun güzel yüzünü görüyorum. Metin yok. Sadece gönderdiği bir resim, gülümseyen güzel bir selfie. Hiçbir kelime yok. Hiçbir şey yok.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, fotoğrafına bakarken. Neden bu kadar kendinden emin, savunmasız ve konuşması kolay olmak zorunda?

Pekala, planlar değişti. Drake'i Mia'nın hayatından çıkaracağım. Bir süre çevrimiçi sohbet edeceğiz - artık görüntülü sohbet yok çünkü gerçeği öğrenmesi riskini göze alamam. Bir süre sonra ikimizden biri internet üzerinden ilişkiyi bitirecek ve her şey yoluna girecek. Tanrım, ne sikim düşünüyorum ben?

Onu şahsen görmediğim ve kulübe hiç gelmediği sürece endişelenecek bir şeyim yok.

Bununla birlikte cevabımı yazıp Gönder'e basıyorum.

Selam güzelim. Bana gününü anlat.

İKİNCİ BÖLÜM

KULÜP

KURAL #18: ÇILGIN FİKİRLER BAZEN EN İYİ FİKİRLERDİR.

Garrett

“Y Gölde geçirdiğim beş günün ardından Salacious'a döndüğüm ilk gün yönetim kurulu odasına girdiğimde Emerson, "Tazelenmiş görünüyorsun," diyor. Ayağa kalktı.

Sandalyesinden kalktı ve beni yarı kucaklayıp yarı sırtıma vurarak selamladı. "Teşekkür ederim. Kendimi yenilenmiş hissediyorum," diye cevap veriyorum.

"Güzel. Bronzluk sana çok yakışmış." Gözleri, yüz hatlarını boyayan muzip bir ifadeyle yüzümde bir an oyalanıyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Bu bakış ne için?"

Masanın etrafındaki yerlerimizi alırken, gülümseyerek, "Ne için olduğunu biliyorsun," diye cevap veriyor.

Ah, Mia. Tabii ya. Neden ona her şeyi anlatmak zorundaydım ki? Şu an bana bakışından nefret ediyorum. Sanki ben de onun gibi mutlulukla bağlanmaya bir saniye uzaklıktaymışım gibi.

Kötü haber, ben değilim.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kız kardeşimi becermedim," diyorum.

Tam o anda Hunter içeri giriyor, koyu kıvırcık saçları ve her zaman giydiği keskin mavi takım elbisesi dikkatimi çekiyor.

Tam da kız kardeşi olmayan biriyle seviştiğimi duyunca güldü. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Üvey kız kardeşini kastediyor," diye ekliyor Emerson. "Oh, o zaman bu sadece biraz ürkütücü."

Emerson bana baktı. "Ne oldu? Neden yapmadın?"

Ben neden yapmadım? Üvey kardeşim olduğu kısmını kaçırdı mı? Benden on üç yaş küçük olmasına ve sosyal olarak kabul edilebilir olandan daha uzun süredir tanıdığım biri olmasına ne demeli? "Bir bakalım," diyorum. "Çoğunlukla *bakire olduğu için.*"

Emerson'ın kaşları şaşkınlıkla içe doğru kıvrıldı. "Mia mı?"

Tam da beklediğim tepkiyi aldım. Kimse benim muhteşem üvey kız kardeşime bakıp da bir an bile bu kızın bekârlık için yaratıldığını düşünmez. Maceracı, güzel ve bu haftaya kadar fark etmediğim bir şekilde dışa dönük bir cinselliği var.

"Evet."

"Yirmi üç yaşında falan değil mi?" Emerson

soruyor. Hunter, "Ve çok güzel," diye ekliyor.

"Evet ve evet."

Emerson hâlâ derin düşüncelere dalmış, çenesini ellerinin arasına almış bana bakıyor. "Ama durun... Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Otuz altı yaşındayım," diyorum sesimde oldukça büyük bir şokla. Bunu nasıl sorabiliyor? "Bu yaşta kimsenin kirazını patlatmaya hakkım yok."

Hunter da sohbete katılıyor ve Emerson'ın başında olduğu masada benim karşımda oturuyor. "Kafam karıştı. Mia'yla aranızda bir şeyler mi oluyor? Ne zaman oldu bu?"

İçten içe inliyorum. Tüm şirketin bu işe karışmasına gerçekten ihtiyacım yok. Dün gölden ayrıldım, Mia ve ben eğlendik ama işimiz bitti. Haftayı tam olarak söylediğim şeyi yaparak geçirdik, oynayarak. Seks yok. Biraz eğlence. Ve pişmanlık yok. Çok uzun zamandır ilk kez bir kadın sikime dokundu. Bağlanmak yok, şikayet yok. Ve şimdi, ikimiz de hiçbir şey olmamış gibi hayatlarımıza geri dönebiliriz.

Garrett ve Mia yerine Drake ve Mia olarak neredeyse her saat konuşmamız dışında ve yüz yüze görüşmemizi ima edip duruyor. Bu kendim için kazdığım ve şu anda yüzleşmek istemediğim bir çukur. Çünkü hala dudaklarının tadını ağzımdan tam olarak çıkaramıyorum ve Drake olduğumu ve bunca zamandır ona yalan söylediğimi öğrendiğinde, onu iki kez kaybedeceğim.

"Karışık bir durum," diye homurdanıyorum, alnımı parmaklarımın arasına alarak. "O bir kamera kızı ve onu internette gördüm ve sahte bir isimle katılmış ve onu birkaç kez izlemiş olabilirim. Sonra bir baktım, sevişmek dışında her şeyi yapıyoruz."

"Ve sahte profili itiraf ettin?" Emerson yüzünde umutlu bir ifadeyle soruyor.

Ona tek kelimelik bir yanıt veriyorum. "Ha."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçiriyor ve bu beni öldürüyor. Emerson Grant hayal kırıklığına uğratmak isteyeceğiniz son kişidir. "Garrett," diye cevap veriyor, ismim kulağa bir ceza gibi geliyor.

"İşte bu yüzden seks yapmadık. Zaten yaptığım şey yüzünden kendimi daha fazla bok gibi hissetmeme gerek yok. Bekaretini almak pastanın üzerindeki krema olurdu."

Emerson bana sert bir bakış gönderiyor. "Bunu yapmandan hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyor.

"Ne yapmak?"

"Belli ki öyle olmadığın halde kendine bok parçası diyorsun."

Bu beklenmedik bir şeydi. Bunun için özür dilemem mi gerekiyor? Sanki Emerson Grant kendini bok gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyormuş gibi. Oğlunun eski sevgilisiyle yatarken bile muhtemelen dünyanın en kötü babası gibi hissederek kendini hırpalamamıştır.

Tamam, bir şekilde yaptı ama bu tek bir olaydı. Mükemmel en iyi arkadaşımın düşük özgüvenin nasıl bir şey olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim.

Konuyu değiştirmemiz lazım. "Kulüp nasıl?" Ben soruyorum.

Yüzünün acı dolu bir ifadeye bürünmesi kalbimi yerinden oynatıyor. "Rakamlar sabit. Ama salon son zamanlarda biraz cansız."

Sikeyim. "Ne? Neden?"

"Geçen hafta aynı anda üç salonumuz doluydu ve salonda sadece dört seyirci vardı."

Siktir, siktir. Tekrar inleyerek yüzümü ellerimin arasına aldım. Bir yığın iş için geri döneceğimi bilmeliydim. Hiç gitmemeliydim.

Emerson, "Bence odaları kimin almasına izin verdiğimizi incelemeye başlamalıyız," diye ekliyor.

Beynim hemen fikir moduna geçti. Bunu düzeltebiliriz. Bu kaybedilmiş bir dava değil. "Müdavimlerimden bazılarını geri getireceğim. Oraya bir grup getirebiliriz. Buna bayılırlar." Bakışlarım Hunter'a kayıyor, sanki ondan özellikle bir grup seksine katılmasını istiyormuşum gibi kişisel olarak aşağılanmış görünüyor.

"Neden bana bakıyorsun?"

"Drake'le konuş," diyorum. "O halleder. Oda ücreti alınmayacak

tabii ki." Şeytanın ta kendisi Drake odaya girdi.

"Drake'le ne hakkında konuşacaksın?" diye soruyor yakışıklı yüzünde sinsi bir gülümsemeyle.

"Tanrım," diye inliyor Emerson. Drake kulübün sahibi değil ama kulübün inşasından sorumlu inşaat ekibinin başı, yani ömür boyu ücretsiz üyeliği var ve bunu sonuna kadar kullanıyor. Kendisini toplantılarımızda sık sık bulma eğiliminde, ki bu Emerson'ın pek de hoşlandığı bir şey değil. *Drake'ten* tam olarak hoşlanmıyor değil, ancak Drake'in kulüp ve genel olarak hayat söz konusu olduğunda küstahlığı ve umursamazlığının Emerson'ı her zaman rahatsız ettiği açık. Drake'in flört etmekten geri durmadığından bahsetmeye gerek bile yok ve Emerson onu Charlotte'a doğru bakarken yakaladığında canileşiyor.

Ve yine şeytandan bahsetmişken, Emerson'ın kız arkadaşı-sekreteri Charlotte, Maggie ile birlikte içeri girdi. Onlar masanın etrafındaki son iki koltuğa otururken Drake bana bakıyor ve onun adını ne için söylediğimi duymayı bekliyor.

"Drake, sana V-hall'da bir oda ayarlayabilirsek, bir gösteri yapmak için küçük bir grup toplayabilir misin?"

İşte bu herkesin dikkatini çeker. Herkes onun vereceği yanıtı beklerken sohbet aniden sona erer. Gözleri heyecanla parlıyor.

"Sadece kızlar mı yoksa erkekler de mi?"

Gözlerim biraz daha büyüdü. Bu Drake hakkında bildiğim bir şey değildi ama sanırım her gün insanlar hakkında yeni şeyler öğreniyorsunuz.

"Sen nasıl istersen" diye cevap veriyorum.

"Harika. Ben varım," diyor, sanki az önce bir iş toplantısında bir grup insanı alenen becermek için bir daveti kabul etmemiş gibi rahatça.

Hunter'a doğru baktığımda çenesinin gerildiğini ve burun deliklerinin genişlediğini fark ediyorum. Daha iyisini bilmesem, bu fikri pek sevmediğini söyleyebilirdim.

Onun için çok kötü çünkü çok sevindim. Bu röntgen salonu için harika olacak. "Gördün mü?" Masanın ucundaki patron adama bakarak zaferle söylüyorum. Pek etkilenmiş gibi görünmüyor. "Gruplardan ve müdavimlerden daha fazlasına ihtiyacımız var. Profesyonellere ihtiyacımız var."

Kaşlarım çatıldı. "Ne gibi, porno yıldızları mı?" Kulüp için profesyonel sanatçılar tutma konusunu ilk kez gündeme getiriyor. Daha önce hiç

hakkında ve Eğlence. Bu oldu her zaman hakkında ve insanlar ve deneyimleri.

"Evet. Ya da... camgirls?"

Ve bununla birlikte kanım dondu.

"Hayır," diye bağırarak parmağımla onu işaret ediyorum. "Ne düşündüğünü biliyorum ve kesinlikle olmaz diyorum."

Emerson çok acımasız a m a . "Onun bakış açısını gerçekten kullanabiliriz, Garrett. Salon konusunda bize yardımcı olabilir."

Kendimi sakinleşmeye zorlayarak uzun bir nefes alıyorum. "Hayır. Üvey kardeşim gece kulübü işlettiğimi sanıyor. Salacious'a adımını atmayacak. Asla."

Nefes verir. "Tamam, anlıyorum. Ama hepsi bu

değil." Oh, harika. "Ne?" diye sordum.

"VIP'nin alım ayı negatifti," diyor ve kalbim tekrar düşüyor. "On dört

düşüş, on iki artış," diye ekliyor Maggie. Odadaki tüm gözlerin

Bu bilgiyi alırken bana yardım edin. Burası benim bölgem. İnsanları mutlu etmek ve gelmelerini sağlamak - gerçek ve mecazi anlamda. Ama belli ki başarısız oluyorum.

"Paniğe kapılmayın," diye yanıtlıyor Emerson, bozulan ruh halimi fark ederek. "İnsanları buraya çekmek için yeni ve cazip fikirlere ihtiyacımız var. Evde de seks yapabilirler ama burada yapmaları için onlara bir neden vermeliyiz."

Hunter araya giriyor, "Önümüzdeki çeyrek için planlanmış BDSM gösterilerim var. Bir shibari gösterisi ve bir darbe oyunu atölyesi."

Emerson başını sallayarak "Güzel," diye yanıtlıyor. "İnsanlar bunu denemek istiyor. Sadece nasıl yapılacağını bilmiyorlar. Başka ne var?"

"Bir etkinliğe ihtiyacımız var. Büyük bir etkinliğe" diyorum, bunun en basit cevap olduğunu bilerek. Müzayedeler iyi gidiyor ama yeni bir şeye ihtiyacımız var. Farklı bir şeye. Potansiyel üyelerin hayır diyemeyeceği kadar çekici, seksi ve cazip bir şey. Kullanabileceğimiz bir takipçi ya da hayran kitlesi olan bir şey.

Aklımın bu fikre takılmasından nefret ediyorum çünkü teknik olarak Emerson bunu zaten gündeme getirmişti. Ama o haklı. Eğer oyuncuları getirirsek, kulübün ihtiyacı olan destek bu olabilir. Üç aylık bir süreçteyiz ve bu yeni kulüpler için ya tamam ya devam dönemidir. Ya sağlam bir temel oluşturacağız ya da baskı altında parçalanacağız.

"Aklında ne var?" Emerson tekerimin döndüğünü görür gibi soruyor.

"Haklısın," diye mırıldandım. "Eğer kamera kızlarını ve porno yıldızlarını getirirsek, hayranlarına reklam yapabilirler. Canlı bir gösteri yaparlar. Büyük bir kalabalık toplanırdı."

"Hoşuma gitti," diye yanıtlıyor.

"Sadece davetiye usulü olmalı. Katılım sayısını sınırlayın ve etkinliğe katılanlara isteğe bağlı VIP yükseltmesi ile birlikte bir aylık ücretsiz üyelik sunun."

Ona tekrar baktığımda memnun görünüyordu.

"Yine de salondan daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Kalabalığı kaldıramaz. Drake, ana salonda geçici bir yapı kurabilir misin?"

"Tiyatro gibi mi?" diye soruyor.

İç çekiyorum. Bu çılgınlık mı? Çılgınca geliyor. Bunu yaparlar mı ki? Sahneye çıkıp, ne yapıyorlar?

"Evet, tiyatro gibi."

Hunter'la birlikte mekân için başka fikirler üzerinde tartışırken başını sallıyor ve kâğıdına bazı notlar alıyor. Konuşmadan geri çekilerek, kulübün zarar gördüğünü bilmekten kaynaklanan sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Endişelerim batacağımız fikrine kapılmamalı yoksa çok kötü olurum. Göz ucuyla Emerson'ı not defterine notlar karalayan Charlotte'u izlerken yakalıyorum.

"Bütün bunları anlıyor musun?" diye soruyor, elini masanın altındaki dizine koyarak.

Başını kaldırıp sevgi dolu, sıcak bir ifadeyle adamın gözlerinin içine bakar. "Evet, efendim."

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor onu kendine çekmeden ve dudaklarını alnına bastırmadan önce.

Onları izlerken göğsümde oluşan yeni ağrıyı fark ederek başka tarafa bakıyorum. Göle gitmeden önce, Emerson'ın bu ilişkiye bu kadar isteyerek teslim olduğu, savunmasız olduğu ve kalbini ileride olası bir hasara açtığı için deli olduğunu düşünmüştüm, memnun etmesi ve mutlu etmesi gereken başka bir kişi olmasının yarattığı genel stresten bahsetmiyorum bile.

Ama sonra geçen hafta Mia ile aramızdaki şeylerin ne kadar kolay olduğunu düşünüyorum. Ne kadar kolay güldüğümüzü ya da birbirimize eziyet ederken bile aramızda hâlâ tatmin edici bir şeyler olduğunu.

Telefonumu çıkarıp hemen ona bir mesaj gönderdim.

Umarım güzel bir gün geçiriyorsundur, Kedicik. Gülümsemeni özledim.

Bu delilik ve bunun bedelini daha sonra ödeyeceğim, biliyorum. Ama başka biri gibi davranmak bunları yazmayı biraz daha kolaylaştırıyor. Sanki bunların hiçbirinin gerçek olmadığına kendimi ikna edebiliyorum. Mia'ya Drake olarak benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyebiliyorum. Gerçekte böyle hissetmiyor değilim. Öyle değil mi?

KURAL #19: AĞLAMAYAN ERKEKLER İÇİN AĞLAMA SEN

Mia

"I Bayıldım," diyorum gülümseyerek ve Gregg elbisemin parıltılı metalik görünümlü kumaşına gururla bakarken ona kamera önünde poz veriyorum.

Kelimenin tam anlamıyla bir striptizci elbisesi. Şaka bile yapmıyorum. Bu tam anlamıyla direk dansçıları ve göstericiler için bir mağazadan geldi, ama o aradaki farkı bilmiyor. Ona göre, kadınların üzerindeki daracık elbiseler, zengin bir adamın üzerindeki takım elbiseden daha doğal.

"Üzerinde çok güzel duruyor. Beğendiğine çok sevindim." "Beğendim. Ve seni böyle gülümserken görmek çok güzel."

"O zaman gitme," diye cevap veriyor ve sahte gülümsemem bozuluyor.

"Keşke mecbur olmasaydım ama on beş dakika sonra dersim var. Belki daha sonra gerçek bir sohbet yapabiliriz."

Bu bir yalan. Dersim yok. Aslında hiçbir şeyim yok ama artık bunu yapamadığım gerçeğini örtbas etmek için yalanlar uydurmak zorunda kalıyorum. Drake için mi yoksa Garrett için mi, gerçekten bilmiyorum. Tek bildiğim kiminle birlikte olduğumu bulana kadar -eğer ikisiyle de birlikteysem- internette erkekler için soyunamayacağım. Bunu önce onlarla konuşmalıyım.

Keşke bu konuyu onlara açabilseydim.

Dün ayrılmadan önce aramızdaki ilişkinin bittiğini açıkça belirtti. Sadece fizikseldi zaten. Onun deyimiyle oyun oynuyorduk. Bazen oyundan daha fazlası gibi hissettirdiği gerçeğinden kaçınsa bile.

Eğlenceliydi ama aynı zamanda gerçek bir şeydi. Aramızda bir bağ vardı. Daha önce hiçbir erkekle hissetmediğim gerçek bir kimya. Onun da bunu hissettiğini biliyorum. Ama Garrett bağlanmaktan korkuyor ve ilişkilere uygun olmadığını düşünüyor. *Biz olmadan* önce bizden vazgeçti.

Daha önce yüzünü bile görmediğim ve benden bir şeyler sakladığı çok açık olan Drake'i hayatımda gerçekçi bir öncelik haline getirmek çok zor. Eğer bir sırrı olmasaydı, neden benimle görüntülü sohbet etmesin? Bana fotoğraflarını göstersin? Nasıl oluyor da bu derin kişisel sırları ifade edebiliyor ama benim onu görmeme izin vermiyor? Bu, Garrett ile hissetmediğim bir bağı onunla hissettiğim gerçeğini değiştirmiyor. Sanki ikisi de bana farklı bir şey veriyor ve eğer tek bir kişiye dönüşebilselerdi mükemmel olurlardı.

Gregg, "Okula geri döndüğün için seninle gurur duyuyorum, tatlım," diye cevap vererek beni karmaşık düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Teşekkürler bebeğim. Bunun için gerçekten heyecanlıyım."

Yalanlar, yalanlar, yalanlar.

"Boş zamanın olduğunda bana daha fazla fotoğraf gönder. Seni özledim." Kameraya yaklaşarak ona gülümsüyorum. "Ben de seni özledim."

Sonra telefonu kapattık. Ailemin evinin bodrumundaki kanepeye uzandım ve Gregg'in bir saatlik sohbet ve bahşiş için yaptığı ödemeyi kabul ederken suçluluk duygusunun üzerime çökmesine izin verdim. Ona göğüslerimi bile göstermedim. Bunu yapmaya devam edemem.

Ya Garrett ve Drake için endişelenmeyi bırakıp işime dönmeliyim ya da tamamen bırakmalıyım.

İkisi de kulağa berbat geliyor.

Uygulamayı kapatmadan önce Drake'ten bir mesaj aldım.

Umarım güzel bir gün geçiriyorsundur, Kedicik. Gülümsemeni özledim.

Cevabımı yazarken telefona gülümsüyorum.

Görüntülü konuşmak

ister misin? İşteyim.

Bekle bir dakika. Kapıyı kapatayım.

Cevap vermesini beklerken gülüyorum. Sonra hiçbir uyarı olmadan, gelen bir görüntülü arama isteği alıyorum. Kanepeye uzanıp telefonumu sehpanın üzerindeki tutucuya koyarken hemen Kabul Et tuşuna basıyorum.

"Merhaba bebeğim," diye selamlıyorum onu diğer hat açıldığında.

Kamerası kapalı ama mikrofonu açık, ki zaten duymak istediğim onun sesi olduğu için benim için sorun yok.

"Ofisinde misin?" Ben soruyorum.

"Mh-hm," diye yanıtlıyor, sesi derin, çakıllı bir tonda.

"Keşke orada seninle olsaydım," diyorum, şu anda duygusal olarak biraz ham hissediyorum.

"Burada olsaydın ne yapardın, söyle bana," diye fısıldıyor hoparlöre ve omuriliğim ışıldayarak tüm bedenime bir heyecan yayıyor.

Kanepede uzanırken gülümsemem genişliyor, elbisemin tangam görünene kadar bacaklarımda dalgalanmasına izin veriyorum. Sonra birlikte olsaydık yapabileceğimiz her şeyi düşünürken hayal gücümün dolaşmasına izin veriyorum.

"Beni masanın üzerine yatırmanı ve bana ne istersen yaparken beni orada tutmanı istiyorum. Dokun bana, öp beni, ısır beni, becer beni. Daha fazla dayanamayana kadar. Ayakta bile duramayacak kadar bitkin ve yorgun düşene kadar sevişmek istiyorum. Bir saatten fazlasını istiyorum, Drake. Binlerce saat istiyorum. Ve hepsini seninle istiyorum."

Hoparlöre doğru hırlıyor. "Oh, Kedicik."

"Benim için sert misin, Drake?"

"Evet, Kedicik."

Ses tonunda bana tanıdık gelen bir şey var ve duraksıyorum.
Bana şunu hatırlatan bir şey.

Hayır. Zihnim bana oyun oynuyor. Garrett bunu asla yapmaz. Bu çok fazla savunmasızlık gerektirir. Sadece görüntülü sohbet değil, derin konuşmalar ve duygular hakkında konuşmak. Asla yapmaz. Bazen keşke yapsa diyorum.

Beni düşüncelerimden uzaklaştırmak için tam zamanında, pantolonunun fermuarını açtığını duyuyorum ve sonra mırıldanıyor, "Bir oyuncak kullan, Kedicik."

Sanki aklımı okumuş gibi hızla s e h p a n ı n çekmecesine uzanıyorum ve gül yaprağı şeklindeki küçük vibratörü alıyorum. Açtığımda neredeyse sessiz bir uğultu çıkarıyor ve onu gördüğünde yine homurdanıyor.

İyi ki evde bir tek ben varım çünkü vibratörün emme hissi klitorisime çarptığı anda çığlık atıyorum. Ayak parmaklarıma kadar heyecan veren lezzetli bir vızıltı.

"Bu uzun sürmeyecek, Drake. Umarım hazırsındır," diyorum soluk soluğa, kanepede kıvranırken.

Yumruğunun sikini okşarken çıkardığı seslerle homurdanıyor ve inliyor, ben de seslerin hayal gücümü doldurmasına izin veriyorum ve orgazmım beni yıkayıp geçiyor. Çıkardığı seslere bakılırsa o da boşalıyor.

Kanepeye uzanıp kalp atışlarımın yavaşlamasını beklerken duyabildiğim tek şey onun ağır nefesleri ve arka planda çalan müzik.

"Drake, bunu daha ne kadar yapabileceğimi bilmiyorum," diyorum, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan kaçıyor. Görünüşe göre orgazm olduktan sonra hiçbir filtreye sahip değilim.

"Ne yapacağım?" diye sorar.

"Bu. Bu her neyse. Senden hoşlanıyorum. Belki... daha fazla. Ama kalbimi kırmandan çok korkuyorum. Bir noktada, hayatına girmeme izin vermelisin."

"Biliyorum..." diye mırıldanıyor, sesi umutsuz. Sesindeki hüzün beni daha iyi hissettirmiyor. Aslında kulağa umutsuz geliyor. Sanki bu konuda yapabileceği hiçbir şey yokmuş ve ben sonsuza kadar böyle hissetmeye mahkummuşum gibi. Ya da en azından bitene kadar. Hayatında ne olursa olsun, ben asla bir öncelik olmayacağım.

"Beni istemeyen iki adama aşığım," diye fısıldıyorum ve bunun nereden çıktığı hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok. Hızla doğrulup elbisemi düzeltirken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Az önce bunu söylediğime inanamıyorum. Aşağılanmış durumdayım ve hattın diğer ucu çok uzun süre sessiz kalıyor.

"Kedicik..." diye fısıldıyor.

"Gitmek zorundayım. Özür dilerim. Sadece düşünüyorum... Çok fazla stres altındayım. Düşünmem gerek."

"Lütfen, yapma-" diyor ama kalmam için yalvaramadan ya da bana yalanlar söyleyemeden önce kırmızı Aramayı Sonlandır düğmesine basıyorum. Kendimi neyin içine soktum böyle? Buradan çıkmam ya da bir şeyler yapmam gerekiyor çünkü burada oturup Drake'i ya da Garrett'ı kaybedeceğim için ne kadar üzgün olduğumu düşündükçe daha fazla ağlayacağımı biliyorum ve bunu yapmayacağım. Erkekler için gözyaşı dökmeyeceğim.

benim için gözyaşı dökmeyen.

Saate baktığımda saatin neredeyse dokuz olduğunu görüyorum. Kendimi patlamak üzere olan bir bomba gibi hissediyorum ve bu hayal kırıklıklarını dışarı atmam gerekiyor. Şu anda aklıma gelen ve görmek istediğim tek bir kişi var ve onu nerede bulacağımı bilmiyor olabilirim ama bir yolunu bulabileceğimi biliyorum.

KURAL #20: EĞER SEKS KULÜPLERİNİN ETRAFINDA DOLANIRSANIZ, BÜYÜK İHTİMALLE BİR SEKS PARTİSİNE DENK GELİRSİNİZ.

Mia

Bu çılgınca. Briar Point şehir merkezindeki bir gece kulübünün önünde duruyorum, kelimenin tam anlamıyla bir striptizci için yapılmış bir elbiseyle, duygusal olarak yüzleşmeye hazırım-

engellenmiş, cahil, aptal üvey kardeşine seks için yalvarıyor. Neden? Hiçbir fikrim yok. Çünkü kendimi saatli bir bomba gibi hissediyorum ve beklemekten, onun kurallarına göre oynamaktan ve kendi istek ve arzularımı onunkilerin önüne koymaktan yoruldum.

Bu adamları test etme zamanı geldi ve ilk olarak Garrett geliyor. Ona bir ültimatom vermeye hazırım. Seks ya da hiçbir şey. Hayır. Ya seksli bir ilişki ya da hiçbir şey.

Aman Tanrım. Hiçbir şey söylemeyecek. Tabii ki söyleyecek. Kız arkadaş gibi bir yüke, özellikle de sinir bozucu, genç bir üvey kız kardeşe ilgi duymadığını zaten açıkça belirtti.

Siktir et. Yine de denemeye değer. Garrett'la bu adımı atarsam belki Drake'i geride bırakabilirim.

Şoför beni kulübün kapısına bıraktığında bunu beklemiyordum. Çok sessizdi. Duvarlardan bas seslerinin yükseleceğini ve sarhoş kızların Axe vücut spreyli erkeklerle kapıdan tökezleyerek çıkacaklarını düşünmüştüm.

Bunun yerine, eski bir tuğla bina üzerinde, kapının üzerinde siyah metal logonun asılı olduğu dikkat çekmeyen siyah bir kapı: *SPC*

Laura'nın bana verdiği telefon numarasını hızlıca arattığımda uğursuz gece kulübünün internette sadece baş harflerinin geçtiğini gördüm - Laura, acil bir durum olması halinde Garrett'ın peşine düştükten sonra Garrett'ın kendisine gönülsüzce verdiğini söyledi. Garrett'ın gerçekte ne tür bir kulübün sahibi olduğunu merak ediyorum. Bir striptiz kulübü ve bana söylemedi mi? Yani... bu mantıklı olurdu. Detaylar konusunda çok mesafeliydi, ama sanırım bunca zamandır başka bir dans kulübü olduğunu varsayıyordum.

Oh iyi. Bir striptiz kulübüne (striptizci gibi görünerek) girebilirim. Akıllıca, Mia.

Kapıda bir fedai var, ama genelde kulüplerde gördüğünüz kaslı, dövmeli tiplerden değil. Siyah bir takım elbise giymiş, fedai olmak için biraz fazla şık görünüyor. Yine de bana kapıyı açıyor ve içeri girmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Burada bir şey yok.

Kapıdan içeri adımımı attıktan sonra loş bir lobideyim. Buradaki her şey siyah. Siyah perdeler, siyah halı, arkasında şık, siyah bir pantolon giymiş bir kadının durduğu siyah banko.

"Merhaba. Salacious'a hoş geldiniz. Üye misiniz?" diyor beni selamlarken. Gözlerinin vücudumda nasıl gezindiğini yakalıyorum, muhtemelen beni telekız kıyafetimle yargılıyor. Bu işletmenin böyle bir kıyafet için fazla güzel olduğunu şimdiden söyleyebilirim; bu kıyafet havaalanlarında kurulan striptiz kulüpleri için yapılmış, böyle üyelere özel kulüpler için değil. Doğru yere geldim, değil mi?

"Şey... aslında, sahiplerinden birini tanıyorum," diye kekeledim, sesim gülünç çıkıyordu.

Dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor. Ben aptal değilim. Yüzündeki ifadeden anladım.

Onun için çok kötü, ben bir striptiz kulübüne girmekten ya da kendi gücüyle sarhoş olmuş bir hostesle savaşmaktan çok korkan, şaşkın gözlü bir bakire değilim. Omuzlarımı dikleştiriyorum, boğazımı temizliyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Garrett Porter benim kardeşim ve onu görmek istiyorum. Hemen. Şimdi."

Bana bakarken gözleri açılıyor. Sonra alt dudağı düşüyor, sanki tartışmak üzereymiş gibi, o sırada kapı olduğunu bile fark etmediğim karanlık bir perdeden biri beliriyor.

Hunter'la sadece birkaç kez karşılaştım. Garrett bir keresinde onu ve o zamanki kız arkadaşı, şimdiki karısı Isabel'i Şükran Günü'ne getirmişti, yeni evlerine yeni taşınmışlardı ve yemek yiyecek bir masaları bile yoktu.

Diğer zamanlar çoğunlukla kısa anlardı ve özellikle Şükran Günü'nün en az dört yıl önce olduğunu biliyorum, yani sadece on dokuz yaşındaydım.

Beni tanımasını hiç beklemiyorum ama tezgâhın arkasındaki kızla konuşurken cümlenin ortasında elindeki tabletten başını kaldırdığında, gözlerinin neredeyse yuvalarından fırlayışını izliyorum.

"Mia?" diye nefes nefese kalır.

"Merhaba Hunter," diye gülümseyerek cevap veriyorum. Hunter sert, erkeksi bir şekilde çok yakışıklı. Kısa kesilmiş ve yanlardan toplanmış kıvırcık siyah saçlarıyla dolu bir kafası var ve birkaç buklesinin bronz alnına düşmesine izin veriyor. Koyu renk gözleri ve dolgun dudakları onu yürüyen bir ıslak rüya haline getiriyor. Isabel çok şanslı bir kadın.

Beni sıcak bir kucaklamanın içine çekiyor ve ben de neredeyse hostese dudak büküyorum. Geri çekildiğinde omuzlarımı tutuyor ve sanki ölümden yeni dönmüşüm gibi bana bakıyor.

Sonra gözleri aşağıya, elbisemin üzerine kayıyor.

"Vay canına... Gerçekten büyümüşsün," diyor rahatsız edici bir isteksizlikle. "Seni gördüğümde burada olacak kadar bile büyümediğini düşünmüştüm. Şimdi kaç yaşındasın?"

"Yirmi üç," diye cevap veriyorum.

"Vay canına," diye yanıtlıyor. "Garrett'ı görmeye mi geldin? Bugünkü toplantımızdan sonra seni aramış olmalı."

"Umm... evet," diye yalan söylüyorum, çünkü burada yüzde yüz isteniyormuşum gibi görünmezsem o siyah perdeyi geçebileceğimden emin değilim. Garrett kulübünde bulunmamı sorun etseydi, bunu bir sır olarak saklamazdı. Çünkü burası kesinlikle bir dans kulübü değil, yine de o perdenin arkasında ne olduğundan tam olarak emin değilim.

"Harika. Hadi, seni ofise götüreyim."

"Teşekkürler," diyorum ve Hunter beni siyah perdeye yönlendirmeden önce kıza kocaman sahte bir gülümseme gönderiyorum.

Girdiğimiz ana salon devasa, yüksek depo tavanları ve etrafını çevreleyen ikinci kat balkonu var. Sol tarafta dev bir bar ve ortasında DJ kabini olan bir sahne var. Müzik, insanların dans edeceği türden bir kulüp müziğinden daha boğucu; aslında dans eden hiç kimse yok.

Bununla birlikte, sahnenin her iki yanında müzik eşliğinde hareket eden üstsüz kadınların bulunduğu iki dev kafes var. Ama burası herhangi bir striptiz kulübüne benzemiyor.

Erkeklerin etraflarında oturup, G-stringlerine para doldurduklarını hayal ettim.

Odanın etrafına dağılmış masalarda çoğu koltuğu dolduran insanlar, bazı çiftler ve diğer küçük gruplar var. Hunter beni o kadar hızlı bir şekilde ana odaya götürüyor ki, her şeyi anlamaya fırsat bulamıyorum ama kesinlikle beklediğim gibi değil. Sanki süper gizli, özel bir striptiz kulübü gibi... ama striptizciler nerede?

İki kat boyunca bir sürü kapı var, belki de oradadırlar?

Birden Hunter beni ana odayı boydan boya geçen bir koridora açılan, personele özel bir kapıdan geçiriyor. Uzun koridorda birlikte yürüyoruz, ilerlerken havadan sudan konuşuyoruz.

"Seni aramasına sevindim," diyor. "Başta karşı çıktı ama kulübe harika bir şey getirebileceğini biliyorum."

Yanında yürüyorum, ne dediğini anlamaya çalışıyorum ama yetişemiyorum. *Beni ne için çağırdı? Hunter, Garrett'ın bana ne için ihtiyacı olduğunu düşünmüş olabilir?*

Şaşkınlığımı görmesini istemediğim için kayıtsızca cevap veriyorum. "Evet. Ben de."

"Ne kadar stresli olduğunu biliyorsun," diyor Hunter. "Belki bu konuda onu sakinleştirmeye yardımcı olabilirsin."

"Elbette," diyorum. Çünkü Garrett'ın ne kadar stresli olabileceğini biliyorum. Ve her ne ise, ona yardım etmek istiyorum ve bunu yapamadan kimliğimi açığa çıkarmak istemiyorum. Bu yüzden hemen konuyu değiştiriyorum. "Isabel nasıl?"

"O iyi biri. Artık kendi yoga stüdyosu var."

"Güzel. Onun adına sevindim. Benden selam
söyle."

İki koridorun kesiştiği bir kapıya ulaştığımızda, "Tamam," diye yanıtlıyor. Kapı, tüm sahiplerin paylaştığı anlaşılan büyük bir ofis alanına açılıyor. Bu kapının yanında *Güvenlik* yazan bir kapı var ama kapalı. Aşağıda malzeme dolapları ve elektrikli ekipman odaları gibi görünen başka kapılar da var. Etrafı çok fazla gözetlemiyorum ama boş ofisi Garrett için tarıyorum, o da ortalıkta görünmüyor.

Hunter başını köşeden uzatırken, "Buradaydı," dedi. "Neden sen burada oturmuyorsun, ben de gidip onu avlayayım."

"Kulağa hoş geliyor," diye tatlı bir şekilde cevap veriyorum, beni yabancı bir kulüpte, yabancı bir ofiste bir sürü belirsizlikle otururken bırakırken.

Ama ben öyle oturup bekleyecek bir kız değilim.

Hunter uzun koridorda kaybolur kaybolmaz kafamı ofisten dışarı uzattım. Kapıların bazılarında etiket var ama bazılarında yok. Ve müziğin sesinden bu kapılardan bazılarının ana odaya açılacağını anlayabiliyorum.

Burada oturup onu bekleyemeyecek kadar meraklıyım. İçimden bir ses Garrett beni bulduğunda, hiçbir cevap vermeden beni hemen kapı dışarı edeceğini söylüyor. Sikerim böyle işi.

Sessizce, ilk siyah kapının tokmağını çeviriyorum. Karanlık bir koridora açılıyor - ana odadan çok daha karanlık. Daha sessiz. İçeriye bir göz attığımda, insanların rastgele yerlerde durduğunu ve tam olarak anlayamadığım bir şeye baktıklarını görüyorum. Bana müze havası veriyor ama çok samimi geliyor, bu yüzden hızla geri çekilip personel koridoruna kaçıyorum.

Koridorun ilerisinde dolaşırken, parlak ışıklı ve sessiz bir merdiven boşluğuna açılan bir kapı buluyorum. Hemen kendimi içeri kapatıyorum. Sadece bir kat ve ikinci kata ulaştığımda başka bir uğursuz kapı buluyorum. İşaretli değil, ama diğer tarafta çalan müziği duyuyorum, bu yüzden yavaşça açıyorum ve muhtemelen merdiven boşluğundan gelen ışığı filtrelemek için tasarlanmış başka bir kapıya açılan karanlık bir fuayeye adım atıyorum.

İkinci kapıdan geçmeden önce neredeyse geri dönüyordum, çünkü burası biraz daha sessizdi, ama sonra bir şey duydum - uzaklardan gelen tiz bir çığlık ve sanki kapının diğer tarafında biri sevişiyormuş gibi. Belki bu gitmek için iyi bir işaret olabilir ama kendime engel olamıyorum. Şimdi çekip gidemeyecek kadar meraklıyım, bu yüzden kapıyı dikkatlice sonuna kadar açıp siyah perdeyi kenara kaydırarak içeri giriyorum.

Bir seks partisinin ortasındaki bir odanın çevresinde suskun bir şekilde duruyorum. Başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum ama burada neler olduğunu görebilmem için gözlerimin odaklanmasına bile gerek yok.

Duvarı kaplayan minderli bir kanepe ve ortasında daha fazla koltuğun bulunduğu girintili bir oturma alanı olan bir salon, her birinde kesinlikle raylara oturtulmuş bir kadın oturuyor. Müzik seks seslerini maskeleyecek kadar yüksek, ama yine de orada.

Aklım karışıyor. Garrett bunu mu yapıyor? Bu onun kulübü mü?

Özel striptiz kulüplerinde insanlar böyle mi yapıyor? Bir tane bile striptizci görmedim ama.

İki dakika önce, Şükran Günü'nde ailemin evine gelen eski bir arkadaşımla anılarımı tazeliyordum, şimdi ise bir sikiş festivalinin ortasında duruyorum. Şu anda hiçbir şeyin anlamı yok.

Gözüme bir hareket çarpıyor ve odaya doğru yürüyen bir kadın fark ediyorum, etrafındaki görüntüden rahatsız olmamış gibi görünüyor. Uzun, samur siyahı saçları ve dolgun, dudakları var. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınlardan biri ve kendini modern bir Kleopatra gibi taşıyor.

Yuvarlak bir kanepenin yanından geçerken gözlerimi ondan alamıyorum, *iki* kadına sakso çekmekte olan bir adama bir şeyler söylemek için duruyor. Sonra bir anda gözleri üzerime dikildi.

Bana doğru yürüyor ve ben paniklemeye başlıyorum. Buradan çıkmam gerekiyor ama o beni içine çekiyor.

Koluma dokunurken tatlı tatlı, "Ah, bebeğim, kaybolmuş gibisin," diyor. İçgüdüsel olarak irkiliyorum.

Elini geri çekerek gülümsüyor. "Seni korkutmak istememiştim ama gözlerini diktiğini fark ettim ve VIP odasında insanlar genelde gözlerini dikip bakmazlar."

"VIP odası mı?" Soluk soluğa cevap veriyorum.

"Evet. Kayıp mı oldunuz? Oraya gitmeyi tercih ederseniz alt kat biraz daha sakin."

"Burası striptiz kulübü değil, değil mi?" Ben soruyorum, kadın kıkırdayarak cevap veriyor.

"Vay canına, kaybolmuşsun. Buraya nasıl çıktın?"

"Ev sahibinin kız kardeşlerinden biriyim." Gözlerimi gözlerinin üzerindeki kalın makyaj çizgilerinden ayırmamam gerekiyor, yoksa arkasındaki hareket ve inlemeler dikkatimi dağıtacak.

"Sahibinin kız kardeşi mi?" diye yineliyor ve sanki bir şey düşünüyormuş gibi kaşlarında belirgin bir çatıklık var. Sonunda yüzünde bir farkındalık beliriyor. "Vay anasını. Sen Mia'sın."

Kafam karıştı, başımı salladım.

"Hakkınızda çok şey duydum. Aslında seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum. Ama hadi buradan gidelim. Burası sohbet etmek için pek uygun bir yer değil," diyor ve etrafındaki hareketliliğe bakıyor.

Elimi tutuyor ve beni odanın diğer ucuna, perdeli bir kapıya götürmesine izin veriyorum, seks seslerini arkamızda bırakarak.

KURAL #21: MADAM KINK SANA BİR TUR TEKLİF EDERSE AL ONU.

Mia

O Perdeyi geçtikten sonra biraz daha aydınlık bir odaya giriyoruz. Bir bar ve birkaç masa görüyorum. Daha fazla kanepe... üzerlerinde sevişen insanlar hariç.

Siyahlar içindeki seksi kadın beni yüksek bir masaya götürüyor ve az önce çıktığımız odadan sersemlemiş bir halde otururken barmene iki su getirmesini işaret ediyor.

"Hakkımda bir şeyler duydun mu?" Bunun başlamak için iyi bir yer olduğunu düşünerek sordum. Çünkü bu kadının kim olduğu, buranın ne olduğu, hatta Hunter'ın Garrett'ın beni neden yardıma çağırdığını söylediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Evet, tabii ki Garrett'tan değil," diyor karşımdaki koltuğa otururken. "O kimseye bir şey söylemez. Ben tüm bilgilerimi Charlie'den alıyorum."

"Peki sen kimsin?" Kendimi aptal gibi hissediyorum ve gözlerim Garrett'ın ortaya çıkmasını bekleyerek odanın içinde dans etmeye devam ediyor. Hâlâ üst kattayız ve bu barı ana odaya çıkan merdivenlerden ayıran kırmızı ipe bakılırsa, hâlâ VIP alanında olduğumuzu varsayıyorum.

"Ben Eden," diyor ve sıkmam için elini uzatıyor. Tırnakları uzun ve parlak bir altın rengine boyalı. Onunla ilgili her şey tertemiz. "Sahiplerinin iyi bir arkadaşıyım ama sanırım bana sadece müdavim diyebilirsiniz."

"Ya Charlie?"

Kıkırdıyor. "Vay canına, sana gerçekten hiçbir şey söylemedi, değil mi?"

Başımı sallarken çenemi sıkıyor ve omuzlarımı geriye itiyorum. Eğer karşımda duruyor olsaydı, şu anda onu yumruklardım. Elbette, muhtemelen etrafı gözetlememeliydim, ama kendimi savunmak gerekirse, bir porno setinde olduğumu düşünmüyordum.

"Charlie, Emerson'ın kızı. Bugünkü personel toplantısında senden bahsedildiğini söyledi. Garrett da bu yüzden seni aradı. Olay hakkında konuşmak için."

"Ne olayı?"

"Röntgenci Gecesi. Kamera kızlarını ve aktörleri getirmek istiyor. Bence bu çok zekice. Eskiden biraz kamera işi yapardım." Barmen önümüze iki buzlu su bırakırken bunu gururla söylüyor. "Teşekkürler Geo," diyor tatlı tatlı.

"Yaptın mı?"

"Evet ama benim için pek uygun değil. İzlenmekten hoşlanacağımı düşünmüştüm ama sanırım fiziksel bağlantıyı daha çok tercih ediyorum."

"Evet..." Soğuk sudan bir yudum alarak mırıldanıyorum. Fiziksel olanı da tercih edeceğimi hiç düşünmezdim ama Garrett bu hafta gözlerimi çok açtı.

"Yani... Garrett belli ki seni çok iyi hazırlamamış. Bir seks kulübünde olduğunu biliyor muydun?"

"Seks kulübü mü?"

Gülüyor. "Ben öyle düşünmemiştim."

"Bekle." Dirseklerimi masaya dayayarak yüzümü ellerime indiriyorum ve başka bir soru sormadan önce tüm bu sürecin devam etmesine izin veriyorum. Seks kulübü. Röntgenci gecesi. Oyuncular mı? "Sence benim *oynamamı* mı istiyor?"

Hayır. Hayır. Hayır. Garrett beni gerçekten aramadı. Görünüşe göre yetiştirildiğim bu toplantıdan sonra kulübe girmem sadece bir tesadüf, ama yine de... bu doğru değil.

"Şey," diyor Eden, elini koluma koyarak. "Sanırım senin fikrini almak istiyor. En azından Charlie'nin söylediğine göre onu ikna etmeye çalışıyorlarmış. Seni gösteriye dahil etmek için değil ama ona göre, senin hiç dahil olmanı istemiyormuş. Sanırım sana karşı biraz korumacı."

"Sanatçılar tam olarak ne yapardı?"

Eden cevap vermiyor ama gözleri biraz daha açılıyor ve ben aptal değilim. Saf ya da yeni değilim. Ben de seks işçisiyim ama yine de duyduklarıma inanamıyorum.

Garrett'*ımın* bir seks kulübü var ve röntgenci etkinliği mi düzenlemek istiyor?

Bunların hiçbiri mantıklı değil.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum yüzümü kapatırken. "O pislik."

"Geo, sanırım daha sert bir şeye ihtiyacımız olacak," diyor Eden. Birkaç dakika sonra, önümde net bir içki duruyor ve boğazımdan aşağı atmadan önce ne olduğunu bile sormuyorum. Yanıp kül oluyor ve suyumu yudumlamadan önce öksürerek ateş çıkarıyorum.

"Doğru anlamış mıyım?" diyor. "Seni aradı ve buraya gelmeni söyledi ama başka bir şey söylemedi mi?"

"Beni aramadı," diye mırıldanıyorum ellerimin arasında.

"Oh." Kendi shot'ını geri atmadan önce ağzı O şeklinde duruyor. Sonra shot bardağını masaya bırakıyor ve şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Peki, neden buradasın?"

"Ne giydiğimi gördün mü?" diye sordum. "Sana bir tahmin hakkı veriyorum." Bir atış ve ben Küçük Bayan Gevşek Dudaklar'ım.

Ağzının O şekli geri döndü ve bu sefer biraz daha büyük. "Bana onun kız kardeşi olduğun söylendi..."

"Üvey kardeşim," diye cevap veriyorum. Bu kızı tanımıyorum bile ve her şeyi içime atıyorum. Neyim var benim böyle? Otuz dakika önce üvey kardeşimden bekâretimi almasını istemeye hazır bir şekilde buraya geldim ve birdenbire ne istediğimi bilemez hale geldim. Hala bunu istiyor muyum? Bana yalan söylemiş gibi hissediyorum. Garrett hakkında bilmediğim başka ne var?

Önce Laura'nın bana anlattığı on yıl önceki olay, şimdi de bu mu? Onunla ilgili her şeyin gerçek olduğuna inanarak kendimi kandırıyor muyum? O kadar çok şeyi kendine saklıyor ki, neden kendi kalbimi riske atıp ona güveneyim ki?

"Şey... bu ilginç."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Beni bilgilendirdiğin ve *o* odadan kurtardığın için minnettarım," diyorum perdenin arkasındaki çete patlamasını işaret ederek. "İşleri daha da garipleştirmeden gitmeliyim."

"Oh, hadi ama," diyor kayıtsızca. "Sen zaten buradasın. Gezmek ister misin?"

Reddetmek için ağzımı açıyorum, çünkü hâlâ burada olmamam gerektiğini hissediyorum. Sonra fark ettim ki... neden olmayayım ki? O haklı, kapıdan geçmeyi başardım. Garrett beni bulana kadar istediğimi yapmakta özgürüm. Ve içimden bir ses, bu kadının beni gezdirmek için en iyi kişi olabileceğini söylüyor.

"Önce bir iğne daha alabilir miyim?" Ben soruyorum.

Gülümsüyor. "İki içki sınırı var ama anlıyorum. Bazen hepimizin sıvı cesarete ihtiyacı oluyor."

Hayatımda içtiğim en yumuşak votkayı bir tur daha içtikten sonra Eden'ı ikinci kattaki balkonda takip ediyorum.

"Bunlar VIP odaları," diyor. "Çoğunlukla alt kattakilerden biraz daha güzeller. Biraz daha fazla *olanak var*."

"Tamam, bu aptalca bir soru gibi gelebilir ama odalarda ne var? Otel odaları gibi mi?"

"Bazıları öyle," diye yanıtlıyor. "Ama temalı olanlar benim favorim."

"Temalı mı?"

Kıkırdayarak beni koridorun sonundaki asansöre doğru götürüyor. "Hadi gel. Sana göstereyim."

"Bizi içeri alacaklar mı?" Kapı bizi asansöre kapatırken soruyorum. "Oh, sana daha iyisini yapacağım."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama önümde kıpırdanmalarına izin vermemek için elbisemi parmaklarımla sıkıca kavramak zorunda kalıyorum.

Asansör tekrar ana odaya açılıyor ama sağ tarafta bir vitrine benzeyen bir şey fark ediyorum ve önünde duruyorum.

"Oh, orası dükkan. Oyuncak ya da iç çamaşırı gibi bir şeye ihtiyacınız olursa, ama odaların hepsinde prezervatif ve kayganlaştırıcı var. Ve bazı oyuncaklar."

Bu delilik. Garrett'ın geçimini böyle sağladığını hâlâ aklım almıyor. Neden bana söylemedi? Gerçekten seks kulübünü bilmeyi kaldıramayacağımı mı düşünüyordu? Elbette, ben daha gençken bu sırrı saklamasını anlayabilirim ama yaşadığımız bir haftadan sonra? Sevişmek dışında her şeyi yaptık ve o bir seks kulübü sahibi olduğu gerçeğini atladı. Bu hiç mantıklı değil.

Eden beni ana kata götürüyor ve şimdi ortada dans eden insanlar var, bu da burayı daha çok bir dans kulübü gibi gösteriyor. Artık buranın sadece bir striptiz kulübü olmadığını bildiğim için bir şeyler fark ediyorum, masaların etrafında birbirine çok yakın oturan çiftler ve duvarlar boyunca daha uğursuz kapılar gibi.

Ve bana öyle geliyor ki o kapıların ardında insanlar var. Ve ne yaptıklarını biliyorum. Ama burayla ilgili hiçbir şey müstehcen ya da sömürücü gelmiyor. Tek bir demografiye hitap eden bir striptiz kulübü gibi değil. Henüz hiçbir şey yapmadım ya da kapıların ardında ne olduğunu görmedim ama şimdiden ne kadar özgürleştirici olduğunu hissediyorum. Kadınların izlendiklerini ya da av olduklarını hissetmeden nasıl yalnız dolaşabildiklerini.

Aşağıda bir bar daha var, ama köşedeki siyah perdeye doğru ilerlerken durmuyoruz. Kırmızı bir ipin yanında duran bir fedai var ve Eden yaklaşırken ona sadece başını sallıyor.

"Benimle birlikte," diyor ona ve o da tekrar başını sallıyor.

"Oda mı kiralıyorsun?"

"Hayır, sadece bu geceyi izliyorum."

"Tamamdır. İyi eğlenceler." Kırmızı ipi kaldırır ve siyah perdeyi kenara çeker.

Eden elimi tutuyor ve gülümseyerek "Hazır mısın?"

diyor. Neye hazırım?

Merdivenleri bulup aptal kıçımla VIP seks odasına girmeden önce kafamı uzatıp baktığım odanın burası olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Burası müze görünümlü bir koridor ve insanlar bir sanat eserini inceler gibi rastgele duvarlara bakıyorlar. Ama odaya girdiğimizde ve pencerelerin arkasında ne olduğunu gördüğümde, sanatın kelimenin tam anlamıyla... daha fazla insanın sikişmesi olduğunu fark ettim.

Yine de, sağdaki loş pencereye ulaştığımda ve kıvırcık kahverengi saçları olan bir kadın yatağın üzerinde bir adama tam anlamıyla bindiğinde zihnim gördüklerimi tam olarak algılayamıyor.

Önümdeki manzaraya bakarken vücudumdaki kan neredeyse çekiliyor. Adam yatağın dört köşesine bağlanmış, yüzü yukarı dönük, gözleri bağlı ve ağzında bir tıkaç var. Bir elinde, parmaklarının arasına sıkıştırılmış beyaz bir şey tutuyor. Bu kadın onun canına okurken kelimenin tam anlamıyla hareket edemiyor ya da konuşamıyor ve ben halüsinasyon görmüyorum; kelimenin tam anlamıyla sevişiyorlar. Bu garip bir striptiz kulübü gösterisi ya da BDSM sunumu değil.

Adamın kızın içine girdiği yeri görebiliyorum, kızın kendini onun üzerinde zıplattığı yerde aletinin zonklayan kırmızı derisini. Göğüsleri kırmızı bir korse tarafından tutuluyor, ancak tüm hareketiyle onları bağlarından kurtardı.

Usulca başımı çeviriyorum ve beni izleyen diğer insanlara bakıyorum. Bankta oturan bir adam ve onun kucağında oturan daha küçük bir adam daha var. İkisi de sanki bu bir sinema filmiymiş gibi pür dikkat izliyorlar. Ve kesinlikle birbirlerine dokunan insanlar var, daha önce fark etmediğim ama şimdi gözlerim alıştıkça çok açık olan hareketler.

Bir kadın bana doğru döndüğünde, porno odasında göz temasıyla ilgili söylenmemiş bir kuralı çiğnemiş gibi hissederek hızla bakışlarımı kaçırıyorum.

"Harika değil mi?" Eden arkamdan eğilerek fısıldıyor. Nefesini tenimde hissettiğimde boynum boyunca tüylerim diken diken oluyor.

"Bunu Garrett mı yaptı?" Ben sordum.

"Evet. Bu onun eseri. Herkesin favorisi."

Koridorun aşağısına bakıyorum ve tekrar elimi tutarak bizi karanlık pencerelere götürüyor. Bu odaları kiralayan kimse yok ama karanlığın içinden farklı düzenekler olduğunu görebiliyorum: bir ofis, bir taht odası ve duvarları kırbaç ve kırbaçlarla kaplı bir BDSM odası.

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Görünüşe göre herkesin içinde küçük bir röntgenci var..." diye fısıldıyor iki kadının yeni girdiği bir odanın önünde durduğumuzda.

Bir de bana teşhirci diyor. Kadınların odaya girişini izlerken bile vücudum heyecanla karıncalanıyor. Onları izleme fikrinden değil, o camın diğer tarafında olma fikrinden. Başkalarının izlediğini bilmek. Tamamen açıkta.

"Orada olmayı düşünüyorsun, değil mi?" diye fısıldar.
Ben.

Ona doğru dönerek başımı salladım. "Pekala, şu senin adamı bul ve seni alırım. Yapabilsem yapardım." Göz kırparak bana gülümsüyor ve elini kolumda gezdiriyor. Bırakın bir kadını, bir erkekle bile seks yapmadığımı bir bilse. Garrett için olmasaydı, ona izin verebilirdim.

Benimle o odaya girer miydi?

Bu cevap için fazla beklemem gerekmiyor. Koridorun diğer ucundaki personel girişine doğru bakarken, onun öfkeli mavi gözlerine bakıyorum.

KURAL #22:
SIKTIR.

Garrett

Fuck. Siktir. Siktir.

Neden Mia röntgenci salonunda Eden'la birlikte St Claire'i *beceriyor*?

Böyle bir şey olamaz. Altı ay önce Emerson kız arkadaşını Madam Kink'e kaptırmak üzereyken neler olduğunu hatırlıyorum. Mia benim kız arkadaşım değil... ama hâlâ benim.

Koridorda ona doğru hışımla ilerlerken aklımda tek bir düşünce yankılanıyor: Onu buradan götürmek. Şimdi.

Düşüncelerimin karmaşasında bir yerde, kendime bunu mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde yapmam gerektiğini hatırlatıyorum. Kolunu tuttuğumda, onu personel koridoruna açılan perdeye doğru hızlı bir şekilde çekmeme izin veriyor, ancak kesinlikle halka açık bir seksin gerçekleşmediği perdeyi geçtiğimiz anda, kolunu tuttuğum yerden çekip çıkarıyor.

"Bırak beni," diye çıkışıyor, koridorda koşarak benden uzaklaşıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Peşinden koşarken fısıldıyorum. O da beni görmezden geliyor, ama yanlış kapıya, onu röntgenci koridoruna geri götürecek olan kapıya doğru gittiğini gördüğümde, onu belinden tutup geri çekiyorum.

Benden tekrar kaçmasını engellemek için onu duvara yaslıyorum. "Cevap ver bana, Mia. Kulübümde ne halt ediyorsun?"

"Kulübün mü?" diye tersliyor. "*Seks* kulübünü mü kastediyorsun? Bunu bana nasıl söylemezsin?"

"Çünkü buraya gelmeni hiç beklemiyordum," diye itiraz ediyorum.

"Bırak gideyim," diye karşı çıkıyor, benden uzaklaşıyor ama henüz gitmesine izin veremem. Burada olması bile beni hâlâ şaşırtıyor ve onunla konuşmam gerekiyor. Böyle kızgın bir şekilde gitmesini istemiyorum.

Ve sonra giydiği şeyi tamamen alıyorum. Vücudunun her kıvrımını vurgulayan, ışıltılı metalik kumaştan yapılmış, daracık, kısacık bir mini elbise.

"Ne... giyiyorsun?"

"Oh, kıyafetlerimi de mi kontrol etmek istiyorsun?" diye tersliyor.

Sırtını duvara dayayıp dizimi bacaklarının arasına bastırana kadar onu köşeye sıkıştırıyorum. "Kulübüme bir fahişe gibi giyinerek gelirsen, seni kontrol edeceğime inansan iyi edersin. Göğüslerin dışarı sarkıyor, Mia."

"Evet, *memelerim,*" diye tersleyerek çenesini bana doğru kaldırıyor ve içimdeki uğursuz taraf kontrolü kaybediyor. Karşılık vermesine, bana meydan okumasına, ayağa kalkıp kavga çıkarmasına bayılıyorum. Bu yüzden saçlarını çekiştiriyorum, sert bir öpücük için eğilirken yüzünü yukarı doğru eğiyorum. Vücudunu kendime doğru çekerken elim sırtının alt kısmına dolanıyor. Sadece bir saniyeliğine dövüşüyor, yumrukları Kollarımın arasında erimeden hemen önce göğsüme yaslandı.

Onu duvara doğru iterek elbisesini birkaç santim yukarı kaldırıyorum, böylece bacaklarından birini etrafıma çekebiliyorum. Tanrım, onu kollarıma almayı, yumuşak tenini ellerimde hissetmeyi ve göğsünü göğsümde şekillendirmeyi özlemişim. O da beni özlemiş olmalı çünkü karşı koymayı bıraktı ve şimdi ağzıma doğru inliyor, beni kendine çekiyor.

"Adil dövüşmüyorsun," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

Parmaklarımla cevap veriyorum, külotunun nemli kumaşına ulaşana kadar uyluğunun iç kısmında gezdiriyorum. "O insanların sevişmesini izlerken ıslandın mı?"

Öpücükten uzaklaşmadan önce geriliyor. "Hayır, hayır, hayır. Sana kızgınım."

O kaçmaya çalıştıkça, ben onu tutmak için daha çok mücadele ediyorum. Burada, göl evinden, ailemizden ve bunu yapmamamız gerektiğini hatırlatan şeylerden uzakta olmak özgür hissettiriyor.

Sonunda elimden kurtulmak için mücadele etti. "Garrett, ben ciddiyim. Sana kızgınım."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Çünkü bana yalan söyledin. Ve göl evinde beni kandırdığın için. Benimle oynadı ve beni..."

"Sana ne yaptı?" Alaycı bir gülümsemeyle soruyorum. "Senden hoşlanmamı sağladı, lanet olsun!"

Tanrım, sinirlendiğinde çok tatlı oluyor. Yüzüme sert bir tokat atarken bile.

"Bu şikayeti çok alıyorum," diye cevap veriyorum kendini beğenmiş bir şekilde.

Sinirli bir homurtuyla beni tekrar göğsüme doğru itiyor.

"Pekala, o zaman gitmek istiyorsan git."

Çenesini inatla bana doğru kaldırıyor. "Hayır, gitmek istemiyorum. İstiyorum..."

"Ne istiyorsun? Buraya neden geldin ki zaten?"

Cevap vermek için ağzını açtığında duraksıyor. "Unut gitsin." Tekrar beni iterek kapıya doğru ilerliyor. Bedenimi onunkinin önünde hareket ettirerek onu durduruyorum.

"Hadi ama, neydi o?"

"Ne olduğunu biliyorsun," diye mırıldanıyor gözlerimin içine bakmadan. "Sanırım biliyorum, ama söyle ki aynı fikirde olduğumuzu bileyim."

"Beni becermeni istiyorum, Garrett!" diye bağırıyor ve yüzümdeki gülümsemeyi engellemek için elimden geleni yapıyorum, ama sonuçta ben sadece bir erkeğim ve bu aynı anda hem çok sevimli hem de çok seksiydi.

"Kapa çeneni!" diye bağırıyor ve beni tekrar itiyor. "Ne istediğimi biliyordun ama yine de bana söylettin."

"Peki ya dün söylediklerimiz? Artık oynamayacağımızı.
Hatırladın mı?"

"Biliyor musun?" diyor çenesini kaldırarak. "Haklısın. Ne de olsa bir seks kulübündeyim. Eminim bunu benim için yapacak başka birini bulabilirim. Bahse girerim Eden yapabilir-"

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde dönüyor ve tekrar kapıya doğru yürüyor. Saçmaladığını ve tartışmanın bizim işimiz olduğunu biliyorum ama benimle bu oyunu oynamasına izin vermeyi reddediyorum.

"Cehennem gibisin," diye bağırıyorum, kısa bedenini belinden tutup kaldırıyorum ve omzuma atıyorum. Küçük bir mücadele veriyor ama inandırıcı değil. Eğer aşağı inmek istiyorsa, aşağı inmek için mücadele eder. Mia bana istediği kadar kızabilir ama benden kaçamayacak. Ve bunu biliyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" Onu uzun koridordan aşağı taşırken ciyaklıyor.

Binanın diğer tarafındaki odalara açılan kapıya ulaştığımızda ona, "Artık veletlik yapmayacaksın, Mia," diyorum.

Ve soldaki ilk kapıya ulaştığımızda Mia'nın bana başka seçenek bırakmadığını fark ediyorum. Onun istediği buydu ve bunu yapmamamız için öne sürdüğü tüm nedenler, Eden'la birlikte röntgen salonundaki görüntüsünün gölgesinde kalmıştı.

Onu odanın içine bıraktıktan sonra bana bakmadan önce etrafına bakındı. Tabii ki onu herhangi bir odaya getirmedim. Onu her duvarında ve hatta tavanında büyük aynalar olan bir odaya getirdim.

"İstediğin bu, değil mi? Eğer geri çekilmek istiyorsan, işte sana fırsat."

Bana bir kez baktıktan sonra kollarıma atlıyor, kollarını boynuma doluyor ve dudaklarıma yapışıyor.

Ellerimi ensesindeki saçlarına gömüyorum ve onu vahşi bir enerji ve çılgınca bir ihtiyaçla öpüyorum. Alt dudağını dişlerimin arasına alarak, sırf ağzımın içinde inlediğini duymak için hassas etini çimdikliyorum. Ve tam da beklediğim gibi, o da beni istediğim gibi ısırıyor, dudağımı dişlerinin arasına öyle sert alıyor ki canı yanıyor. Gıcırdayan dişler ve birbirine karışan diller arasında bir çılgınlık yaşıyoruz, ellerim saçlarında ve onunki takım elbisenin ceketini yumruklarında kavrıyor.

Onu duvara doğru iterken, ağrıyan sikimi ona doğru sürtüyorum, sadece onun içinde olma düşüncesiyle bile ucundan sızıntı yapıyor. Hunter bana kulüpte olduğunu söylediği anda sikim zonklamaya başladı. Ona ulaştığımda acı verici bir şekilde sertleşmişti.

Elbisesinin alt kısmını yukarı çekip altındaki dantelli külotu hissederken ağzımın içinde mırıldanıyor. Benim için hevesle bacaklarını açtığında bir hırıltı çıkarıyorum. Ellerim kalçalarının altından kancalanıyor ve ben ona tekrar sürtünürken vücuduma kolayca yapışıyor. Sikimi çıkarıp onu hemen burada duvara yaslayarak sikmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Buna ne kadar ihtiyacım olsa da ona zarar veremem.

Gömleğimin düğmelerini karıştırırken hevesi çok açıktı. Ceketimi omuzlarımdan itiyor, sonra düğmelerle oynamaya başlıyor, ben de elbisesinin askılarını aşağı kaydırıp bekleyen göğüslerini bulmaya çalışıyorum. Çok geçmeden bir tanesini ağzıma alıyorum, dişlerimin arasında yumuşacık ve çok güzel.

Siktir, ona ihtiyacım var. Artık bizi durduracak bir şey yok.

Sabrım hızla tükeniyor ve bir saniye daha ön sevişmeye dayanamıyorum. Onu hızla yatağa taşıyorum ve yumuşak şiltenin üzerine bırakıyorum,

Her bir düğmeyi gömleğimin deliklerinden geçirip aceleyle silkelerken ona bakıyorum. Ben pantolonumu çıkarırken o da elbisesini başının üzerinden çekip sütyeninin düğmelerini açıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ikimiz de çırılçıplak kalıyoruz ve şişmiş aletim aramızda, onun vücuduna tırmanıyorum.

Gür kalçaları beni belimden kucakladığında başım dönüyor. Ve sıcak eli sikimin etrafını sararken, etrafımızdaki oda kayboluyor.

Ona sürtünüyorum, şaftım ait olduğu yerin orası olduğunu biliyormuş gibi vücudunun rahatlığını arıyor. O güzel, kalın kalçalar belimi sımsıkı sarıyor ve ben bacaklarının sıcaklığında rahatça dinleniyorum.

Ağzım onun vücudundan bir saniye bile ayrılmıyor. Bırakamaz. Çünkü durursam, bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlayacağım. Bu anın geçici olduğunu hatırlayacağım ve şimdi ona dokunmama izin verse bile, ikimizin de burada işi bittiğinde gidecek ve yine benden nefret etmeye devam edecek.

Bu yüzden beynimi kapatıyorum ve ellerimi aşağıya, dolgun göğüslerinin ve yumuşak karnının üzerinden bacaklarının arasındaki tatlı ağrıyan merkeze doğru kaydırıyorum. Parmağımı kıvrımlarının arasına daldırdığımda, onu damlarken buluyorum ve bu beni boynuna karşı o kadar alçak ve yüksek sesle inletiyor ki neredeyse hırlıyorum.

"Benim için çok ıslaksın." Tanrım, şu anda onun takma adını kullanmak istiyorum ama kendimi ele veremem. Çünkü şu andan itibaren Drake diye biri yok. Bu geceden sonra onu tamamen unutacak.

"O zaman sik beni Garrett. Ben hazırım." Yüzümü kendine doğru çekerek ciddi ve yalvaran bir ifadeyle bana bakıyor.

"Prezervatif getireyim."

"RİA'm var," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Seni hissetmek istiyorum. Lütfen."

Vücudum alev alev yanıyor, tüylerim diken diken oluyor, bu küçük ricayla hayatımda hiç olmadığım kadar tahrik oluyorum. Şu anda beni o kadar sarmış durumda ki onun için her şeyi yaparım.

Mia her zaman benim oldu. Her zaman böyle olmasa bile, her zaman bu noktaya gelmesi gerekiyordu. Bunun doğru olduğunu biliyorum, bu yüzden sikimin başını onun ıslak sıcaklığına doğru birkaç santim kaydırıyorum ve bunu yaparken yüzünü izliyorum.

Dirence ulaştığımda irkiliyor ve bakışları arkamdaki aynalı tavana odaklanıyor. Donup kalıyorum, sikimin başı zar zor içine giriyor.

"Mia," diyorum dikkatini yüzüme çekerek. "Gözlerini benden ayırma."

Neredeyse hayatımın yarısından beri tanıdığım o güzel mavi gözler ruhuma sadece güvenle bakıyor, ben sikimi içeri sokarken, onun sıkılığını delip geçerken ve tamamen içine girene kadar kayarken.

Ciyaklıyor ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Ağzım bir karış açık ona bakıyorum, bunun ne kadar doğru bir his olduğuna, onun ne kadar güzel olduğuna ve sonsuza kadar burada kalmak istediğime hayret ediyorum.

Tanrım, bunu özlemişim. Bunun onun ilk seferi olmasına o kadar odaklanmışım ki, benim için ne kadar uzun zaman geçtiğinin farkında bile değilim. Ve on yıl önce bile, hatırlamadığım isimsiz bir kadınla, hiç böyle hissetmemiştim.

Mia ile ilgili her şey daha iyi. Vücudunun sıcaklığı, beni yakın tutan bacaklarının hissi, birbirimizin gözlerine bakarken aramızda parlak bir şekilde yanan bağ, bedenlerimizden daha fazlasıyla bağlıyız.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyorum. Keşke bu anın benim için ne kadar büyük olduğunu bilseydi. Bunu hissetmek için ne kadar uzun zamandır beklediğimi. Hareket etmiyorum, onun içinde gömülü kalıyorum ve sürtünme aramadan hissin tadını çıkarıyorum, ancak hareket etme arzusu yoğunlaşıyor.

Parmakları vücutlarımızın kaynaştığı yere uzanıyor, sikimin tabanından kıvrımlarının arasında kaybolduğu yere doğru ilerliyor. Keşfederken yüzünü izliyorum, bana uyum sağlamak için kalçalarını kaydırıyor ve vücudunun her küçük hareketinde, itme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Acıyor mu?" diye sordum.

"Biraz yakıyor ama fena değil."

Eğilip güzel pembe dudaklarını öpüyorum, öncekinden daha yumuşak. İhtiyaçtan değil, istekten. Çünkü dudaklarının tadını seviyorum ve bir anlığına kafam o kadar da karışık değilmiş ve onun için doğru erkek olabilirmişim gibi davranmak istiyorum. Sonunda öpücükten uzaklaşıyor ve ellerini boynuma doluyor.

"Garrett," diye mırıldanıyor, kapüşonlu bakışlarında şehvetle bana bakıyor, "beni şimdi becer."

"Sert mi istiyorsun?"

Dudağını ısırarak başını sallıyor.

Kontrolümü kaybederek bir elimle yatak başlığını kavrıyorum, diğeriyle kendimi destekliyorum ve yüzünü izleyerek ona çarpıyorum. Nefes nefese bir zevk çığlığı atıyor, ağzı açık ve başı geride, ve ben tekrar içine giriyorum.

İnlemeleri tatlı ve gürültülü, tırnakları boynuma ve omzuma batıyor. Çok erken boşalmamak için kendimi zorlamam gerekiyor çünkü her şey mükemmel. Sesi, yüzü, göğüslerinin itişlerimle birlikte hareket edişi ve vücudunun sımsıcak sıcaklığı.

"Daha fazla," diye yalvarıyor. Vücutlarımız mükemmel bir uyum içinde hareket ediyor ve yüzündeki ifade ve nefeslerinin temposu bana yaklaştığını söylüyor.

Yine de onunla işimin bitmesine henüz hazır değilim. Asla bitirebileceğimi sanmıyorum. Bu noktada, ondan asla ayrılmak istemeyeceğim.

Dizlerimin üzerine geri dönerek bacaklarını omuzlarıma doğru çekiyorum ve bu yeni pozisyonla ifadesinin nasıl değiştiğini izleyerek itişlerime devam ediyorum.

"Tam orada, tam orada, tam orada," diye alçak sesle fısıldıyor.

Ben onun derinliklerine gömülürken gözlerimiz buluşuyor ve bu o kadar gerçeküstü bir his ki. Seviştiğim bir kadına hiç bu kadar yakın hissetmemiştim, hele gözlerine hiç böyle bakmamıştım.

"Lütfen durma," diye fısıldıyor. Aşağı uzanarak klitorisinin hassas çıkıntısını tıngırdatıyorum. Mırıldanıyor ve kıvranıyor ve yaklaştığını biliyorum.

"Benimle gel, bebeğim."

"Oh Tanrım, boşalacağım," diye nefes nefese çığlık atıyor. Ve onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum, odadaki diğer her şeyin anlamını kaybediyorum ama o ve ben ve onun sıkı sıcaklığının horozumun etrafındaki hissi.

Sonunda orgazmının sesi beni ele geçirdi. Sırtını dikleştirirken, pençeleriyle çarşafları ısırırken ve bacak kasları omuzlarımın üzerinde gerilirken gırtlaktan ve gırtlaktan çığlıklar atıyor. Boşalırken bağlandığımız yere bakıyorum, tekrar tekrar içine boşalıyorum ve işte böyle, dünyada birlikte olmam gereken son kişiyle en uzun on yıllık bekarlığımı sona erdiriyorum.

Ama kendini benim için sakladığını söyledi ve belki ben de kendimi onun için saklıyordum. Gerçek anlamda değil tabii ki. Üç hafta önce bunu Mia'yla yapmayı hayal bile edemezdim ama bir daha hiçbir kadınla böyle hissetmeyeceğimi kabullenmiştim ve başından beri bunu onunla hissedebileceğimi bilmiyordum.

İkimiz de aşağı inerken, bacaklarını omuzlarımdan kurtarıyorum ve yanındaki yatağa çöküyorum. Yataktan çıkmasını, kıyafetlerini giymesini ve beni tekrar terk etmesini bekliyorum. Beklemediğim şey ise başını bana doğru çevirip "Bunu tekrar yapmamıza ne kadar var?" demesi.

KURAL #23: EĞER KIZGINSANIZ, KIZGIN KALIN. SEKS BÖYLE DAHA IYI.

Mia

W Bunu yapmak için neden bu kadar bekledim? Neye bu kadar takılmıştım? Belli ki ikimiz de kaybettiğimiz zamanı telafi ediyoruz. Ayna odasında üçüncü tur. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama bu kulüpten gün ışığında çıkarsak hiç şaşırmam.

Eli çenemi buluyor ve yukarı kaldırıyor, böylece aynadaki yansımamızla yüzleşiyorum, arkamdan bana vuruyor. Başka tarafa bakmamdan ya da gözlerimi kapatmamdan hoşlanmıyor. Bakışlarımız kilitlendiğinde aramızdaki bağ daha güçlü oluyor. Ve bu her şeyi daha iyi hissettiriyor.

"Sikimi alırken çok iyi görünüyorsun," diyor inleyerek ve kalçalarımı parmaklarıyla sıkıca kavrıyor. "Bunu bütün gün izleyebilirim."

"Durma!" Çığlık atıyorum, kendime dokunmak için uzanıyorum. Klitorisime birkaç dairesel vuruş ve onun amansız vuruşuyla çözülüyorum. Çok geride değil, yüksek sesle inlemeden ve beni bu gece üçüncü kez doldurmadan önce bir, iki, üç kez daha çarpıyor.

Ellerim yatak başlığına sıkıca tutunduğum için ağrıyor ve Garrett parmaklarını boğazıma dolayıp beni geriye doğru çekmeden önce sarkmaya başlıyorum, böylece göğsüne bastırılıyorum.

"Bütün gece döllerimi sızdırdığını düşünmeden edemiyorum," diye mırıldanıyor kulağıma doğru, birlikte aynaya bakarken.

Dilini yanağımda gezdirirken yüzüme hınzır bir gülümseme yayılıyor, Garrett'ın beni kendisine ait olarak işaretlemesinin bir başka yolu. Ve ben aptallığımdan nefret ediyorum.

bağlanmak için kalp.

Ondan uzaklaşıyorum ve içimden kayarak çıktığını hissediyorum. "Sana hâlâ kızgınım."

Ellerini başının arkasında birleştirerek yatağa uzanırken gülüyor. "Sorun değil. Bana kızgın kalabilirsin. Bence seks bu şekilde daha iyi."

"Sanırım haklısın, bu yüzden senden nefret etmem iyi bir şey." Saatler sonra ilk kez yataktan kalkmaya çalışırken dizlerim titriyor ve neredeyse yere düşüyordum. Kendimi sabitlemek için hızla yatak başlığına tutunuyorum ve o ilk ılık nem damlası hiç şaşmadan kalçamdan aşağı iniyor.

Tamam, bu çok hoş bir şey değil. Ama yine de prezervatif kullanmadığım için pişman değilim. Garrett'ın temiz olduğuna inanıyorum ve gerçekten doğum kontrolü yapıyorum. Her *ihtimale karşı* geçen yıl bir RİA taktırdım. Tüm bu rahatsızlığın boşa gitmediğine sevindim.

Masadan birkaç kâğıt mendil alıp çabucak temizleniyorum. Sonra meraklı olduğum için odayı karıştırmaya başlıyorum. Komodinin üzerinde temizlik bezleri, kayganlaştırıcı, prezervatifler ve su şişeleri var; bunlardan birini hevesle alıp yudumluyorum. Duvara dayalı bir dolap var ve onu açtığımda gözlerim kocaman oluyor. İçinde her şekil ve büyüklükte kayışlar, ipler ve zincirler var.

"Bunlar için," diyor ve arkamı dönüp ayaklığın üstünü açarak her iki yanında çelik halkaları ortaya çıkarmasını izliyorum.

"Oh," diye cevap verdim. "Ne kadar... zekice."

"Kulüpte bir sürü *zeki* şey var." Bana hızlıca Garrett-vari bir göz kırpıyor ve ben de kızardığımı görmemesi için hızla arkamı dönüyorum. Tanrı aşkına, ona hâlâ kızgınım.

"Peki bana herkesin beni aradığını düşündüğü şu *olaydan* bahsedecek misin?"

Kaşları çatılıyor. "Sana bundan bahsettiler mi?"

Ona ters ters bakarken omuzlarım çöktü. "Görünüşe göre, personel toplantınızda benim hakkımda konuşuyormuşsunuz. Ne dedin peki?"

"Camgirl olduğunu. Bu hâlâ bir sır mı?" diye dalga geçiyor.

"Bunca zamandır bu sırrı sakladığına inanamıyorum ve işimi öğrendiğin için çok utandım."

İşimi düşünürken aklıma Drake geliyor ama onu aklımdan uzaklaştırıyorum. Şu anda onu düşünmeme gerek yok. Bunu ona söylemem gerekecek ve bunun nasıl sonuçlanacağından emin değilim. Özel olmadığımızı biliyor ama yine de... Garrett'la yattığımı öğrenince üzülebilir.

"Peki, benden de sahneye çıkmamı isteyecek misin?" Cevabı bilmeme rağmen soruyorum.

"Yok artık," diye cevap veriyor ve yüzümde bir gülümsemenin belirdiğini hissediyorum. "Ben senin kız arkadaşın değilim ki."

Yataktan kalkıyor, çıplak vücudu tümüyle sergileniyor ve onu bu şekilde görünce kızarıyorum.

"Hayır, ama sen hâlâ benim üvey kardeşimsin." Benden birkaç santim uzakta duruyor ve o koyu mavi gözleriyle bana bakıyor. Bana seslenişinde midemin takla atmasına neden olan bir şey var ve bundan gurur duymuyorum. Muhtemelen aynı anda hem üvey kız kardeşi hem de seks arkadaşı olma fikrinden hoşlanmamalıyım ama hoşuma gidiyor. Sanırım onun için sıradan bir kızdan *daha fazlasını* ifade etme fikrini seviyorum.

"Eve gidiyorum," diye mırıldanıyorum, yerde elbisemi ararken. "Arabayı sen mi kullandın?"

"Uber'e bindim," diye cevap verdim. "Seni eve bırakayım." "Sen-"

Bana ters ters bakıyor. "Kimse bekaretini kaybettikten sonra Uber'e binmek zorunda kalmamalı."

Külotumu bacaklarımdan yukarı kaydırırken gülmekten kendimi alamıyorum. Ayakkabılarımı almak için eğildiğimde dizlerimin bağı çözülüyor ve ona bakıyorum. "Evet, belki de yapmalısın."

"Anneme bende kalacağını mesaj at. Benimle eve gel. Zaten daha yakın."

"Hayır, ben eve gidiyorum," diye karşı çıkıyorum, zayıf bir sesle de olsa.

"Sana kahvaltı hazırlayacağım," diyor sinsi bir sırıtışla. "Ben kendiminkini yedikten sonra."

Dizlerim yine titriyor. *Orospu çocuğu.*

Giyindikten sonra aynalı odadan çıkıyoruz ve doğruca koridora yöneliyoruz. Koridorun sonunda duruyoruz ve o benim koluma dokunuyor.

"Burada bekle. Emerson'a gideceğimi söyleyeceğim ve oda tekrar açılmadan önce bir temizlik ekibinin odaya girmesini sağlayacağım."

"Tamam," diye cevap veriyorum ağır bir esnemeden önce. Ve onun gözden kayboluşunu izlerken kendime bir kez daha lanet ediyorum. Garrett'ın benimle ciddi düşündüğü fikrine bağlanmama izin veriyorum, ama daha iyisini biliyorum ve onun kafasında hâlâ ciddileşmeyeceğini biliyorum. Hâlâ sadece *oyun oynuyor*.

Laura'ya arkadaşlarla içtikten sonra Garrett'ın evinde kalacağıma dair mesaj atarken, uzun boylu bir adamın yaklaştığını hissediyorum.

"Hazır mısın?" Diye soruyorum ama başımı kaldırıp baktığımda karşımdakinin Garrett olmadığını fark ediyorum. Daha da uzun boylu, uzun sarı saçlarını at kuyruğu yapmış bir adam. "Ah, pardon. Seni başka biri sandım."

Gülüyor. "İyi geceler, güzelim."

O yanımdan geçerken yüzüm kızarıyor ve Garrett'ın koridordan bana doğru geldiğini gördüğümde yüzünde endişeli bir ifade beliriyor.

"Her şey yolunda mı?"

Başını sallamadan önce kapıdan kaybolan sarışın adama bakıyor. "Evet. Hadi gidelim."

O gece yatakta yatarken uyuyamadım. Garrett da yanımda huzursuzca dönüp duruyor. Tüm seks kulübü deneyimi kafamda tekrar tekrar çalıyor ve bir an için kendimi alternatif bir gerçekliğe adım atmış gibi hissediyorum.

Gözlerimi her kapattığımda her şeyi görüyorum. Röntgenci salonundaki kadın o adama mekanik bir boğa gibi biniyordu, ama iğrenç bir seks partisi porno sahnesinde de değildi. Kendilerinden başka kimsenin eğlenmesi için değildi ve ben orada durmuş... onları izliyordum. Yani... diğer insanlar da onları izliyordu. Onlar izlerken birbirlerine sürtünen iki adam da dahil.

Ama hiçbir şey yanlış gelmedi. Tamam, biraz yanlış hissettirdi ama iyi anlamda?

Düşüncelerimi kafamda mantıklı bir hale getirmeye çalışarak tekrar dönüyorum.

"Uyanık mısın?" Fısıldıyorum.

"Bana kızgın olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı. "Öyleyim ama sorularım var."

Bir iniltiyle sırt üstü döner ve bir kolunu gözlerinin üzerine sarkıtır. "Sor bakalım."

"Pekala, belli ki... insanlar orada seks yapıyor."

"Doğal olarak."

"Ve VIP alanında, bunu sadece açıkta mı yapıyorlar?"

"Sadece VIP odasında, evet," diye cevaplıyor sanki çok normal bir şeymiş gibi. "Peki orada gördüğün en çılgınca şey neydi?" Heyecanla soruyorum.

Alçak sesle kıkırdıyor. Sonra, sanki çok düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Şey, sadece üç aydır açığız ama birkaç hafta önce beş kişilik bir grup en büyük röntgenci odasını kiraladı."

"Beş mi?"

"Evet. Çılgın kısmını duymak ister misin?" Gözlerim açılıyor. "Evet," diye hevesle cevap verdim. "Sadece bir kadın vardı."

Çenem yine aşağı sarkıyor. "Aman Tanrım! Onları izledin mi?"

Biraz utanmış gibi ensesini kaşıyor. "Muhtemelen gördüğüm en iyi şeydi."

Daha da yüksek sesle gülüyorum ve koluna bir tokat atıyorum. "Seni sapık!"

"Ne? Bu gerçekten benim işim! Ve açıkça seyirci istiyorlarsa neden sapık oluyorum?"

"Bir piliçle dört erkeğin sevişmesini izlediğine inanamıyorum. Bu çılgınlık!" "Sadece kıskanıyorsun," diye cevap veriyor ve gülümsemem genişliyor.

"Evet, haklı sayılırsın," diyorum kıkırdayarak.

"Bazen ne kadar genç olduğunu unutuyorum."

Ona bakarken gülümsemem biraz azalıyor. "Başa çıkabilirim. O kadar da genç değilim."

Duraksıyor, karanlığın içinden bana bakıyor. Sonra uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına kıvırıyor. "Öyle olmadığını biliyorum Mia. Dürüst olmak gerekirse, bazen seni masum tutmak istemekle seni yozlaştırmak istemek arasında kalıyorum."

Bu düşünceyle kalbim göğsümde dans ediyor. "Röntgenci gecesi için planın nedir?" diye soruyorum.

Ağır bir iç geçirdi. "Üç çift ve üç bekar kadın sanatçı."

"Ama onları sadece sahneye mi çıkaracaksınız?"

"Evet."

"Seyircilerin ne yapacağı konusunda endişelenmiyor musun?"

Gülüyor. "Pek sayılmaz. Kurallarımız var. Eğer tüm performans boyunca kalmak istemezlerse, izin alabilirler. Amaç da bu zaten. Tam bir deneyim yaşamaları için oradayken odaları kiralamalarını istiyoruz."

"Bana garip geliyor. İnsanların sahnede böyle sevişmesi."

"Bunu para için kamera karşısında mastürbasyon yapan kız söylüyor," diye dalga geçerek kolumu dürtüyor.

"Bundan daha fazlasını yapıyorum."

"Elbette," diye homurdanıyor. "Artık uyuyabilir miyim?" diye soruyor. "Evet," diye mırıldanıyorum tekrar dönüp dururken.

"Buraya gel, velet." Uzanıp bir kolunu ortama doluyor ve beni kollarının arasına alıyor, böylece daha fazla hareket edemiyorum. Onun sıcaklığıyla sarmalanmak beni uykunun karanlık uçurumuna düşürmeye yetiyor.

Suya dalmadan önce aklımdan geçen son düşünce, bekaretimi bir seks kulübünde üvey kardeşime kaybettiğimi hatırlatmak oldu. Bu yazın böyle geçeceğini hiç düşünmemiştim.

KURAL #24: GERÇEKTEN İYİ BİR İŞ YAPMANIN TEK BİR YOLU VARDIR SABAH.

Mia

I Garrett'ın kokusu ve göğsüme ve karnıma değen ılık ve ıslak bir şeyin hissiyle uyanıyorum. İnleyerek gözlerimi açtım ve
Birdenbire dün gece olan her şey zihnimde canlanmaya başlıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. Garrett'ın yatağındayım ve o şu anda dudaklarını vücudumda gezdiriyor.

"Günaydın," diye yanıtlıyor.

Başımı kaldırarak, külotumu nazikçe bacaklarımdan aşağı çekmeden önce uyluklarım boyunca öpücükler yerleştirmesini izliyorum, beni tişörtlerinden biri dışında hiçbir şeyle bırakmıyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor ve ılık nefesi bacaklarımın arasındaki hassas deriyi öpüyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Evet," diye soluyorum, bacaklarım onun için açılıyor.

Sonra parmakları orada, bana iyice bakabilmek için dudaklarımı nazikçe ayırıyor. Gözlerindeki takdir dolu bakışa bayılıyorum, sanki seksimi gördüğü en güzel şeymiş gibi hayranlıkla izliyor. Klitorisime yumuşak, ıslak bir öpücük konduruyor ve temastan dolayı inliyorum.

Tanrım, dün gece onun kulübüne gitmeye karar verdiğim için çok mutluyum.

Ve dilini kıçımdan klitorisime kadar ilerletirken aklımdaki tek düşünce bu. Bunu birkaç kez daha yapıyor, ta ki

çok yoğun hale geliyor. Başım bir iniltiyle geriye düşüyor, kalçalarım onun güçlü tutuşu altında titriyor.

"Hayır, hayır, hayır." Seksime karşı hırlıyor. "Bana bak, Mia. Seni boşaltırken beni izlemeni istiyorum."

Nefesim yine kesiliyor ama o beni yutarken bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Aceleci ya da çılgınca değil, dilinin yavaş, yumuşak turlarıyla klitorisimi okşuyor. Bu hassas sürtünme beni çıldırtmaya yetiyor.

Hızını artırıp yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde ve kalçalarımı sıkıca sıktığında, vücudum yaklaşan doruk noktamın beklentisiyle kenetleniyor.

Saçlarını ellerimle kavrayarak kendimi ağzına doğru bastırıyorum. "Durma Garrett," diye haykırıyorum. "Neredeyse geldim."

Bunu hızını ve yoğunluğunu arttırmak için bir işaret olarak alıyor ve bir sonraki bildiğim şey, şiddetli bir zevk dalgasına biniyorum. Kalçalarım başının etrafında kenetleniyor ve vücudum karıncalanmaya başlayana ve kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissedene kadar bana karşı yüksek sesle hırlıyor.

Ama ben bu yükseklikten inerken bile o durmuyor. Diliyle bana işkence etmeye devam ederken nefes nefese kalıyorum ve onun avuçlarında kıvranıyorum.

"Garrett, bu çok fazla!" Ciyaklıyorum, klitorisim o kadar hassas ki neredeyse acıyor.

Onu uzaklaştırmak için saçlarından tuttuğumda, yerinden kıpırdamıyor. Sonunda ağzını bedenimden çekti ve bana baktı. "Beni dinle. Burada olduğum sürece beni durduramayacaksın, anladın mı? Olmak istediğim tek yer burası. Şimdi, hadi. Bana bir tane daha verebilirsin."

Bununla birlikte, yetenekli dili ve yetenekli dudaklarıyla bana saldırarak geri daldı. En hassas noktalarımı emerken, yalarken ve kemirirken zor nefes alıyorum. Ama bir parmağını yavaşça kaygan sıcaklığıma soktuğunda, yemin ederim yıldızları görüyorum.

Parmağını sokup çıkarırken içimden çıkan sesler daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Bu noktada onu izlemeyi unutun - gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Ve başka bir orgazm bacaklarımın arasında patlayan bir bomba gibi beni vurduğunda şok oluyorum. Bu yavaş bir tırmanış değil, ani bir zevk saldırısı ve bu sefer bir çığlık atıyorum. Sırtım dikleşiyor ve bacaklarım titriyor ve sonunda aşağı indiğimde, durması için ona yalvarıyorum.

"Artık dayanamıyorum, Garrett! Lütfen!"

Bu kez ayağa kalkıp ağzını silerken kıkırdıyor. "Alabilirsin o."

Ağzını tekrar klitorisime götüremeden önce, umutsuzca elini çekiyorum. Tişörtünü çıkarıp tamamen üzerime yatana kadar onu aşağı indiriyorum ve hevesle ağzını öpüyorum. Bacaklarım beline dolanıyor ve tamamen tükenmiş olmama rağmen hala onun dokunuşuna açım.

O da beni öpüyor, kalçalarını bana doğru sürtüyor ve pijamasının önünü benim tahrikimle ıslatıyor. İpi ile uğraşıp onu üzerinden çıkarmaya çalışıyorum.

Bir an sonra, içime kolayca kayıyor ve bu az önce dilinden hissettiğim doruğa hiç benzemiyor. Farklı ve çok daha iyi. Aletinin içimde yarattığı etki, var olduğunu bilmediğim yerlere ulaşması, bana sahip olduğum en iyi oyuncağın bile bulamayacağı bir zevk vermesi.

Ve ne olduğunu biliyorum. Belki kabul etmek istemiyor ama Garrett beni sikerken hissettiklerimin bir web kamerası üzerinden ya da bir nesneyle elde edemeyeceğiniz bir bağ olduğunu biliyorum. Bu içgüdüsel ve saf.

O gelmeden hemen önce gözlerimiz buluşuyor ve onu daha sıkı sarıyorum. Sanki bu tek kucaklaşma ona ondan nefret etmediğimi anlatabilirmiş gibi. Ona kızgın değilim ya da onunla kavga etmek istemiyorum. Keşke ona, dün gece ifade ettiğimden daha fazla kelimeyle, benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyebilseydim.

Eğer bilseydi, *gerçekten bilseydi,* bu bir şeyi değiştirir miydi? Bize gerçek bir şans verir miydi yoksa beni sadece bir oyuncak olarak mı tutardı? Bir seks arkadaşı? Faydaları olan bir üvey kardeş mi?

O çekilmeden önce, yüzünü aşağı doğru sürükleyip dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırıyorum, ağzında kendimi tadıyorum. Ve söylemek istediğim her şey dudaklarımda, ama onları söylemeden bırakıyorum. Ona duygularımı itiraf edersem, savunmasız olan ben olurum ve sonra ne olur? Reddedilmenin utancıyla yüzleşirim... yine.

Onun yerine ağzına doğru fısıldıyorum, "Haklıydın."

Şaşkınlık yüz ifadesini renklendiriyor. "Hangi konuda?"

Vücudumdaki her kas yatağın içinde erirken, "Seks rahatlatıcıdır," diye cevap veriyorum.

Ağırlığını bana verirken ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

Sonunda çekiliyor. Sonra yataktan kalkıyor, giyiniyor ve beni eve bırakıyor. Ve işte böyle, aramızdaki şeyler dünden daha iyi hissettirmiyor.

"Yani... etkinlikle ilgili yardıma ihtiyacım olursa," diyor, ben evin önünde arabadan inmeden önce. Geri döndüm ve konuşmasını bitirmesini

bekledim.

İstek.

"Evet?"

"Bana yardım edecek misin?"

"Bana nasıl ödeme yapacaksın?" Alaycı bir ses tonuyla soruyorum. "Kulübe geri dön. Bu sefer beni biraz uyar." Gözlerimi devirerek arabamın kapısını açtım. "Tamam. Sana sonra mesaj atarım." "Tamam," diye cevap veriyor, ben arabadan inerken kıçıma şaplak atıyor.

Evimde yalnız kaldığım an Drake'i düşünüyorum ve onunla konuşmak için garip bir dürtü duyuyorum. Ona her şeyi anlatmak, ki bu *delilik* ama Garrett'a karşı hislerim olduğunu biliyor. Ona seks hayatımdan bahsedemeyecek kadar sahiplenici görünmüyor.

Yani, kendimi onun için kurtaramayacağımı biliyor. Bana yüzünü bile göstermiyor.

Sonra dün her şeyi nasıl bıraktığımı hatırlıyorum ve sanırım en azından garip davranışım için özür dileyebilirim.

Mesajları yukarı çekip bir tane yazıyorum.

Dünkü garip davranışım için özür dilerim.

Hemen cevap veriyor.

Özür dileme. Haklıydın. Şimdi daha iyi hissediyor musun?

Kendimi ne kadar iyi hissettiğimi düşünürken dudağımı ısırıyorum.

Evet, çok daha iyi. Çok daha iyi.

Bu kadar iyi hissetmenin özel bir nedeni var mı? diye soruyor.

Dün gece seks yaptık. Üvey kardeşim ve ben.

Tanrım, lütfen kızma, dua ediyorum.

Senin adına sevindim. Nasıl geçti?

Gülüyorum.

İnanılmazdı. Üç kez ve bir kez de bu sabah.
Sana bunları anlatmam garip mi?

Hayır. Bana bunları anlatman hoşuma gidiyor. Nedenini

açıklayamam. Güzel, cevap veriyorum. *Sana anlatmayı*

seviyorum.

Sonra, bir sonraki mesajımı dikkatlice bir araya getiriyorum, bunu yaparken alt dudağımı dişlerimin arasında ısırıyorum. Son birkaç gün içinde terazi Garrett'ın lehine dönmüştü. Beni sadece fiziksel bir şey olduğum için reddettiğinde ve göl evinden sonra beni tamamen kesmeye çalıştığında bile, Drake'in yerine onun olacağını biliyordum.

Umarım bunun, senin ve benim eskiden yaptığımız şeyleri
yapamayacağımız anlamına geldiğini biliyorsundur.

Yanıtını beklerken birkaç uzun dakika geçiyor. Yazma baloncukları ortaya çıktığında nefes almakta zorlanıyorum.

Bu kararın için seninle gurur duyuyorum. Ve anlıyorum.
Yine de sana bir hediye göndermeyi düşünüyordum. Bunu yapabilir miyim?

Ekrana gülümsüyorum ama sonra gülümsemem bozuluyor. Bu yanlış mı? Garrett'la yattıktan sonra başka bir adamdan hediye kabul etmek? Yani, kendi sözleriyle, sadece oynuyoruz. Sadece fiziksel. Bana bağlanmadığı sürece, sanırım bu hâlâ istediğimi yapabileceğim anlamına geliyor.
Ayrıca, bu hala bir çeşit iş sayılır.

Evet. Posta kutum var.

Bana gönderir misin, lütfen?

Ben de öyle yapıyorum. Ve ardından gelen suçluluk duygusunu bastırıyorum. Bunu gerçekten Garrett'a söylemeliydim ama sonra bana bir seks kulübü olduğunu hiç söylemediğini hatırlıyorum, o yüzden siktir et onu. Bir mektup arkadaşım olmasını atlatabilir. Bana hediyeler gönderen. Ve bazen beni çıplak gören.

Tamam, kızardı ama yine de bana borçlu. Ve bu gerçek bir randevu değil.

Endişelenme, diyor. *Sana gönderdiğim şeyi onunla kullanabilirsin.*

İşte bu merakımı uyandırdı.

KURAL #25: ÖNEMLİ OLAN DÜŞÜNCE BU ÖNEMLİ.

Mia

GArrett dün gece bana mesaj atmadı. Ona mesaj attığımda da meşgul olduğuna dair genel bir bahane söyledi ve bu beni endişelendirmeye başlamıştı. Bu yüzden

Burada, kapısının önünde çörek ve kahveyle duruyorum. "Günaydın!" Kapısı açıldığında cıvıldadım.

"Burada ne işin var?" diye soruyor, kafası karışmış görünüyor. Koşu şortu ve dar bir tişört giymiş, çok iyi görünüyor.

"Etkinlik için yardım etmemi istemiştiniz, işte buradayım." Gülümsüyorum, bir düzine çörek tutuyorum.

"Sinir bozucusun, biliyorsun değil mi?"

"Evet," diye gülümseyerek cevap veriyorum onu geçerken.

Yemek masasının üzeri kâğıtlar ve notlarla dolu, bulaşıkların da acilen yıkanması gerekiyor gibi görünüyor. Kutuyu masanın üzerine bırakıp boş bir yer buluyorum ve yaptığı dağınıklığı toplamaya başlıyorum.

"Kes şunu," diye mırıldanıyor inatla.

"Hadi ama Garrett. Sadece yardım etmeye çalışıyorum, bırak da yardım edeyim. Yapacak daha iyi bir şeyim yok."

"Çalışmıyor musun?" diye soruyor ve ilk kez işimden bahsediyor, bu yüzden ona dönüyorum, buna nasıl cevap vereceğimden tam olarak emin değilim. Ona Drake'ten bahsetmeyeceğim, çünkü artık gerçek bir müşteri değil. Onu suçlamıyorum.

"Şu anda değil. Neden? Kıskandın mı?"

"Hayır," diye mırıldanıyor. Bizi resmileştirmeyeceği sürece beni çalışmaktan alıkoyamaz. Mutfağına gidip peçete alıyorum ve bir çörek almak için arkamı döndüğümde beni izlediğini fark ediyorum.

"Bakmayı kes, seni sürüngen," diye takılıyorum ona. Sonunda dizüstü bilgisayarının önündeki sandalyesine çökerken gülümsüyor.

"Tamam, neye takılıp kaldın?"

"Bilmiyorum." İnliyor. "Hiçbir şey doğru gelmiyor. Bu kızların hepsi harika ama Salacious için doğru değil."

"Bir bakayım," diye cevap veriyorum, başka bir sandalye getirip yanına oturuyorum. Ekrandaki kız güzel ama tamamen plastik ve adam haklı - Salacious için uygun değil.

"O değil," diyorum ekranındaki kıza başımı sallayarak.

"Neden olmasın?"

"Vücuduna ve büyük göğüslerine çok fazla güveniyor. Size daha gerçek bir kişiliği olan biri lazım. Gerçek bir oyuncu."

Tekrar inliyor ve sandalyesinin arkasına yaslanıyor. "Bunu çözmek için sadece iki haftamız var. Ben iptal edeceğim."

"Öyle deme. Bir yolunu buluruz."

"Emerson, röntgenci salonuna daha fazla dikkat çekmek için bir etkinliğe ihtiyacımız olduğunu söylüyor, ancak kulübün tonuna uymuyorsa, bu konuda hiçbir şey daha fazla üye getirmeyecektir."

Ona doğru dönerek sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Garrett, bu kızların çoğu sadece erkekler için sahneye çıkıyor. Tıpkı benim yaptığım gibi, ama senin kulübün bununla ilgili değil. Salacious herkes için, erkekler ve kadınlar."

"Peki, ne yapacağız?" diye soruyor ve ben düşünürken dudağımın iç kısmını çiğniyorum. Ve ne istediğimi hayal etmeye çalışıyorum, bir kamera kızı olarak değil, sadece bir kız olarak.

"Daha fazla müşteri çekmeye çalışıyorsunuz ama bu etkinliği yanlış kitleye hitap ediyorsunuz."

Bu etkinliği sadece erkekler için değil, kızlar için de nasıl daha davetkâr hale getirebiliriz? Doğal olarak, kadınlar nereye giderse erkekler de onu takip edecektir. Sonra aklıma bir fikir geldi. Aceleyle ayağa kalktım, fikrimle heyecanlandım.

"Ne?" diye soruyor, o da daha dik oturarak.

"Hayranlarını davet etmeyin... Sanatçıları davet
edin."

"Yaptığımız şeyin bu olduğunu sanıyordum," diye cevap veriyor, kafası karışmış görünüyor.

"Hayır, demek istediğim... sanatçıları üye olmaya davet et Garrett. Bunu sadece onlar için büyük bir etkinlik haline getirebilir ve odaları kullanmaları için onları davet edebilirsin, ancak *onlara* VIP'lerinmiş gibi davran."

Bana bakarken omuzları gevşiyor ve bu fikir kafasına dank ettikçe yüzündeki stresin eridiğini görüyorum. "Vay anasını. Haklısın. Bu çok dahice. Etkinlik onlar için bir performans olmayacak. Onlar *için* bir performans olacak."

"Ve orayı sevdiklerinde, üye olacaklar ve hayranlarına anlatacaklar."

"Aman Tanrım, seni öpebilirim," diyor sandalyesinden fırlayarak. Birdenbire beni sandalyeden kaldırıp yatak odasına götürdü.

"Hâlâ yapacak çok işimiz var!" Kıkırdayarak bağırıyorum ama o tek kelimesini bile duymuyor.

O öğleden sonra posta kutumu açtığımda beni bekleyen siyah bir paket buluyorum. Dikdörtgen şeklinde ve yaklaşık bir cep telefonu kutusu büyüklüğünde, ama daha açmadan içindekinin bu olmadığını anlıyorum.

Hediyeni aldım, eve gitmeden önce arabada Drake'e mesaj attım.

Güzel, hemen cevap veriyor. *Eve götür ve bana göster.*

"Tanrım," diye inliyorum cevap vermeden. Eve dönene kadar kutuyu açmıyorum. Bodruma indiğimde kapıyı arkamdan kapatıyorum ve siyah kutuyu sehpanın üzerine bırakıp Drake'e mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum.

Tamam, evdeyim.

Video açık, diye

cevaplıyor.

Telefonumu sehpanın üzerine koyup görüntülü arama düğmesine basarken derin bir nefes alıyorum. Hemen cevap veriyor ama görüntüyü kapalı tutuyor.

Sohbet sırasında, işte olduğumu ve şu anda videomu gösteremeyeceğimi, ancak açtığınızı görmek istediğimi söylüyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum, saçlarımı kulağımın arkasına kıvırarak. "Gerginim."

Olmayın. Bence bayılacaksın.

Önce kutuyu kapalı tutarak bandı yırtıyorum ve içinden daha güzel bir kutu çıkarıyorum. Bunun kapağını açmak için çektiğim siyah bir kurdelesi var. Kapağı sıyırarak açtığımda, nefesim bir ucunda parlak bir mücevher bulunan ve diğer ucu sivri cam kubbeye takılıyor.

Bu bir...

"Aman Tanrım," diye kekeleyerek kutuyu kapattım. "Ciddi misin sen?"

Evet, tereddüt etmeden cevap veriyor.

"Bunu koyamıyorum. Drake... Daha yeni seks yapmaya başladım ve şimdi benden anal yapmamı istiyorsun. Yapamam."

Bu sadece bir fiş, Kitten. Sana zarar veremez.

Ayrıca, senden anal yapmanı istemiyorum. Sadece sana iyi hissettirecek başka bir şey gösteriyorum.

"Nereden biliyorsun? Hiç denedin mi?" Alaycı bir tavırla sordum.

Yaptığımı söyleyemem.

Şimdi dinle, diyor. *Kutuda kayganlaştırıcı da var. Onu kullanmalısın.*

"Aman Tanrım." Tekrar inledim. "Sonra ne olacak? Sadece eğlenmek için mi giyeyim?"

Onu tekrar görmeden önce içine koy. Onu bununla şaşırt.

"Sıcak olduğu için mi?"

Evet. Çok, diye cevaplıyor.

"Heyecanlıyım," diyorum tereddütle.

Olmayın. Bu sadece bir oyuncak. Onunla biraz eğlen.

Birkaç saat içinde Garrett'la buluşmak ve Emerson'la planları gözden geçirmek için kulübe gideceğim. Ama gerçekten bunu tüm zaman boyunca giyebilir miyim?

Tabii ki yapabilirim. Ben üç hafta önceki kız değilim. Garrett'la birlikte olmak, beni izlemesine izin vermek ve ondan ne istediğimi gerçekten sormak için sesimi bulmak beni değiştirdi. Eskiden erkeklere karşı fiziksel olarak savunmasız olmaktan çok korkardım ama artık korkmuyorum.

KURAL #2c: ÜSTTE OLDUĞUNUZDA KONTROL SİZDE OLUR.

Garrett

“W Mia'nın geçen gün kulüpte yaptığı gibi mi?"

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda Emerson'un kapı çerçevesi. "Um... belki. Bunu sana kim söyledi?"

"Charlotte'tan duydum, o da Eden'dan duymuş." Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış kendini gösterme tehdidinde bulunuyor, bu yüzden ona önemsiz bir bakış atmak yerine etkinlik için yapılan sözleşmelere odaklanıyorum.

"Peki, devam et," diye mırıldandım. "Neye devam edeyim?"

"Bana öyle dediğini söyle."

Gülüyor. "Bunun yüzüne vurmam gereken bir şey olduğundan emin değilim. İkinizin barışmasına sevindim, hepsi bu."

"Hâlâ benden nefret ediyor," diye cevap veriyorum, sandalyemde arkama yaslanıp ona bakarak.

"On iki numaralı odada beş saat kaldıktan sonra bile mi?"

"Evet. Görünüşe göre seks böyle daha iyi. Birbirimizden nefret ettiğimizde."

"Hmm," diye yanıtlıyor bu fikri düşünerek ve bana inanmadığını söyleyebiliyorum.

Yapması gerektiğinden değil. Nefret kısmı gerçek değil. Bu sadece gerçekte olanlardan kaçınmak için kendime söylediğim uygun bir yalan... yani çok derine iniyorum.

Bilgisayarımdaki sözleşmeyi fark ederek "Etkinlik planlaması nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Aslında seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Mia'nın aklına sana danışmak istediğim harika bir fikir geldi."

Mia'yla konuştuğumuz her şeyi ayrıntılarıyla anlattığımda etkilenmiş görünüyor.

"Bence bu çok zekice," diye yanıtlıyor. "Sana onu getirmenin akıllıca olacağını söylemiştim."

"'Sana söylemiştim' demeyeceğini söylemiştin," diye cevap veriyorum çarpık bir gülümsemeyle.

"Kendime engel olamadım." "Onunla bir oda tutmalısın" diye eklemeden önce kapı aralığında oyalanıyor.

Başımı ona doğru çevirdim. "Affedersiniz?"

"Kendiniz söylediniz, salonda taze bir şeye ihtiyacımız var, bu yüzden onunla bir oda tutun. Ya da onu tek başına bir odaya koyun. Ya da Eden ile."

"Seni orada durdurmama izin ver," diye sözünü kesiyorum.

"Ne? Kendisi de bir seks işçisi. Neden sen-" "Lütfen böyle söyleme," diye cevap veriyorum alnımı ovuşturarak.

"Ne? Ona seks işçisi mi diyorsun? O böyle biri. Bunda utanılacak bir şey yok.

o."

"Utanılacak bir şey olmadığını biliyorum, ama demek istediğim... eğer Charlie mi? Amını göstererek-" "Dikkat et," diye bağırıyor.

"Ben de onu diyorum."

Başını sallamadan önce gözlerini deviriyor. "Arada bir fark var. Az önce Mia'yla aranızdakilerin sıradan olduğunu söyledin. Öyle değilse tabii..."

Bilgisayar ekranına bakarken cevap vermiyorum, hiçbir şeye odaklanmıyorum, bu düşüncenin nüfuz etmesine izin veriyorum. Bunun beni neden rahatsız ettiğini biliyorum ve o da biliyor. Sadece henüz bunu kabul etmeye hazır olup olmadığımı bilmiyorum.

"Lafı açılmışken..." diyor ve duvardaki güvenlik kamerasına bakıyorum, ön büroyu gösteriyor ve işte orada. Kusursuz gümüşi sarı saçları omuzlarına dökülmek üzere mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Kıvrımlarını vurgulayan ve ağzımı sulandıran dar bir elbise giymiş çünkü dolgun göğüslerini şimdiden ellerimde hissedebiliyor ve arkadan ona vurduğumda kıçının nasıl hareket ettiğini hayal edebiliyorum.

Ve o elbisenin altında ne sakladığını çok iyi biliyorum. Bunu yaptığım için sinsi bir pislik miyim? Garrett olarak kendim görebileyim diye onu Drake olarak o fişi takmaya teşvik ettiğim için mi? Muhtemelen.

Emerson ince bir kahkaha atarak, "Etkinlik planlamasını sonra bitiririz," diyor.

Ofis koltuğumdan fırladım, yanlışlıkla yanlış ellere düşmeden ya da *biri* onunla konuşmadan önce onu yakalamak için kulübün önüne koşmaya neredeyse hazırım.

Ama koridordan ana odanın girişine doğru ilerlerken, Emerson'ı topuklarımda hissediyorum.

"Nereye gidiyorsun lan?" diye soruyorum. "Merhaba demeye," diye cevap verdi.

"Siktir git. Hayır, değilsin."

Ana odanın kapısını açarken hınzırca sırıtıyor. "Sakin olur musun? Charlotte barda ve onu tanıştırmak istiyorum."

Onu durdurup bir elimi göğsüne bastırdığımda topuklarım neredeyse yere sürtünüyor. "Hayır. Yapamazsın."

"Ne? Neden?"

"Çünkü Mia benim kız arkadaşım değil. Bunu açıkça belirtmiştim. Onları tanıştırmamıza ya da yakın arkadaş olabilirlermiş gibi davranmamıza gerek yok." Ayrıca, üvey kardeşimi tanıyorum ve kendimi bildim bileli, jimnastik takımındaki o sinsi sürtüklerin ona davranışlarından dolayı kadın arkadaş edinmekten çekinirdi.

"Çok geç," diye cevap veriyor ve odanın karşısındaki bara doğru başını sallayarak, Küçük Bayan Sosyal ve Dışa Dönük Charlie ve Eden'ın çoktan üvey kardeşimle sohbet etmeye başladığını söylüyor. Ve beni şaşırtacak şekilde, Mia iyi görünüyor. Barmene gülümsüyor, diğer kadınlarla gülüşüyor ve beklediğim kadar rahatsız görünmüyor.

Onu karşılamak için odayı geçmeden önce bir süre onu izliyorum ve geldiğimi fark ettiğinde yüz ifadesinin nasıl değiştiğini izliyorum. Gözleri vücudumda geziniyor, takım elbiseme hayranlıkla bakıyor. Ve eğer yanılmıyorsam, orada başka bir şey daha var... neredeyse beni gördüğüne sevinmiş gibi.

"Merhaba," diye selamlıyorum ama ona dokunmuyorum, henüz değil. "Merhaba," diye cevap veriyor, kurallara bağlı kalarak.

"Hazır mısın?" diye soruyorum ve başıyla onaylarken rahatsız olmuş gibi görünmüyor bile.

"Evet." Elbette Mia, insanların üvey kardeşiyle seks yapmak üzere olduğunu bilmesinden bile rahatsız olmazdı.

"Bekle, onu şimdiden götürüyorsun. Onunla daha yeni tanıştım!" Charlie kolunu Mia'nınkinin arasından geçirirken sızlanıyor.

"Onu ben götürüyorum," diyerek onu kendimden uzaklaştırıyorum.

Charlie alaycı bir tavırla, "İyi, iyi eğlenceler," diye şaka yapar. "Ve eminim seni tekrar göreceğim."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye yanıtlıyor Mia, onu odanın diğer ucuna sürüklerken gruba el sallıyor.

Onu yirmi iki numaralı odaya yönlendirirken konuşmuyoruz ve daha kapının kilidini açmadan omurgam heyecanla uğulduyor, sikim pantolonumun içinde kabarıyor, içeri girdiğimizde onun yüz ifadesini görmeye hazırım.

Kapı aralığında dururken, fiziksel olarak en maceralı odamız olduğunu düşündüğüm yeri görünce nefesi kesiliyor. Köşede tavandan s a r k a n bir salıncak var. Yatak daha çok bir platform, diğerlerinden daha sert, daha kontrollü harekete izin verirken yine de rahat. Yastıklar var ama battaniye yok ve bu yatakta bağlama aparatları da göze batmıyor. Platformun üzerinde bir kişinin ağırlığını taşıyabilecek kadar güçlü çubuklar ve tutamaklar var.

Odanın yan tarafında daha fazla seks mobilyası var, bazılarını anlamak için epey hayal gücü gerekiyor ama Mia'nın gözlerinin odanın içinde dans edişini izliyorum, göz bebekleri beklentiyle büyüyor.

"Bu gece başka bir yatak odası kiralayacağımızdan korkuyordum," diye mırıldandı sessizce.

Arkasından ona doğru eğilerek, zaten sertleşmiş olan aletimi sırtına sürtüyorum. "Eğer sadece sikişeceksek, o zaman tüm kulübü sikip atacağız."

Titreyerek bana yaslanıyor ve ben de burnumu boynuna dayayıp kokusunu içime çekiyorum. Sikim tekrar seğiriyor. Mia ve benim için her şeyin değiştiği anı hatırlamaya çalışıyorum - sadece teninin kokusu bile kalbimi hızlandırmaya ve sikimi zonklatmaya başlamıştı. Görüntülü sohbet miydi? Yoksa ondan önce miydi?

Bu gece ikimiz de sabırlı değiliz. Bana doğru dönüp ağzımı öptüğü anda kıyafetlerimizi yırtıyor ve platform yatağa doğru aceleyle ilerliyoruz. Külotunu yere indirmek için eğildiğimde omzumu sıkıyor ve uzaklaşıyor. Neredeyse beni neyin beklediğini unutuyordum.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Sana göstermem gereken bir şey var..." diye mırıldanıyor dudağını ısırarak. Nazikçe dönüp belinden eğilirken önünde dizlerimin üzerindeyim,

Tamamen çıplaktı ve porselen yanaklarının arasına sıkışmış deniz mavisi bir mücevher ortaya çıkmıştı.

Göğsümden vahşi bir hırıltı yükseliyor. Mia'yı kendime çekerken kalçalarını sıkıca kavrıyor, sağ yanağına sıcak bir öpücük konduruyor ve başparmağımı oyuncağın üzerinde gezdiriyorum.

"Ah, bebeğim," diyorum, sesim teninde boğuklaşıyor. "Bu benim için mi?" "Seksi daha da güzelleştirdiğini duydum."

Tekrar inliyorum. Ellerim teninde, nazik omurgasında ve yumuşak, yastık gibi kalçalarında geziniyor. Dudaklarım parmaklarımın arkasına geçiyor ve önce o uzanmak için hareket ettiğinde, başımı yastıklardan birine yaslarken onu üstüme çeviriyorum.

"Sikime binmeni istiyorum."

Dudaklarıma karşı tiz iniltisi bana evet gibi geliyor. Ve şimdiden kalçalarını bekleyen sikime doğru hareket ettiriyor.

"Yavaşla," diyorum gülerek boynunu öperken. "Sikim için çok heveslisin, değil mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor nefes nefese.

"Ama önce yüzüme binmek istemiyor musun?"

"Evet," diye tekrar haykırıyor ve ben onu yukarı doğru kaydırıyorum. Teninin kokusunun beni tahrik ettiğini düşünüyorsam, bu koku beni düpedüz vahşileştiriyor. Açgözlü dilimi amının sıcak kıvrımları boyunca gezdiriyorum.

Kollarımı kalçalarına dolayıp içine daldığımda tiz miyavlamaları odayı dolduruyor. Elimde kıvranıyor ama bu noktada ağzımı ondan uzak tutamıyorum. Dilimle emip fiskelerken dudaklarım klitorisinin etrafını sarıyor. "Aman Tanrım," diye inliyor.

Gözlerimi ona diktiğimde, onun bana baktığını görmek beni şaşırtıyor, bacakları titremeye başlarken gözlerinde heyecan pırıltıları beliriyor. Tıpkı geçen gün yaptığı gibi dilimin üzerine boşalmasını istiyorum. Buna *ihtiyacım var*. Ben Mia'nın bağımlısıyım. Doruğa ulaşırkenki görüntüsüne bağımlı oldum ve onun orgazmlarını kendi orgazmlarımdan bile daha çok arzuluyorum.

Kalçaları gıcırdamaya başlıyor ve kollarımın onu tekrar aşağı çekmesi için kendini nasıl kaldırdığını fark ediyorum.

Kendime konuşacak kadar yer açmak için onu kaldırıyorum. "Mia, yüzüme otur dediğimde*, lanet yüzüme otur* demek istedim."

Ağırlığı hafifledikçe yatak başlığını kavrıyor ve ben de açlıkla onun lezzetli amcığını kucaklıyor, yaklaşan orgazmının tüm belirtileri ortaya çıkana kadar her emişte, kemirişte ve yalamada onun çeşitli ifadelerini izliyorum.

Sonra, öldürmek için içeri giriyorum, klitorisini o kadar sert emiyorum ki, vücudu birden fazla zevk titremesine kilitlenirken çığlık atıyor.

Vücudumdan aşağı kaymadan ve ağırlığını sikimin üzerine yerleştirmeden önce nefes alma yeteneğini zar zor geri kazandı. Çok istekliydi.

Ama ne kadar heyecanlı olursa olsun, yine de yavaş hareket etmek zorunda. Hâlâ bana uyum sağlamak için gerinmek zorunda, yüzü yanıklardan sızlıyor. Sonunda, kendini tamamen kucağıma bıraktığında daracık amcığı sikimi yutuyor.

Yüzünü tutup sert bir öpücük için aşağı çekerken kendime engel olamıyorum. Kendi başına hareket etmeye başladığında ağzımın içinde inliyor, kalçalarını üstümde gıcırdatırken bir kez daha zevkinin peşinden koşuyor.

"Oh, bu pozisyonu seviyorum," diyor tatlı bir mırıltıyla tekrar dik otururken.

"Şu parmaklıkları kullan," diyorum, başının üzerindeki tutamakları işaret ederek. Biraz tereddütle uzanıp tutuyor ve bunun ona nasıl daha fazla kaldıraç gücü sağladığını hemen fark ediyor.

"Evet," diye tatlı tatlı haykırıyor.

"Aferin kızıma. Şimdi kendini tekrar boşalt. Sikimi kullan, Mia."

Şaftımda aşağı yukarı kayarken hareketleri hızlanıyor ve bu dünyanın en güzel görüntüsü. Gözleri kapalı ve alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış bir şekilde vücudunu benimkinin üzerinde zıplatıyor, neyin iyi hissettirdiğini buluyor ve oraya ulaşmak için yarattığımız sürtünmeyi kullanıyor.

"Bu nasıl bir his?" Ellerimi tekrar tıkaca kaydırıp biraz dürtüyorum. Yanıt olarak mırıldanıyor.

"Çok iyi," diye yanıtlıyor. "Çok... sıkı."

Elimi uzattığımda platformun üzerine saçılmış pantolonumu buluyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Mia, bunu kaydetmem gerek. Kaydedebilir miyim?"

Gözleri açılıyor ve elimdeki telefonu fark edince duraklıyor. Yüzünde cesur bir ifadeyle başını sallıyor. "Evet."

Tereddüt etmeden kamera uygulamasını açıyorum ve ona doğrultuyorum. Gözleri yüzümden telefona doğru gidip gelirken tekrar hareket etmeye başlıyor.

"Gözlerini benden ayırma, Mia."

Yüzündeki ifade çok yoğun. İyi hissettiren bir şey buldukça yüz hatlarının değişmesini izliyorum, daha sert, daha hızlı, daha derine gidiyor, ta ki titreyip nefesini tutana ve çubuğu o kadar sıkı kavrıyor ki parmak

eklemleri

beyazlaşıyor. Göğüsleri zıplıyor ve kalçalarının yumuşak eti sikime vurulan her damlayla dans ediyor.

Hareket ettikçe onu videonun kadrajında tutmak için mücadele ediyorum ama kamerada olmasını istediğim şey vücudu değil, yüzü. Titrek kaydı onun üst yarısında tutuyorum, böylece parmaklıkları kavrayan güçlü kolları ve yüzündeki coşku gösterinin yıldızları oluyor.

"Geliyorum, Garrett," diye pantolonunu indiriyor, sonra uzun ve seksi bir çığlık atıyor ve kendinden geçtiğini haykıran bir ifadeye bürünüyor. Ve her anını kameraya alıyorum, daha sonra izlemekten büyük keyif alacağımdan eminim.

İşinin bittiğini, göğsüme yığılmaya hazır olduğunu anladığımda telefonumu yere bırakıyorum. Sonra, ağzını tekrar kendime çekiyorum ve o hala nefesini tutmaya çalışırken onu öpüyorum.

"Benim için kalk," diyorum ona ve kalçalarımı yukarı doğru iterek sertçe içine giriyorum. Derin bir öpücükle dudaklarını benimkilere yapıştırarak inliyor. Onu becerirken dillerimiz birbirine dolanıyor, vücutlarımız birbirine çarpıyor ve bu odanın şimdiye kadar duyduğu en şehvetli, kirli sesi yaratıyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldanıyorum, sertçe boşalmadan önce bir kez daha eve çarpıyorum, içine dökülüyorum.

Bir an için üstümde kalıyor, yüzünü göğsüme yaslıyor, ben de terden ıslanmış sırtını okşuyorum, kalbinin göğüs kafesinde attığını hissediyorum. Bir an için samimi ve sessiz. Elim omurgasından aşağı kayıyor ve kıçına ulaştığımda irkilmesine neden oluyor.

"Bir gün seni burada becermek istiyorum. Her parçanın benim olmasını istiyorum." Fişin üzerine hafifçe bastırıyorum ve ben bunu yaparken o da inliyor.

Ayağa kalkıp bana baktı. "Eğer bunu yapması için birine güvenecek olsaydım, bu sen olurdun."

'Güven' kelimesi kalbime bir utanç dalgası gönderiyor. Ona yalan söylüyorum. Güvenmesi gereken son kişi benim. Ama yine de güveniyor.

"Neden erkeklere güvenmekte bu kadar zorlanıyorsun?" diye sordum.

İç çekerek göğsüme yerleşiyor, bir bacağını benimkinin üzerine atıp koluma sarılırken sikim dışarı çıkıyor.

"Çok iyi hatırlamıyor olabilirsin ama ben genç yaşta geliştim Garrett. Daha ergenliğe bile girmeden erkeklerin bana nasıl aval aval baktığını hissedebiliyordum. Erkeklerin bana attığı kaba küfürleri. Bana yapmak ya da yaptırmak istedikleri her şey beni çok ucuz hissettiriyordu. Sanki onlar için eğlenceden başka bir şey değilmişim gibi. Kendimi onların kullanacağı bir şey gibi hissettim ve bu beni çok iğrenç hissettirdi."

"Peki bu nasıl oldu da kamera kızı olmana yol açtı?"

"Çünkü kontrol bende oluyor. Onlardan bir şey alan benim. Ve bana o gücün bir kısmını geri veriyor, böylece kendimi kullanılmış hissetmiyorum."

Saçlarını gözlerinden çekiyorum, birinin ona zarar vereceği ya da ondan vermek istemediği bir şeyi alacağı düşüncesiyle kalbim göğsümde dört nala atıyor.

"Onlar gibi olmadığımı biliyorsun, değil mi? Bu sadece seks olabilir, ama-" "Garrett, dur," diyor, doğruluyor ve parmaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Sen onlar gibi *değilsin.* Seninleyken beni gerçekten gördüğünü hissediyorum. Sadece vücudumu değil. Büyük göğüslerimi ya da yuvarlak kıçımı değil. Ama beni. Ben senin için bir et parçası değilim. Bunu görebiliyorum."

"Sen bir et parçası değilsin Mia. Ve kimse sana böyle hissettirmemeli."

Aramızdaki an uzuyor, birbirimize baktıkça ağırlaşıyor. Hâlâ arkadaş olarak mı, üvey kardeş olarak mı, yoksa başka bir şey olarak mı konuştuğumuzu anlayamıyorum ama tehlikeli bir bölgeye doğru ilerliyoruz. Elimde değil. Mia hayatıma girdi ve ilk kez onu hayatımdan çıkarmak için acele etmiyorum.

KURAL #27: AŞK BİR BOK DEĞİLDİR.

Mia

İyi geçti. Çok sevdi.

I Kulübün barında otururken sohbet kutusuna yazdım. Garrett'ın yapması gereken bazı işler vardı ve ben de ayrılmaya hazır değildim. Her ne kadar Bir Uber yakalayıp eve gidecektim ama onun yerine bara gittim. Kulüpte uzun süre kalmamdan ya da tek başıma bir yere gitmemden hoşlanmıyor ama ben kendimim ve o bana sahip değil.

İşte burada oturmuş, sabahın ikisini biraz geçe, üvey kardeşimle seks yaparken taktığım popo tıkacını bana veren bir yabancıyla internette mesajlaşıyorum.

"Bu ne lan?" diyebilir miyiz?

Beğendin mi? diye soruyor.

Evet, cevap veriyorum. *Bu her şeyi daha da iyi*

hissettirdi. Güzeldi.

Bir sonraki bölümü yazmak için kendimi hazırlarken bir kadeh beyaz şarabımı yudumluyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, bunun olacağını biliyordum. Garrett için hissettiklerim

gerçek ve onun yavaş yavaş bana açıldığını görüyorum. İnkar etmek istese ya da bir kız arkadaş istemediğini iddia etse bile, aramızda gerçek bir şeyler var. Ve bunu başka biriyle konuşarak mahvedemem.

Kötü haberlerim var, dedim.

Dinliyorum.

Konuşmayı kesmeliyiz. Onunla aramız yeni yeni düzeliyor ve ben bunu riske atmak istemiyorum.

Peki ya işin ne olacak? Hâlâ kamera kızı olacak mısın? diye soruyor.

Bilmiyorum, diye cevap verdim.

İstiyor musun?

Dürüst olmak gerekirse, evet. Sevdim ve bazen özlüyorum. Seksi, güçlü ve arzulanır hissetmeyi.

Sana bunları hissettirmiyor mu?

Hmm. Öyle mi? Garrett benim zevkime öncelik veriyor, bunu görebiliyorum ama sadece kendime verebileceğim bir şey var. Ve sadece zevkten bahsetmiyorum... güçten de bahsediyorum.

Bunu ondan almak istemiyorum. Bu mantıklı mı? Evet,

geliyor.

Bence sen seksi, güçlü ve arzulanan birisin.

Ama artık bir kamera kızı olmam gerektiğini düşünmüyorsun, diye cevap veriyorum, sözünü tamamlayarak.

Tabii ki istemiyorum. Muhtemelen o da istemez.

Mesajları okurken ağzım dolanıyor, içime huzursuz bir his yerleşiyor. Sanki ikisi de benim bir parçama sahip olmak istiyor ama bu bana kendime ait pek bir şey bırakmıyor. Kendimi mal gibi, istediğimi yapamıyormuşum gibi hissetmek istemiyorum.

Onların şartlarıyla, daha az değil.

Ve Drake haklı. Garrett kesinlikle artık sahne almamı istemezdi.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diyor karanlık bir ses üç koltuk öteden. Ona doğru döndüğümde, gümüş tilkinin tanımına bakarak duraklıyorum: pahalı görünümlü bir takım elbise içinde geniş, keskin yüz hatları, kalın beyaz bir sakal ve neredeyse beni bar taburemden düşüren bir gülümseme.

"Um... Ben-"

"Geri çekil Ronan. O Garrett'la birlikte," diyor sevimli barmen adama cam bir bardakta altın likör uzatırken.

"Garrett?" diye cevaplıyor adam gözlerini vücudumda gezdirirken, "Garrett'ın bir kızı olduğunu bilmiyordum."

"Yapmadı-yapmıyor," diye kekeliyorum. "Ama evet... biz bir nevi..."

Gülüyor, derin ve seksi. Kendimi hiç yaşlı erkeklerden hoşlanan biri olarak görmemiştim ama bu değişebilirdi. "Sorun değil. Anlıyorum. Sahiplerden birini kızdırmayacağım. Özellikle de Garrett'ı."

"Neden böyle söylüyorsun? Özellikle de Garrett'a."

Bana doğru eğilirken daha yakın olan bar taburelerinden birine oturuyor. Nefis kokuyor, zengin kolonya ve yıllanmış burbon gibi.

"Çünkü Garrett'ı seviyorum. Beni güldürüyor. Her zaman gülümsüyor, herkesin iyi vakit geçirdiğinden emin oluyor. Bu yönünü seviyorum. O bir işadamı ama aynı zamanda bir insan. Çok sık rastladığımız bir şey değil."

Başımı sallayıp şarabımdan son yudumu alıyorum. Geo ben daha şarabı koyamadan dolduruyor. Ya bir araç çağırmam gerekmeden önceki son içkim, bu sefer gerçekten, ya da Garrett'ı buradan sürükleyerek götürmem. Yine onun dairesinde mi uyuyacağız? Son zamanlarda alışkanlık haline geldi. Bana bunun seksten daha fazlası olduğunu *hissettiren bir* şey.

"Sana iyi davranıyor mu?" Ronan soruyor.

Yutkunuyorum. Öyle mi? Drake ile yaptığım konuşmayı düşünüyorum ve ikisinin de benim için istediğimden emin olmadığım şeyleri istediklerini hatırlatıyorum.

kendim. Garrett bir kıza nasıl davranılacağını biliyor mu? Yatakta harika ve bu gece daha önce söylediği gibi, bana sikilecek, sahiplenilecek ya da sadece zevk alınacak bir şeymişim gibi davranmıyor. Ben onun için bundan daha fazlasıyım.

Ancak bağlılık ve ilişkiler söz konusu olduğunda, aldığımdan daha fazlasını veriyormuşum gibi hissediyorum.

Ronan, "Bu soru hakkında çok uzun süre düşünüyorsun," diye devam ediyor.

"Garrett'ı çok önemsiyorum," diye yanıtlıyorum. "Ve onun da beni önemsediğini biliyorum."

Çarpık bir sırıtışla eğiliyor. "Bu benim soruma cevap olmadı."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum. "Biliyorum ama şu anda elimde olan tek şey bu."

Uzun bir iç çekerek kadehini dudaklarına götürüyor ve uzun bir yudumda yutuyor. Sonra bardağı bardağın üzerine bırakıp bana doğru döndü. "İki kez evlendim ve sayamayacağım kadar çok aşık oldum, işte sana tavsiyem."

Omurgamı dikleştirdim ve ona doğru döndüm.

"Aşk bir bok değildir. Hiçbir şeye değmez. Ama zaman, ilgi, öncelik... bunlar gerçektir ve bir erkek sana bunları verene kadar ona zaman ayırma güzelim. Bunu söylediğimi Garrett'a söyleme. Dediğim gibi... Ondan hoşlanıyorum. Yine de onu tut."

Sözleri beni çok etkilediği için gerildiğimi hissediyorum ve bir yudum almaya zorlanıyorum. "Teşekkür ederim," diye yumuşakça cevap veriyorum.

Taburesinden kalkarken gülümsüyor ve barmene el sallıyor. Sonra giderken eli sırtımı okşuyor ve ben elimdeki yarısı boş şarap bardağına bakakalıyorum. Zaman, ilgi, öncelik. Üvey kardeşimden hep istediğim üç şey. Beni fark etmesini. Beni önemsemesini ve hayatına almasını. Sadece onun için yeterince önemli olmak istiyorum.

Bunu göstermek ya da istemek için çok inatçı olduğum zamanlarda bile.

Birden ne kadar uyumlu olduğumu fark ettim. Bunu onun için ne kadar kolaylaştırdığımı ve ne kadar az şey istediğimi. Ve eğer daha fazlasını, gerçekten ne istediğimi sormaya başlamazsam, bunu asla elde edemeyeceğim.

"Hepsi bitti mi?" Ben şarabımı bitirirken Geo soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum ve belki iki kadeh şaraptan ya da az önce çıkan gümüş saçlı seks makinesinin moral konuşmasından, ama kendimi cesur hissediyorum. Güçlenmiş. Ve Garrett'a sonsuza dek bekleyecek bir aşk bakiresi olmadığımı göstermeye hazırım.

"Geo, bir oda kiralamak için ne yapmalıyım?"

Bana bakarken mükemmel biçimli kaşları alnına doğru kalkıyor. "Biriyle oda mı kiralamak istiyorsun?"

"Hayır. Yalnız. Bir röntgenci odası."

Bu yapar ve bak . Sürpriz içinde onun ifade erimiş içine muzip bir gülümseme. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Kararlarınızı *normal* insanların yapacakları standartlara dayandırmanın çok sıkıcı bir hayata yol açtığını uzun zaman önce öğrendim. Kamerada ilk kez özel bir sohbete girdiğimde dehşete kapılmıştım ama bunu belli etmedim. Diğer insanlar bunun çılgınca olduğunu düşünse ne olurdu? Başkaları tuhaf buluyor diye yapmak istediğim bir şeyi neden kendimden esirgeyeyim ki? İşin içinde bile olmayan insanlar.

Bir seks kulübünde tek başıma röntgenci odası tutmak çılgınca ama Eden beni buraya ilk getirdiğinden beri aklımdaydı. Başkaları ne kadar *tuhaf bulabilir* diye yüzlerce kez bir kenara ittiğim bir fikir.

Siktir et. Ben kimsenin kurallarına göre oynamam.

Geo bana odanın anahtar kartını kiraladı ve nereye gireceğimi ve daha karanlık ya da daha parlak olmasını istersem ışıkları nasıl ayarlayacağımı gösterdi. Daha parlak olması diğer taraftaki insanları görmemi zorlaştırıyor, bu yüzden karanlık bırakmaya karar verdim. Beni izlediklerini görmek istiyorum.

Doğal olarak, oyuncakların olduğu bir oda seçtim.

İçeri girip kapı arkamdan kapandıktan sonra salona bakan cama doğru yürüyorum. Buradan görebildiğim yaklaşık altı kişi var. Hepsi de diğer odaları izliyor, bana hiç dikkat etmiyorlar.

Garrett'ın her an burada olduğumu öğreneceğini ve daha başlamadan biteceğini düşünüyorum. Bu yüzden yapabiliyorken en iyisini yapmalıyım.

Önümdeki pencereye bakarak, diğer taraftaki insanları zar zor görerek, açık mavi elbisemi omuzlarımdan teker teker sıyırıp yere düşmesine izin veriyorum. İçimde beyaz bir sütyen ve mor ipek bir külot var. Pencerede yarı çıplak durmak, yanımdaki odaya bakan kadınlardan birinin dikkatini çekiyor. İçeride neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok; ne duyabiliyorum ne de görebiliyorum.

Odamın penceresine doğru adım attığında, beklediğim heyecan ürpertisi omurgamdan aşağı kayıyor ve sıcak bir uyarılma ile bacaklarımın arasına iniyor. O izlerken ben de odayı yavaşça keşfediyor, duvara dayalı şeffaf raflara göz atıyorum. Diğer şeylerin yanı sıra bir dizi vibratör ve dildo var.

Parmaklarım her bir ürünü tararken, kararımı düşünürken, gözümün ucuyla kadının hareket ettiğini fark ediyorum. Ona doğru döndüğümde, rafın üstündeki bir ürünü işaret ettiğini fark ediyorum.

Gözlerimde bir parıltıyla, pembe silikon bir çubuk vibratör alıyorum. Ona dönüp baktığımda, işaret ettiği şeyin bu olduğundan emin olmak için vibratöre doğru işaret ediyorum.

Gülümseyerek başını sallıyor.

Onun arkasında bir adam yaklaşıyor, beni de izliyor. Omurgamdaki karıncalanma daha da artıyor.

Dudağımı ısırarak vibratörün güç düğmesine basıyorum. Sessiz bir vızıltı, vücudumu heyecanla aydınlatacak kadar ince ve yumuşak.

En düşük ayarda, titreşimi sağ göğsümün üzerinde gezdiriyorum, uğultunun kan dolaşımımı uyandırmasına izin veriyorum ve uyluklarımın sıkılmasına neden oluyorum. Başımı geriye atarak silikonu aşağıya, göbeğimin üzerine kaydırıyorum ve hassas bir dokunuşla klitorisimi okşuyorum.

En düşük ayarda bile bu oyuncak etkilidir.

Odadaki ilk seferim için kesinlikle doğru. Fazla abartmak istemiyorum.

Çift hala izlerken, vibratörü yatağa götürüyorum. Ama yine bir şeyi işaret ederek dikkatimi çekti. Bu sefer duvardan sarkan bir şeyi işaret ediyor. Gümüş zincirlere asılı siyah kelepçelere doğru dönerek sırıtıyorum.

"Bu mu?" Meme ucu kelepçelerinden birini alarak sordum.

Şehvet dolu bakışlarla tekrar başını sallıyor. Erkek arkadaşı önce kolunu, sonra boynunu okşuyor ama o hâlâ beni izliyor.

Yatağın kenarına oturup pencereye bakıyorum, sütyenimin düğmelerini açıyorum, vibratörü tekrar meme uçlarıma dokundurup uyarılmayla sertleşmelerine neden olurken kumaşın düşmesine izin veriyorum. Sertleştiklerinde kelepçeleri alıyorum ve ilkini takarken pencereyi izliyorum.

Odanın dışındaki loş ışıkta hem diğer taraftaki insanların silik hatlarını hem de kendi ince yansımamı görebiliyorum. Ve izliyorum

İkincisini yerine sıkıştırırken, acı külotuma heyecan alevleri gönderiyor. Islağım ve kendime dokunmaya hazırım.

Bir elimi yatağa yaslayarak vibratörü alıyorum ve klitorisime bastırırken kendi soluk yansımama bakıyorum. Pencerede harika görünüyorum, göğüslerimden metal tokalar sarkıyor ve kalçalarım birbirine kenetlenmiş. O yansımada gördüğüm kadın, kalçaları ne kadar kalın ya da karnı ne kadar yuvarlak olursa olsun, güçlü, güçlendirici ve güzel.

İlk zevk dalgasını hissettiğimde, çok erken boşalmamak için hafiflediğimde, sadece dört orijinal gözden daha fazlasını fark ediyorum. Artık bir kalabalık var.

İzlediklerini hissediyorum. Beni izlerken tahrik olduklarını hissediyorum. Ve bu benimkini teşvik ediyor.

Vibratörün yoğunluğunu artırıp klitorisime daha sert bastırırken ve yatağa geri düşerken külotum üzerimde kalıyor. Bacaklarımın arasında uğuldayan silikona karşı kendimi ezerken sırtım kavisleniyor ve saçlarım çarşafın siyah pamuğuna asılıyor.

Kelepçelerin, gözlerin ve titreşimin hissi hızla çok fazla geliyor ve çok geçmeden coşku bulutları arasında yükseliyorum. Orgazmım beni alıp götürüyor, o kadar yoğun ki çarşafları yumruğumla sıkmak zorunda kalıyorum, o kadar yüksek bir sesle bağırıyorum ki, camın diğer tarafından beni duyabileceklerini biliyorum.

Sonunda vibratörü vücudumdan çektiğimde, yatakta hareketsiz yatmam ve ayağa kalkmadan önce kalp atışlarımın yavaşlamasını beklemem gerekiyor. Sonunda yataktan kalktığımda, neredeyse dünyanın tepesindeyim, heyecan ve gururla uğulduyorum.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, odanın kapısı açıldı ve öfkeli görünen Garrett'a bakmak zorunda kaldım.

KURAL #28: İÇİNİZDEKİ CAVEMAN ÇIKTI.

Garrett

M Hayatım boyunca sikim hiç bu kadar sert olmamıştı.

Ben telefonla konuşurken ofise koşarak gelen Hunter'dı.

bana salonda görmem gereken bir şey olduğunu söyledi. Bunun bir grup ya da kontrolden çıkan biri olduğunu düşündüm. Mia'mı üçüncü odada tek başına, meme uçları kelepçeli ve bacaklarının arasında pembe bir vibratörle görmeyi hayatta beklemezdim.

Onu telefonumda ilk gördüğüm anı tekrar yaşadım.

Ve tıpkı o geceki gibi, kıyaslanamayacak kadar güzeldi. O kadar muhteşemdi ki, izlemek neredeyse acı veriyordu. Salondaki diğer insanlar da bunu hissedebiliyordu, gözleri onun titreyen vücuduna ve kendini doruğa çıkarırken omurgasının kavisine yapışmıştı.

Bunun bir hediye olduğunu bile bilmiyordum ama işte burada. Normalde garip ve kaba olarak algılanan bir şeyi bir şekilde bir sanat formu gibi gösteriyor. Bu, amını grotesk bir şekilde sergilemek ya da izlediğimiz için kendimizi kirli hissetmemizi sağlayacak bir şey değil. Odadaki tek bir kişi bile gözlerini kaçıramıyor.

Öfkelenmeliyim. Oraya koşup perdeyi kapatmalı ve onu dışarı çıkarmalıyım ama hareket edemiyorum. Bedenim olduğu yerde donup kaldı ve şimdi onu durdurmaya çalışan herkesi öldürebilirim.

Sonunda orgazma ulaştığında, iniltisi aramızdaki camdan zar zor geçerken, koridordaki tek bir kişi bile

nefes alıyor. Sanki bizi de yanında götürüyor, sanki onun hissettiklerini hissedebiliyoruz. Onun beyaz saçları, siyah kumaşa karşı bronz teni ve doruğa ulaştığında titreyen göğüsleri sonsuza dek zihnime kazınacak. Öleceğim güne kadar zihnimde kalacak çarpıcı bir fotoğraf.

Sonunda ayağa kalktığında, harekete geçiyorum. Mağara adamını andıran bir öfke içimden geçiyor ve her şey bulanıklaşıyor. O daha yataktan kalkamadan ben odaya girdim. Onu yakalamak, sarsmak, öpmek istiyorum ama ona zarar vermekten korktuğum için dokunamıyorum.

Ayağa kalkışını, çenesini kaldırışını ve ağzını kapatışını seviyorum. Dudaklarında en ufak bir özür yok ve ben bundan memnunum. Özür dilemesini istemiyorum. Sadece *benim* olmasını istiyorum.

Odayı geçip ağzımı onunkine dayadığımda kelepçeler hâlâ göğüs uçlarında sıkıca duruyor, metal göğsüme saplanıyor. Yüzünü kendime doğru tutarken ellerim saçlarına gömülüyor, soluduğu havayı içime çekiyor ve dudaklarının yumuşaklığını yalayıp yutuyorum.

Ona ne kadar güzel olduğunu, ne kadar mükemmel, şaşırtıcı ve harika olduğunu söylemek istiyorum, ama aptal beynim övgüyü sessizlik içinde tutuyor ve hissettiğim her şeyi ifade etmemi engelliyor. Bunu söylemek için mükemmel bir zaman varsa, o da bu. Ama korkudan felç olmuş durumdayım, Mia'nın benim için ne kadar önemli olduğunu ifade ettiğim anda kalbimi kıracağından korkuyorum. Beni hayal kırıklığına uğratacak. Ruhumu öldürür. Bu yüzden duygularımı koruyor ve kelimelerimi sessiz tutuyorum... bunun yerine bedenimi kullanmaya karar veriyorum.

Onu ne kadar becermek istediğimi söylemeye hazırım, ama onu ne kadar tutmak istediğimi değil.

"Arkanı dön," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. Ve bir hareket gözüme iliştiğinde, bir röntgenci odasında olduğumuzu ve neredeyse bir düzine insanın bizi izlediğini hatırlıyorum. Bizi onların görüşünden saklamak için perdeyi kapatmak üzere pencereye koşarken panik damarlarımda dolaşıyor.

"Açık tut," diye bağırıyor.

"Hayır, Mia. Sen benimsin. Tamamen benimsin." Kemerimi çözüp ona doğru yürürken homurdanıyorum. Hiç bu kadar şehvet dolu ve sahiplenici hissetmemiştim. Ama bu ihtiyaç sadece sikimde değil. Kanımda, damarlarımda pompalanıyor, onun içinde olmak ve onu benim yapmak için bu vahşi aciliyet.

Daha fazla öpüşme ya da ön sevişmeyle uğraşmadım. O zaten ıslak ve benim için hazır. Benim almam için.

Bu halka açık gösteri, içimde yatışmasını istemediğim bir şeyi uyandırdı. Hayatımda hiç bu kadar canlı ya da başka bir insana bağlı hissetmemiştim.

"Garrett," diye inliyor onu döndürüp üst yarısını yatağa doğru ittiğimde. Külotu sert bir hareketle çıkıyor ve ben de istekli sikimi onun amcığına bastırıyorum, zaten kendi orgazmıyla ıslanmış, içine girmemi kolaylaştırıyor. Sıcaklığı sikimi yuttuğu anda, derin bir memnuniyet iniltisi çıkarıyorum.

"Herkesin görmesi için amını göstermenden hoşlanmıyorum, Mia, ama siktir et

-" Ona tekrar çarparken ihtiyaçla homurdanıyorum. "Seni daha çok sahiplenmek istememe neden oldu."

"Evet!" diye haykırıyor. Kalçalarını bana doğru kaydırırken parmakları yatağın çarşaflarına gömülüyor.

"Bu amcık benim, Mia. Hepsi benim. Sikimi ne kadar iyi aldığını görmelisin."

"Evet," diyor tekrar.

"Kimsenin ona bakmasını, dokunmasını ya da aklından bile geçirmesini istemiyorum, anladın mı?"

"Evet!" O kadar sert itiyorum ki yatak kayıyor, üçüncü kez çığlık atıyor. Acımasızca vuruyorum, vücutlarımız hızlı, sert bir ritimle tokat atıyor. Onunla tadını çıkarmak ya da uzatmak için sevişmiyorum. Onu sahiplenmek için beceriyorum.

"Söyle," diye emrediyorum. "Benim

olduğunu söyle." "Seninim," diye

mırıldanıyor yatağa karşı. Ona daha sert

çarpıyorum. "Daha yüksek sesle."

"Ben seninim," diye ağlıyor.

"Çığlık attığını duymak istiyorum, Mia. Bu kulüpteki herkese kime ait olduğunu söyle."

"Garrett, ben seninim!" diye

bağırıyor. "Bu senin için çok mu zor

Mia?"

Başını sallıyor ve kalçalarını tekrar geriye itiyor. "Daha sert."

Bununla birlikte, etrafına uzanıyorum, meme kelepçelerinin zincirini kapıyorum ve hızlı bir hamleyle çekip çıkarıyorum. Çığlık atıyor ama tam o anda vücudunun adrenalinle dolduğunu ve bu hissi çok daha yoğun hale getirdiğini biliyorum.

Daha fazla dayanamıyorum. Üç morartıcı hamle daha yaptıktan sonra, orgazmım tüm hızıyla içime şiddetle çarpıyor ve sikim onun içine boşalıyor. İşim bitmeden önce elimi boğazına doluyor ve dudaklarını dudaklarımla kavrayabilmek için onu yukarı kaldırıyorum. İkimiz de efordan dolayı ter içindeyiz ve kalplerimiz o kadar çılgınca atıyor ki

boynundaki nabzın hızlı güm *güm güm atışını* hissedebiliyorum.

"Seni doldurmak istiyorum," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. "Döllerimle o kadar dolu olmanı istiyorum ki, sonsuza dek senden damlasın."

"Garrett," diye inliyor onu tekrar öptüğümde.

"Seni istediğim zaman becermek istiyorum ve o lanet RİA'yı çıkarmanı istiyorum, böylece seni gerçekten pompalayabilirim, Mia."

"Ben de istiyorum," diye fısıldıyor yalvaran bir çığlıkla. Onu bedenime o kadar sıkı sarıyorum ki, kendi başına zar zor ayakta duruyor. Ve nihayet gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, bir rüyadan uyanmış gibi hissediyorum.

Tanrım, bunu gerçekten söyledim mi? Siktir... Ne düşünüyorum ben?

Onu bırakıp geri çekiliyorum, sikimi hızla pantolonumun içine sokup düğmesini yeniden ilikliyorum. Az önce onu hamile bırakmak istediğimi mi ima ettim? Deliriyor muyum ben?

Bu sadece seks konuşması, kendime söylüyorum. O bunu biliyor. Ciddi değilim. Mia'nın bebeğimi doğurmasını *gerçekten* istemiyorum... Yani, seks sırasında istiyorum. Doğal olarak. Birkaç dakika önce olduğu gibi yataktaki görüntüsü ateşliydi, ama bu görüntüye şişmiş bir göbek ekleyin ve evet, herhangi bir erkek benim yaptığımı söylerdi. Benim sikim konuşuyordu.

Kıyafetlerini giyerken tek kelime etmiyoruz. Aslında, gecenin geri kalanında bu konuyu hiç açmadık. Ne evime giderken ne de yatağıma girip göğsüme sarıldığında.

Seks yaptıktan sonra söylediklerimin zaten tüm olayı tamamen gölgede bıraktığını hissediyorum.

KURAL #29: HER ŞEY OLACAK İYI OL.

Garrett

S Dün geceki olayları kafamda canlandırırken tüylerim diken diken oluyor.

Ve ondan önceki son on geceyi. Bir gecede yapılacak tehlikeli bir şey. şehrin etrafındaki halka açık koşu parkuru.

Ama dün gece sadece seksle ilgili değildi. Yaptıklarımız ve söylediklerimiz bundan daha fazlasını yaptı ve buna nasıl şaşırabilirim ki? Son iki hafta içinde üvey kız kardeşim, büyümesini izlediğim sinir bozucu küçük kızdan, sabah gözlerimi açtığımda dünyada görmek istediğim tek kişiye dönüştü.

Ama bu gerçekten ne kadar sürebilir? Bu maskaralığı daha ne kadar sürdürebilirim ve aynı anda iki erkek olabilirim? Drake'i beni sevdiğinden tamamen farklı nedenlerle seviyor. Tabii seviyorsa. Onun yaptığı gibi kendimi nasıl açacağımı bulamazsam, onu gerçekten sonsuza dek kaybedeceğim.

Telefonum çaldığında üçüncü milimin başındaydım. Kulağımdaki kulaklıkları kullanarak cevap veriyorum ve Emerson ya da Maggie'nin etkinlikle ilgili iş haberleri verdiğini varsayıyorum.

Ama arama yapıldığı anda hıçkırık sesleri duydum. Koşu yolundaki izlerimde durdum.

"Garrett," diye ağlıyor.

"Mia," diye kekeliyorum. "Ne oldu? Neyin var?" Sesini duyunca damarlarıma buz doluyor, hıçkırıklarının acısı kalbime bıçak gibi saplanıyor.

"İş yerinde bayıldı," diye bağırıyor gözyaşları arasında. "Ambulansa bindirildi ve şu anda ameliyatta ve neler olduğunu bilmiyorum."

Paul olduğunu hemen

anladım. "Neredesin?"

"St. Francis'te. Limanın yanında," diye feryat ediyor.

"Beni dinle Mia. O iyi olacak. Sakin ol, tamam mı?"

"Korkuyorum." Sesindeki korku ve paniği duyuyorum. İyi olsa iyi olur çünkü ölümünün ona ne yapacağını düşünmeye dayanamıyorum.

Bu düşünce beni patlamaya hazır bir saatli bomba gibi geriyor. Telefonumu çıkarıp konumu kontrol ederken çılgına döndüm. Sadece birkaç mil ötede, okyanus kıyısında. Ve ona "Yoldayım, geliyorum" demeden önce aklımdan geçen son düşünce bu. Mia, geliyorum."

Sonra Bitir düğmesine basıp kaçıyorum.

Hastaneye vardığımda, Paul Harris'i sorarken neredeyse resepsiyon masasına yığılıyorum. Ve bilgisayarda yazı yazan kadın onu ararken çok yavaştı.

"Burada hâlâ ameliyatta olduğu yazıyor ama aile üyeleri üçüncü katta, doğu kanadında bekliyorlar."

Cümlesini bitirdiğinde asansöre giden yolu yarılamıştım. Asansörün kapısı tam zamanında açılıyor ve bir grup hemşirenin arasına sıkışıp panik içinde üçüncü katın düğmesine basıyorum. Yüzümden ve sırtımdan ter akıyor ama umurumda değil. O da umursamayacak.

Asansör benim katıma ulaştığında zil çalıyor ve kapılar açıldığında onu görüyorum. Bordo-gri bekleme odasında duruyor, tırnaklarını yerken yüzü kıpkırmızı ve gözyaşlarıyla kaplı. Beni görmek için dönüyor ve daha kapılar tam olarak açılmadan koridorun karşısına geçip onu kollarımın arasına alıyorum.

Ve işte o zaman gerçekten kendini kaybediyor. Ayakta durmama ihtiyacı varmış gibi bana tutunuyor, onu kollarımda sıkıca tutuyorum ve gömleğimin içine hıçkırmasına izin veriyorum. Göz ucuyla annemin bizi izlediğini görüyorum ve yüzümde bir özürle ona bakıyorum. Ona da sarılmalıydım. Kocasının hayatı tehlikede ama şu anda bu dünyada önemli olan tek bir kişi var. Kuralları ben koymuyorum ve bunun olacağını kesinlikle tahmin etmemiştim ama

Mia'nın onu saracak kollarıma ve içine ağlayacağı göğsüme ihtiyacı var, işte tam da bunu elde edecek.

Paul iyileşecek. Patlayan bir apsesi vardı ve neredeyse sepsise yol açıyordu. Kanserin ve tedavinin bir yan etkisi ama neyse ki başka bir tümörün geri dönüşü değil. Artık kemoterapi yok. Radyasyon da yok. Sadece ameliyat ve büyük bir korku.

Günün büyük bölümünde onu orada tutuyorlar. Mia'yı bekleme odasında oturup bir şeyler yiyebilecek kadar sakinleştirebiliyorum ama yanımdan ayrılmıyor ve bir kez olsun gitmeme izin vermiyor. Bekleme salonunda olduğumuz süre boyunca annemin gergin gözlerinin birden fazla kez üzerimize dikildiğini fark ediyorum.

Ellerimizin birleştiği yere ya da yanlışlıkla Mia'nın çıplak bacağına dokunduğum yere bakıyor. Kendimi düzeltip duruyorum ama Mia bunu umursamayacak kadar stresli. Kimse izlemiyormuş gibi elini omzuma koyuyor ya da kolumu okşuyor.

Neredeyse altı saat süren bir ameliyattan sonra Paul nihayet iyileşti. Kızları onu görmeye götürdüğümde daha yeni uyanıyordu. Annem önce yanına koşuyor, yatağının kenarına tünerken koluna nazikçe dokunuyor.

Mia diğer tarafa geçiyor ve nihayet bugün ilk kez gitmeme izin veriyor. Uyandığında yatağının ayak ucundan onu izliyorum.

"Senin için çok endişelendik baba," diye ağlıyor Mia, taze gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken.

"Ah, Mia. Özür dilerim. Ben iyiyim," diyor hışırtılı, acılı bir ses tonuyla.

"Doktor yarın eve gidebileceğini söyledi," diye cevaplıyor annem.

Orada durup üçünü izlerken, her iki kadın da ona yaltaklanırken ve o da onları teselli ederken, kalbim daha önce hiç sızlamadığı bir şey için sızlıyor. Çocukluğumda sadece annem ve ben vardık, gerçekten de en iyi anneydi. Kendini bana adamıştı ve ben bir kez bile kendimi yalnız ya da başka birine mecbur hissetmedim. Ama beni o kadar özverili severdi ki, bu sevginin ona bir şeye mal olduğunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim. Ben büyüyene kadar hiç evlenmedi. Hiç çıkmadı. Asla daha fazlasını istemeye cesaret edemedi.

Ve tüm bu süre boyunca neyi kaçırdığımdan ya da neyi kaçırmasına neden olduğumdan habersizdim. Bir aile. Hastane yatağınızın iki yanındaki insanlar.

Paul ve Mia'yı bulduğu ve sonunda her zaman hak ettiği aileye sahip olduğu için mutluyum. Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi annem bana doğru bakıyor ve elini uzatıyor. Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve dördümüz burada rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz, kimse konuşmuyor ya da bu alanda sahip olduğumuzdan daha fazlasına ihtiyaç duymuyor.

Mia sadece bir anlığına bana doğru bakıyor ve kalbimdeki sızı büyüyor.

Siktir, sessizce mırıldanıyorum.

Birdenbire bu acının ne olduğunu anladım. Ne istediğimi biliyorum. Ve bu onun vücudu ya da seks değil. Bir gün ben bu hastane yatağındayken onun yanımda olacağını bilmek. Ve yalnız olmayacak.

Zihinsel olarak paniklediğim için elim annemin elinden kayıyor.

"Gidip biraz hava alacağım. Paul, bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını sallıyor ve ben hızla kapıya doğru ilerlerken üçünün bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Geri geleceğim."

Bunu yapamam. Bu yolda ilerlemeye devam edemem, özellikle de Mia'yla. Ben o adam değilim. Aile babası olacak biri değilim ve asla da olmayacağım. Sadece lanet bir seks kulübüm yok, aynı zamanda Paul gibi destekleyici ve kendinden emin olacak donanıma da sahip değilim. Berbat haldeyim. Şu anda Mia'ya iyi görünüyorum ama bir noktada gerçeği öğrenecek ve beni en kötü halimle görecek. Sonra ne olacak?

Sorun değil. Bunun sadece seks olduğunu biliyor. Öyle bir bağımız yok. Çok yakında, bu geçmişte kalacak ve onun için daha iyi biriyle yoluna devam edecek.

"Garrett," diye sesleniyor hastane çıkışına ulaştığımda.

Dönüyorum ve onu yolumda koşarken buluyorum. Ağlamaktan gözlerinin şişmiş olmasına ve yüzünde zerre kadar makyaj olmamasına rağmen yine de gülünç derecede güzel görünüyor.

"İyi misin?" diye soruyor. Bana ulaştığında, parmakları ön kollarımın derisinde kayıyor ve dokunuşundan ürkmek istiyorum.

"Evet. Sadece hava almaya ihtiyacım vardı. Sen iyi misin?"

"Şimdi öyleyim," diye cevaplıyor ciddiyetle. "Annen eve gidip dinlenmemiz gerektiğini söyledi."

"Peki ya o?"

"Onun yanından ayrılmıyor." Elleri tekrar bana uzandığında, onları belime dolamasına izin verdim ve vücudunu kendime çektim.

Bu son teslimiyet. Hatamı çok geç fark ettim. Mia ile bu işin nereye gittiğini önleyemem. Zaten oradayız. Ve bundan beklediğim kadar nefret etmiyorum.

İkimizin de umutsuzca duşa ihtiyacı var, benim ondan daha çok. Evime vardığımızda onu ana banyoya çektim. Bu kız için çok sağlam bir planım var. Duş, yemek, uyku. Ve hepsi bu. Seks yok. Ne kadar centilmenim.

Suyu açarak önce onu soyuyorum, o da bana izin veriyor. Seks yok demiştim ama tişörtünü başından çekiştirdikten sonra hızlı bir öpücük çalmaktan kendimi alamıyorum. Arkasından tırmandığımda saçlarını şampuanlamaya başlamıştı bile ve parmaklarımın onun yumuşak, sabunlu teninde gezinmesine izin vermemek için kendimi zor tutuyorum.

"İyi misin?" Onu tekrar kontrol ederek soruyorum.

Başını sallıyor. Neden bunu sorup durduğumu bilmiyorum, açılmasını ve aklındakileri dökmesini bekliyorum. Sanki bunu yaparsa ben bununla başa çıkabilecek donanımdaymışım gibi. Ben gerçekten konuşmayı seven biri değilim. Hiçbir zaman onun istediği şekilde açılmıyorum.

Hızlı duşumuzun ardından, ona yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa gitmeden önce giymesi için rahat bir şeyler buluyorum. Birkaç dakika sonra gri eşofman altım ve göğüslerini sıkıca saran bir tişörtle yatak odasından çıktı. Bana sıcak bir gülümseme veriyor ve ben durup ona bakıyorum.

"Erkek gibi görünüyorum," diye yakınıyor.

Buzdolabından bir kutu yumurta çıkarırken "Gördüğüm en ateşli çocuk" diye cevap veriyorum.

Adanın etrafındaki taburelerden birine tırmanırken kıkırdıyor. Dizlerini göğsüne çekmiş, pijamalarımın içinde kıvrılmış, çok genç görünüyor. Bir kaseye yumurta kırarken ona dönüp bakıyorum ve Mia'nın benim için fazla genç hissetmeyi bıraktığı anı saptamaya çalışıyorum. Ve aramızdaki yaş farkının hiçbir zaman benim sorunum olmadığını fark ediyorum. Sorun bunun nasıl algılanacağını düşünmemdi. İnsanların bana ya da daha önemlisi ona nasıl bakacağıydı. Ama Mia benimle sohbet edebildiği andan itibaren onu kendime eşit gördüm. Sanki hep aynı ruhlarmışız, bir bütünün iki yarısıymışız gibi.

"Hastaneye mi koştun?" diye soruyor ben yumurtaları çırparken.

"Evet."

"Ne kadar uzakta?"

Omuz silkiyorum. "Birkaç mil. Koşarken zaten körfezin yakınındaydım."

"Önce bir taksiye binebilir ya da eve gidip üstünü değiştirebilirdin. Oraya neden bu kadar hızlı gittin?"

Ona bakarken hareketlerim durdu. "Çünkü bana ihtiyacın vardı. Çünkü senin yanında olmak istedim."

Ciddiyetle, bu cevaptan memnun olmuş gibi başını sallıyor. "Garrett... biz neyiz?"

Derin bir nefes alarak kendimi cevaba hazırlıyorum. Zaten bildiğim cevaba.

"Çünkü biliyorum ki babamı kaybettiğimi öğrendiğimde aramak istediğim tek bir kişi vardı. O anda ihtiyacım olan tek kişi. Bence sen benim insanımsın ama ben senin değilsem senin de benim olmanı istemiyorum."

"Mia..." Mırıldanıyorum, kafamda sorular ve şüpheler uçuşuyor. "Dün gece senin olduğumu söyledin. Sadece bilmek istiyorum... eğer bunlardan herhangi biri
gerçekti."

"Gerçekti," diye mırıldanıyorum, tam olarak nasıl hissettiğimi ifade etmek için tam bir cümleyi düzgün bir şekilde bir araya getirecek kelime dağarcığına sahip olmayan bir aptal gibi.

Gergin bir ifadeyle bana bakıyor ve elimdeki kaseyi bırakıp avuçlarımı tezgahın serin granitine bastırıyorum. Yanına gitmek istiyorum ama dokunmanın sırası değil. Konuşma zamanı. Ve bu konuda zaten yeterince kötüyüm, bu yüzden dikkatimin dağılmasını önlemek için biraz mesafe bırakmak en iyisi.

"Mia, çok uzun zamandır bir ilişkim olmadı ve berbat durumdayım. Kendin için imza atmış olursun-"

"Ben de berbat durumdayım Garrett. Ama bana seninim diyeceksen, öyle olduğumu bilmem gerek."

Aklımın bir köşesinde, itiraf etme zamanının geldiğini uzaktan da olsa fark ettim. Drake olduğumu ve kamera kızı olayını itiraf etmeliyim ki bunu geride bırakabilelim. Ama hâlâ korkağın tekiyim.

Drake profilinin arkasına saklanmam bana ironik geliyor çünkü bu benim bariyerimdi, böylece Mia'nın gerçek beni görmesine izin vermeden ona sahip olabilirdim. Şimdi ise beni istediğim her şeyden alıkoyan bir duvar. Aramızda sonsuza dek bu yalanın olması anlamına gelse de Mia'yı istiyor muyum yoksa onu kaybetme riskini göze alıp gerçeği mi söylemeliyim?

Adanın onun tarafına geçerek yanına yaklaştım, onu öpmek için kendime çekerken yüzüne dokunmaya hevesliydim.

Bunu riske atamam.

"Ben seninim ve eğer istersen bunu deneyebilirim."

"Söz veriyorum," diye fısıldıyor karşılığında, bir öpücük daha almak için eğilirken nazik bir gülümseme dudağının kenarlarını kaldırıyor. Ellerinin beni biraz daha sıkı tuttuğunu ve dudaklarının benimkini biraz daha uzun süre tuttuğunu fark ediyorum, sanki bunu ne kadar istediğini gösteriyor ve suçluluk duygusu bana tekrar saldırıyor.

"Ona söylemeden önce babamın hastaneden çıkmasını beklesek iyi olur," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Çekiniyorum. "Hayır, hastanenin benim iyiliğim için uygun bir yer olabileceğini düşünüyorum."

Gülüyor. "Bunu atlatacaktır."

"Şey, evet. İkisi de kin tutacak tipler değil. Ve bence uzun bir süre gerçekten çok garip olurdu, ama sonunda buna alışırlardı. Biz hala biziz."

Kollarını bırakarak yumurtalara dönüyorum, çırpmaya devam etmeden önce buzdolabından biraz peynir ve jambon alıyorum. Ona baktığımda, suçluluk duygusu azalırken bir an için huzur hissediyorum.

Öğleden sonra burada, dairemde ve ben ona yemek yapıyorum ve hiçbir şey garip ya da yanlış gelmiyor ve bir kız arkadaş istemediğimi söylemeye çalışsam da, sahip olduğum şeyin bu olduğu bana açık hale geldi.

Birkaç dakika sonra omletini tabağa koyup onun için masaya götürüyorum. İştahı açılmış olmalı çünkü her lokmayı yiyor ve ben de onu izliyorum, o yedikçe içimi bir gurur duygusu kaplıyor.

Ben mutfağı temizlerken esniyor ve arkamı döndüğümde gitmiş oluyor. Onu yatağımda kıvrılmış halde buluyorum, odaya girdiğimde çoktan uyumuş oluyor. Kapının eşiğinde durup uyumasını izliyorum, geçen ayın bu hale gelmesine neden olan her anını tekrar tekrar yaşıyorum.

On beş yıldır Mia'yı tanıyorum. Ve bu süre boyunca onu kendimce tuhaf bir şekilde sevmiş olsam da, hiçbir zaman daha fazlası olmadı. Çok uzun süre, hiçbir şey. Sonra birden her şey oldu.

Aynen böyle.

Orada durmuş onu izlerken, o kadar huzurlu ve memnun ki, kendime bunu onun için gerçekten yapabileceğimi söylüyorum. Kendimi toparlayabilirim. İyi olabilirim, mutlu olabilirim. Her şey yok olana kadar onu karanlıktan koruyabilirim. İnsanlar daha kötülerinin üstesinden geldi.

Bununla birlikte, yatağa onun yanına sürünerek girdim. Yorganı çektiğimde dönüyor ve vücudunu göğsüme yaslıyor. Bir öpücük kondurduğumda ağır ağır nefes alıyor.

alnına.

"Seni seviyorum, Kedicik," diye fısıldıyorum ama cevap vermiyor, çoktan rüyalarına dalmış.

KURAL #30: ANNELER BİLİR HER ŞEY

Garrett

M yemeğini getirdiğimde annem Paul'ün yatağının yanındaki sandalyede uyuyordu. Saat neredeyse dokuzdu ve Mia hâlâ uyuduğu için hastanedeki işleri kontrol etmek için biraz dışarı çıkmanın güvenli olacağını düşündüm.

"Selam anne." Şarküteriden onun için aldığım sandviçi yere bıraktıktan sonra omzunu hafifçe dürtüyorum. Uyandı ve panik içinde Paul'e baktı ama Paul hâlâ mışıl mışıl uyuyordu.

"O iyi. Sana yiyecek bir şeyler getirdim."

"Teşekkürler tatlım. Mia nasıl?"

"O iyi. Benim evimde uyuyor. Doktor ne dedi?"

"İyileşmesi iyi gidiyor. Bir gün daha gözetim altında tutmak istiyorlar, o yüzden yarın eve dönecek gibi görünmüyor."

"Oh, kahretsin. Özür dilerim," diye cevap veriyorum. Yatağının ayakucundaki boş sandalyeye oturuyorum. Ben otururken o da bacağımı okşuyor.

"Sorun yok. En azından o iyi. İyi tarafından bakmak lazım."

"Evet..." Burada uzun süre kalmaya niyetim yoktu. Mia'ya dönmek için sabırsızlanıyorum ama annemi de burada bırakamam. "Anne, eve gidip biraz uyumak, duş almak ya da başka bir şey yapmak ister misin? Ben onunla kalabilirim."

"Hayır, ben iyiyim," diye cevap veriyor gözlerinin altındaki koyu halkalarla. Sonra bakışları yüzüme takılıyor ve ciddi bir şey söylemek üzere olduğunu anlıyorum. Beklentiyle gerildim. "Mia çok üzgündü. Çok korkmuştu."

"Biliyorum."

"Ve seni aradı. Ben daha seni aramayı düşünmeden o aradı."

"Yakınlarda olduğuma sevindim," diye cevap veriyorum, onun konuya girmesini bekliyorum.

"Mia'nın biriyle görüştüğünü biliyorum. Gölden döndüğümüzden beri neredeyse her gece yok. Kız öğrenciler gibi kıkırdıyor. Sürekli telefonda."

Sessizce bekliyorum, Paul'ü uyandırmayacak kadar sessizce konuşurken yüzünü izliyorum. Nefes almak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Sorarsa ne diyeceğim? Mia'ya yaptıklarımdan dolayı duyduğum utanç ve suçluluk duygusu bir anda zihnimin en ön saflarına yerleşiyor. Bu onların küçük Mia'sı, annemin kendi kızı olarak evlat edindiği kız. Altın çocuk. Son iki hafta içinde sayısız şekilde kirlettiğim masum, tatlı kızları.

Birlikte olmamız fikrine alışacaklarını söylediğimi biliyorum ama ya alışmazlarsa? Onları suçlayabileceğimden değil. Ben ondan on üç yaş büyük, kulüp sahibi bir bekâr ve parti hayvanıyım ve bu diğer sorunlarımı hesaba katmıyor bile.

Annem uzanıp elime dokunuyor ve kafamın içindeki manik sesleri susturuyor.

"Yüz yıl geçse bile sen olduğunu tahmin edemezdim, Garrett." Ve işte orada. Bir yıldırım gibi, tam isabetle çarpıyor ve her şeyi değiştiriyor. Artık inkar etmenin bir anlamı yok. Anneler bildiklerinde, sadece bilirler.

"Anne-"

"Gördüğümde, daha önce fark etmediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Saklamaya çalıştığını bile sanmıyorum. İkinizin birlikte ne kadar doğal göründüğünüzü fark ettim."

Yüzümü ellerimin arasına alırken "Tanrım," diye mırıldandım.

"Sakin ol," diye yanıtlıyor. "O senin gerçek kız kardeşin değil ki. Ve tanıştığınızda zaten yirmi bir yaşındaydınız, yani onunla birlikte büyümüş değilsiniz. Sadece ondan hoşlanmadığını düşünmüştüm."

"Bu konuşmayı yapmaya hazır mıyım bilmiyorum," diye cevap veriyorum, başımı yerden kaldırmadan.

"Hazırlansan iyi olur çünkü senin için yalan söylemeyeceğim. Eğer Paul bugün gördüklerimi görürse, o da öğrenecek."

Başımı kaldırıp ona baktığımda hâlâ huzur içinde horladığını görüyorum. Bir şekilde onun güvenine ihanet etmişim gibi hissediyorum.

"Mia çok sadık Garrett. Bir hataya. Ve inatçıdır. Her şeyde senin yanında olacağını biliyorum ama bu aileyi parçalayabilecek bir şeye kalkışmadan önce bunu iyice düşünmeni istiyorum."

Başım öne düşüyor, sözleri içime yerleşirken kenetlenmiş ellerime bakıyorum. "Onu incitmek istemiyorum."

"O zaman yapma. Ona karşı dürüst ve açık olun. Ama eğer onu kandırır ya da yalan söylersen, bu senin suçun olur. Ve bunun için seni asla affetmeyecektir." İşte yine o şimşek çaktı, bu sefer beni tam canımın yandığı yerden vurdu.

"Neden ona zarar vereceğimi düşünüyorsun? Bana bu kadar mı az güveniyorsun?"

"Seni tanıyorum Garrett. Kendi savaşların ve şeytanların olduğunu biliyorum ve sana bunları ondan saklamamanı söylüyorum çünkü o seninle her türlü fırtınayı atlatır, ama bunu saklar ve onu aldatırsan, onu kaybedersin."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken, ayrılmadan önce yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum. Bu sabah onun kollarımda olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini.

Gözlerinin içine bakıyorum. "Kızgın değil misin?"

"Ben onun babası değilim." Gözleri aramızda uyuyan adama kayıyor. "Yerinde olsam, o da benim gibi öğrenmeden önce ortaya çıkardım. Bundan hoşlanmayacaktır."

"Yapacağız," diye başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Ciddi mi?" diye soruyor ve ben hemen cevap vermiyorum. Ciddiye aldığım çok az şey var ve dürüst olmak gerekirse Mia'nın bunlardan biri olacağını hiç düşünmemiştim.

"Evet, sanırım öyle."

Nefes alıyor ve büyük bir iç çekişle bırakıyor. "Alışmak biraz zaman alacak. Biraz garip. Ama siz ikiniz birbiriniz için gerçekten iyi olabilirsiniz. Seni hiç kimseyle böyle görmemiştim, bugün onunla olduğun gibi. O senin içindeki bir şeyi ortaya çıkarıyor."

"Ne gibi?" Annemin gözlerinin içine bakarak soruyorum. Sesimde hafif bir titreme var, bastırılmış duygular dışarı sızmakla tehdit ediyor.

"Barış" diye cevap verirken yutkunuyor ve bana bakıyor.

Huzur mu? Bugün Mia histerik bir şekilde göğsüme doğru hıçkırırken ve ben terli, kırmızı, hıçkırıklarla dolu bir karmaşa içindeyken annemin gördüğü şey buydu.

Daha detaylandırmasını isteyemeden devam ediyor: "Bazen seni hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyorum Garrett."

Gözlerim şaşkınlıkla yüzünde dans ediyor. Annelerin sık sık yaptığı gibi, duygular bastırılmıyor, yüzeyde birikiyor, sözlerine ve gözyaşlarına dökülüyor.

"Çünkü seni hiç anlamadım. Sana yardım edemedim. Sadece seni sevmek ve tüm ilgimi sana vermek istedim, bunun yeterli olacağını umdum ama aramızda her zaman bir kopukluk varmış gibi görünüyordu. Hayatındaki herkesle bu kopukluğu hissedeceğinden korkuyordum."

Annem *hiç* böyle konuşmazdı ve bu konuda hiç konuşmazdı. Benim sorunlarım hakkında konuşmadık. Konuşma her zaman *benimle,* davranışlarımla ve sorunlarımla ilgiliydi, böylece bu hastalık ve ben aynıydık.

Ben sadece bir hastalığa sahip değildim, hastalığın ta *kendisiydim.* Ya da en azından öyle hissediyordum ve annem nihayet tüm hayatım boyunca odamızda olan filden bahsedinceye kadar bunu hiç fark etmemiştim. Büyük bir manik-depresif fil.

Konuşamıyorum. Konuşabilseydim ne derdim bilmiyorum. Ama Paul'ü uyandırmamak için alçak sesle fısıldayarak konuşmaya devam ediyor.

"Şimdi anlıyorum ki seni hayal kırıklığına uğrattım Garrett. Hayatın boyunca seni kendime bu kadar yakın tuttum çünkü seni tüm hatalarımı telafi edecek kadar sevebileceğimi düşündüm."

"Anne, yapmadın-" Sesim sert ve ciddi, çünkü bu garip konuşmayı hemen bitirmek istiyorum, ama bana izin vermiyor.

"Özür dilerim Garrett." Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve ben hemen susuyorum. Boğazımda yükselen duyguları bastırıyorum ve onun yerine elini tutuyorum. Bugün Mia için yaptığım gibi, şimdi de annemin ihtiyacı olan kaya olmaya çalışıyorum. İncittiğini iddia ettiği kişi ben olsam bile.

Gerçi ben hiç öyle görmedim. Annem denedi. Sorunlara neden olan ve bunu onun için bu kadar zor hale getiren bendim. Özür dilemesi gereken kişi benim ama bunu ifade etmekte hâlâ pek iyi değilim.

"Mia'nın içindeki huzuru ortaya çıkardığını söylediğimde, Garrett, ikiniz arasında gördüğüm bağın seni daha önce hiç görmediğim kadar sağlam tuttuğunu kastediyorum. Sanki içindeki fırtına dinmiş gibi. Başından beri senin için istediğim şey de buydu. Sana yardım edebilecek kişinin ben olmamam, onun senin üvey kardeşin olması ya da Paul'ün bundan nefret etmesi umurumda değil. Huzur içindesin ve senin için istediğim tek şey de bu."

Bununla birlikte, sandalyesinin yanındaki kutudan bir mendil alır ve gözlerini siler. Fil ortadan kaybolur ve ortam aydınlanır.

Ama hala nutkum tutuluyor.

Hemşireler içeri girip annem onlarla konuşurken ne kıpırdıyorum ne de tek kelime ediyorum. Zihinsel olarak, Mia'yla göl evinde ve kulüpte geçirdiğimiz her anı tekrarlıyor ve annemin haklı olduğunu fark ediyorum. Mia'yla birlikteyken kendimi yalnız hissetmiyorum ya da kendi duygularımın ağır rüzgarlarıyla mücadele ediyormuşum gibi gelmiyor. Ona o kadar odaklanıyorum ki, kavga ettiğimizde ya da birbirimize sataştığımızda bile bir bakışıyla beni kendine bağlıyor.

Birlikte olabileceğimi hiç düşünmediğim kızın başından beri benim için yaratılmış olabileceğini anladım.

KURAL #31: SENİ APTAL YERİNE KOYMASINA İZİN VERME.

Mia

I Uyandığımda karanlıktı ve yanımdaki yatak boştu, ama dairenin bir yerinden bir uğultu geliyordu. Yuvarlanırken geriniyorum yatağından kalkıp kapıya doğru tökezleyerek yürüdüm. Neyse ki bana eşofmanlarını verdi de etrafta çıplak dolaşmak zorunda kalmadım.

"Garrett," diye seslenıyorum ama cevap yok. Hangi cehenneme gitti?

Belki de işe gitmesi gerekiyordu.

Kapı tekrar çalıyor ve koşarak açmaya gidiyorum.

"Geliyorum!" Sesleniyorum ve kapıyı açtığımda, kulüpte bir ya da iki kez dolaşırken gördüğüm 1.80 boyundaki sarışın şaheser karşısında nutkum tutuluyor. "Merhaba," diye kekeliyorum beceriksizce.

"Merhaba," diye sırıtıyor, "sen Mia olmalısın. Isabel ve Hunter beni Garrett için akşam yemeği ve çiçeklerle gönderdi. O burada mı?"

"Um...hayır."

"Babanın hastanede olduğunu duyduk, bu yüzden elimizden geleni yapmak istedik."

"Oh," diye cevap veriyorum, içeri girmesine izin vermek için yoldan çekiliyorum. "Gerçekten çok naziksin. Garrett nereye gitti bilmiyorum ama onu mutfağa koyabilirsin."

Yanımdan geçerken parfümünün kokusunu alıyorum, aynı anda hem hafif hem de erkeksi.

Tezgâha bir makarna tabağı ve bir şişe şarap koyduktan sonra "Baban nasıl?" diye soruyor.

"İyileşiyor. Yarın evde olur," diyorum gülümseyerek. "Güzel. Diğerlerine haber veririm." Rahatça tezgâha yaslanıyor,
Bana gülümserken çok yakışıklı görünüyordu.

"Özür dilerim. Tanıştığımızı sanmıyorum," diyorum. "Siz sahiplerinden biri misiniz?"

Gülüyor. "Oh, lanet olsun. Kabalık ettim." Elini uzatınca ben de uzandım. "Ben Drake, Hunter'ın bir arkadaşı ve genel sözleşme-"

Elim onunkine ulaşmadan duraksıyor. "Drake?" Sözünü keserek soruyorum. "Evet. Tanrım, beni daha önce duymadın, değil mi? Eğer öyleyse, ne yaptı
Duydun mu?"

Tünel görüşü devreye giriyor ve hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Bu farklı bir Drake. Öyle olmak zorunda. Bu *benim* Drake'im değil. En azından beni tanır ve bir şeyler söylerdi ama yine de... adının anılması bile dünyamın eksenini k a y d ı r ı y o r .

"Hayır, yapmadım... Yani," diye kekeliyorum. "Müteahhit olduğunuzu mu söylediniz?"

"Evet," diye gülümseyerek yanıtlıyor. "Salacious için bina tadilatını biz yaptık."

"İnşaat," diye mırıldanıyorum. Bu bir tesadüf. Öyle olmak zorunda. İnşaatta çalışan milyonlarca Drake olabilir.

"Ve biz kesinlikle tanışmadık mı?" Kendimi aptal gibi hissederek soruyorum. Sadece emin olmam gerekiyor ve "Beni hiç telefon ekranında soyunurken izledin mi?" diye sormaktan başka emin olmanın bir yolu yok.

Kıkırdıyor, sesi rahatsız edici geliyor. "Resmi olarak değil ama seni kulüpte gördüm ve Garrett senden bahsetti. Hem de çok."

Cevap vermeyip boş gözlerle odanın karşısındaki pencereye baktığımda Drake yaklaşıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet," diye hızlıca cevap veriyorum, başımı sallayarak. "Daha yeni uyandım ve uzun bir gün oldu."

"Elbette. Ben gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı? Isabel lazanyayı ısınması için otuz dakika kadar fırına koymamı söyledi."

"Teşekkür ederim," diyorum gülümsemeye zorlayarak.

Arkasından ön kapı açılıyor ve Garrett'ın daireye adım atışını izliyorum. Gözleri hemen mutfakta duran uzun boylu inşaat işçisine takılıyor.

"Drake..." diye mırıldanıyor gergin bir şekilde, gözleri benimle onun arasında dans ediyor.

Adam Garrett'ı selamlamak ve neden burada olduğunu açıklamak için döndüğünde, omurgamda yavaşça yayılan bir korku hissediyorum. İtiraf etmek istediğimden daha uzun süredir yaşadığım bir korku gibi. Yine kandırılmış olma korkusu.

Kandırıldım. Oynandı.

Hayır. Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum. O bunu yapmaz. Artık aramız iyi. Sonunda açılıyor ve kendini adıyor. Birbirimize sözler verdik. Sonunda istediğim her şeye sahibim.

Kafamı kaldırdığımda Drake ön kapıdan el sallıyordu ve ben de ona sahte bir gülümseme ve sert bir el sallama gönderdim. Sonra, Garrett ve ben yalnız kaldık ve gerginlik çok yoğun. O kadar yoğun ki göğsüme baskı yapıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Normal olmak ve ona bakıp gülümsemek zor.

Sadece ben mi hissediyorum?

O da hissedebilir mi? Bunu

fazla düşünüyorum, değil mi?

"İyi misin?" diye soruyor ve ben yüzüne bakıyorum. Son iki haftada yüzlerce kez öptüğüm yüzün aynısı. Ama aynı zamanda eskiden mutsuzluğumu eğlenceli bulan adamın yüzü. Kendini çok fazla kaptırdığı için kimseyi gerçekten sevmeyeceğinden emin olduğum adamın yüzü. Sanki onu yeni bir gözle görmeye başladım ve gerçekte kim olduğunu yeni yeni hatırlıyorum.

"Evet," diye mırıldanıyorum, telefonumu almak için yatak odasına doğru dönüyorum. "Nereye gittin?"

"Anneme yiyecek bir şeyler götürmek için."

"O nasıl?" Komidinden telefonumu alırken havadan sudan konuşmaya çalışıyorum.

"Güzel. Göz kulak olmak için babanı bir gün daha tutacaklar."

Kahretsin, babam. Gerçekten ona odaklanmalıyım, böyle bir şey için panik yapmamalıyım. Çünkü muhtemelen yanılıyorum.

Garrett Drake gibi davranmıyor. Hayal görüyorum. Ama

emin olmalıyım.

Oturma odasına geri döndüğümde, Drake'in ayakta durduğu ve gözlerinde endişeyle bana baktığı yerde, uygulamayı açıyorum. Drake'in kullanıcı adını görmek içime bir endişe dalgası gönderiyor.

Aynı anda iki adamla konuşan benim. Eğer şu anda Drake'e mesaj atarsam ve

Garrett *değil,* o zaman nasıl daha iyi olabilirim? Ben de yalan söylüyordum, değil mi?

Merhaba, kutuya yazıyorum, Gönder tuşuna basmadan önce

başparmağım titriyor.
Lütfen o olma. Lütfen o olma. Lütfen o olma.

Odanın öbür ucundan, telefonundan gelen bildirim sesini duyuyorum.

Ve her şey durur. Gerilim artık boğucu bir hal alıyor. Yanaklarım öfkeyle kızarıyor ve bakışlarım onun yüzüne yönelirken nefesim titriyor ama o kıpırdamıyor.

"Mia," diye fısıldıyor, yalvaran bir ses ve gözlerim yaşarıyor.

Telefonumu ona fırlatma dürtüsüne direniyorum, elimde o kadar sert sıkıyorum ki canım yanıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum ondan uzaklaşırken, "hayır, bunu bana yapmazsın."

"Lütfen beni dinle," diye tekrar yalvarıyor, bu sefer daha da yaklaşıyor, ama onu durdurmak için hemen elimi kaldırıyorum.

"Hayır," diyorum, kendimi tekrarlayarak, çünkü şu anda söyleyebileceğim tek kelime bu.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

"Bir hata olarak başladı ve duramadım..."

Ona ters ters bakarken ağzım açık kalıyor. "Bir hata mı? Beni izledin... Sesini duydum!"

"Yanlış olduğunu biliyorum ama sana söylediğim her şey gerçekti. Bana inanmak zorundasın."

Birden aklım o geceye gitti. Drake ve ben ilk kez sohbet etmiştik ve her şeyi hatırlıyorum. "Bu yüzden göle geldin." Şimdi her şey mantıklı geliyor.

"Seni görmem gerekiyordu."

"Bu senin için büyük bir şaka mıydı?" "Hayır, Mia. Lütfen beni dinle..."

"Yapamam!" Bağırıyorum. "Sana bakamıyorum bile. Bunca zamandır bana yalan söylüyordun... beni manipüle ediyordun... beni kendine aşık ediyordun."

Bana doğru uzanıyor ve ben de içgüdülerimle hareket ediyorum, elim uçuyor ve yüzünün yan tarafına sertçe iniyor. Avucumdaki yakıcı acı ve yüzündeki ıstırap iyi hissettiriyor. Canının yanmasını ve şu anda hissettiklerimin yarısını hissetmesini istiyorum.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum. Bana kendimi aptal gibi hissettirdin. Sadece *kullanıyordun*
Ben."

Birdenbire beni duvara doğru itiyor, yüzünü yüzüme yaklaştırıp fısıldıyor: "Aptal olan benim. Senin kamera kızı videonu bulmamam gerekiyordu,

ama o kadar güzeldin ki, kendime engel olamadım. Sonra sana aşık oldum ve çok üzgünüm Kedicik."

"Hayır!" Kollarına karşı mücadele ederek çığlık atıyorum. "Bana öyle deme."

Odanın öbür ucuna fırlayarak çantamı tezgahın üzerinden kapıyorum ve kapıya doğru koşarken anahtarlarımı çıkarıyorum.

"Lütfen gitme," diye yalvarıyor, sesinde yoğun bir duygu var ve kapıya geldiğimde neredeyse duraksıyorum. Bir anlığına, neredeyse kalıyordum.

Ama yapamıyorum. Bunun yerine ona doğru dönüyorum, gözlerinin içine bakarken yüzümden yaşlar süzülüyor. "Seni her zaman daha çok istedim."

Kapıyı arkamdan kapattığımda, yüzündeki ifadeyi de yanımda götürüyorum. İstesem de o bakışı unutamam.

KURAL #32: HAK EDENE KADAR ONU AFFETME.

Mia

Dad iki hafta önce hastaneden çıktı ve ben de kendimi ona bakmaya adadım. Bu iyi bir dikkat dağıtıcı ve

Bodrumda ağlıyorum. Başa çıkmak için zaten aşırı içki içmeyi ve duygusal destek alışverişini kullandım, ancak param tükeniyor, bu yüzden daha iyi bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım var.

Beklediğimden daha iyi durumda, evin içinde dolaşabiliyor ve yardım almadan küçük yemekler yiyebiliyor, bu da canımı sıkıyor çünkü daha fazla zaman alan bir şeye ihtiyacım var. Bu yüzden şimdi sürekli onun yanında durarak, ona bir şeyler yapması için yalvararak ve Garrett'ı özlediğim gerçeğini aklımdan çıkarmamı sağlayacak her şeyi yapmaya çalışarak can sıkıcı oluyorum.

Laura bir şeyler olduğunu anlayabilir. "İşi vardır" bahanesini ancak bu kadar çok kullanabilirsin. Özellikle de hastanede yanımda olmak için yazın ortasında üç mil koşan biri için.

Onunla konuşmamın üzerinden tam iki hafta geçti ve hala öfkeliyim ama endişelenmeye de başladım. O gece öfkelenemeyecek kadar incinmiştim ve sırf bağırıp çağırmak ve ona ne kadar kızgın olduğumu söylemek için onu aramamak için kendimi zor tuttum. Ama aynı zamanda onu kontrol etmek için.

Röntgenci etkinliği bu hafta sonu ve benim de bu işte yeterince payım var. Orada olmalıyım ama henüz Garrett'ın etrafında olma riskini alamam. Düşünmek ve kızmak için daha fazla zamana ihtiyacım var.

Babamı kontrol etmeye gittiğimde, olması gerektiği gibi yatağında değildi.

Onun yerine, arka verandada güneşin tadını çıkarıyor.

"Uyuyor olman gerekiyordu," diye mırıldanıyorum karşı sandalyede ona katılırken.

"Uyumaktan yoruldum." Sonra sert bir ifadeyle bana doğru bakıyor. "Ayrıca, sen konuşmayı seven birisin. Sen de biraz uyusan iyi olacak gibi görünüyorsun."

"Ouch."

"Neden burada oturup benimle ilgileniyorsun? Bütün yaz seni neredeyse hiç görmedik ve şimdi de gitmiyorsun."

"Daha yeni ameliyat oldun ve ödümü kopardın. İyi olduğundan emin olmak ve seninle biraz zaman geçirmek istemem o kadar kötü mü?"

"Ben iyiyim," diyor gözlerini devirerek. "Buralarda takılmayı bırak. Sahile git ya da Garrett'la takıl." Onun adı

beni anında sinirlendiriyor.

"Siz ikiniz kavga ediyorsunuz, değil mi?" diye soruyor, belli ki onun adından bahsedildiğinde ruh halimin nasıl bozulduğunu fark ediyor.

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Bu sefer ne yaptı?"

Alt dudağımı çiğnerken babama bakmıyorum. Çok garip ve uygunsuz bir hal almadan bu konuşmanın yüzeyini bile çizemem. Bu yüzden sessiz kalıyorum.

"Laura bana ameliyattayken neler olduğunu anlattı."

Ona bakarken başımı kaldırdım. "Ne oldu?"

"Onu aradığınızı söyledi, ki bu bile başlı başına bir sürpriz. Ama sonra ikinizin beklerken saatlerce neredeyse hiç ayrılmadığınızı söyledi."

Boğazımda oluşan rahatsız edici yumruyu yutmak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Sadece korkmuştuk."

"Evet..." diye yanıtlıyor, sesi pek ikna olmuşa benzemiyor.

"O gecenin ilerleyen saatlerinde hastaneye geri geldi ve annesine her şeyi anlattı. Ona durumun ciddi olduğunu söyledi. Herkesin nasıl tepki vereceği konusunda gergin olduğunu ama seni sevdiğini söyledi."

Ne? Bunu o mu söyledi?

"Baba-" İnkar etmek ya da özür dilemek dilimin ucunda ama nedenini tam olarak bilmiyorum.

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Ayrıntılara ihtiyacım yok ama bu konuda yalan söylemeni de istemiyorum."

"Delirdin mi sen?"

"Biraz... ama sen yirmi üç yaşındasın. Ve ben kendi ayakları üzerinde duramayan bir kız yetiştirmedim. Eğer sana zarar verirse, ona cehennemi yaşatacağını biliyorum."

Aslında bana zarar verdiğini hatırlayınca göğsüm ağrıyor. Garrett bir anlamda beni uyarmaya çalıştığı için kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Bana neden onunla değil de burada olduğunu söyle," diyor çatık kaşlarla.

Babama küfrettikten sonra ağzımı kapatarak, "Çünkü çoktan sıçıp batırdı, özür dilerim," diye kekeliyorum. Sadece gülüyor ama hemen ardından acıdan yüzünü buruşturuyor.

"Hmm..." diye yanıtlıyor ve ben de devam etmesini bekliyorum. "Bu onu affedebileceğin bir şey mi? Çözebileceğin bir şey mi?"

"Bilmiyorum. Beni küçük düşürdü."

Babam yine gülüyor ama bedelini ödemeden kıkırdayamayacağını anlayınca kısa kesiyor.

"Şunu keser misin?" Onunla ilgilenmek için ayağa fırladım. "Eğer bir dikiş atarsan, Laura seni öldürecek."

"Hadi ama. Bu çok komik."

"Garrett'ın beni aşağılamasının nesi komik?"

"Bu Garrett," diyor, sanki hiç şaşırtıcı değilmiş gibi. "Siz ikiniz on beş yıldır birbirinize sataşıp duruyorsunuz. Şimdi onunla bir ilişki yaşamak istiyorsun ve her şeyin farklı olacağını düşünüyorsun. Tatlım, senin ilişkin değişti diye insanlar değişmez."

"Bana yalan söyledi ve bu bir şaka ya da şakadan çok daha fazlası."

"Özür dilerim," diyor, sert gözlerini bana dikerek. "Hak edene kadar onu affetme."

"Ama..." Cevap veriyorum çünkü devam etmek istediğini hissedebiliyorum.

"Ama... umarım bunu hak eder. Sen hâlâ ailedensin ve son zamanlarda mutluydun. Ben senin babanım, bu yüzden bir erkek arkadaşın olduğunu düşünmekten ne kadar nefret etsem de seni mutlu görmek hoşuma gidiyor."

Duygularım boğazımda düğümlenmeye başladı. Babanızla kalp kalbe konuşurken hemen ağlamaya başlamak istemenize neden olan şey nedir?

"Laura'nın da onu mutlu görmek istediğini biliyorum."

Garrett'ın mutlu olduğundan bahsetmesi bile çenemi açıyor ve babama bakıyorum. Ama o devam etmiyor ve ben daha da endişelenmek zorunda kalıyorum.

Laura ile mutfağı temizlerken telefonum çalıyor; numarayı tanımıyorum ama yerel bir numara ve nedense kendimi yeşil tuşa basmak zorunda hissediyorum.

"Alo?"

"Seni duydum..." diye yanıtlıyor tatlı bir ses.

"Eden?"

"Beni hatırlıyorsun," diyor gülerek. "Hatırlayacağını bilmiyordum. Charlie bana numaranı verdi. Umarım aramamın bir sakıncası yoktur."

Etkinlik planlamasının ortasında Charlotte'a numaramı verdiğimi neredeyse unutuyordum.

"Tabii ki hayır," diyorum, özel olarak konuşmak için mutfaktan çıkarken Laura'ya bakıyorum. "Ama tam olarak ne duydun?"

"Küçük bir solo performansla röntgenci salonunu havaya uçurduğunu duydum."

Oh. Bu. İçimden inledim. "Bunu duydun, ha?" "Tatlım, bunu herkes duydu."

"Bu biraz utanç verici," diyorum bodrumda gözden kaybolurken.

"Utanç verici mi? Duyduğuma göre çok ateşliymiş. Hep tek başıma bir odaya çıkmak istemişimdir ama bunu yapacak cesareti hiç bulamamıştım. Sen harikasın."

Gülüyorum. "Bunun neresi harika?"

"Çünkü umurunda bile değil. Seksisin ve bunu biliyorsun, sahipleniyorsun ve insanların sana bakmasını sağlıyorsun. Keşke ben de senin gibi olabilsem."

Bu sefer biraz daha yüksek sesle gülüyorum. "Lütfen."

"Ben ciddiyim! Bu tür bir özgüven çok seksi. Bu hafta sonu performansını göstermelisin."

Bu hafta sonu... etkinlik. "Bunu yapamam."

"Neden yapamazsın?"

"Çünkü şu anda Garrett'la konuşmuyorum."

"Eh, bütün hafta gelmedi bile, bu yüzden muhtemelen onun için endişelenmenize gerek yok. Ayrıca, ona ihtiyacınız olmadığını göstermek için ortaya çıkıp burayı havaya uçurmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

Ama ona ihtiyacım var. Ve işe gelmemesini önemsiyorum. Ama bunu söylemiyorum. Ona hala kızgınım ama endişem de var.

"Bilmiyorum..."

"Bunu bir düşün. Setinizi planlamanıza yardım etmek isterim. Seni dönen bir platforma oturtabiliriz. Siyah bir yatak üzerinde bembeyaz düşünüyorum... Hatta belki oynaman için birkaç oyuncak bile alırız. Kalabalık bunu yer bitirir."

Fikir cazip ve Garrett için olmasaydı, evet demekte tereddüt etmezdim.

"Bunu düşüneceğim, tamam
mı?" "Bu evet demek."

İçimden kahkahalar yükseliyor. "Hayır, öyle değil. Düşüneceğim
demek." "Bu akşam saat 10'da görüşürüz, bu konuyu konuşuruz."

"Eden!"

"Charlotte yanımda oturuyor. Kulağa hoş geldiğini
söyledi." "Dur," diye cevap veriyorum gülerek.

"Tamam, yakında görüşürüz!" diyor ikisi de hat kesilmeden önce. Duşa girerken yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalışıyorum. Sanırım Eden bana fazla seçenek bırakmıyor, ama bence bundan daha fazlası var. Orada olma ihtimali var. Onu görme ve iyi olduğunu bilme şansım var. Ona kızgın olsam bile. Onu kesinlikle affetmeyecek olsam bile. Onu.

KURAL #33: SİYAHA DİKKAT EDİN SAÇ BAĞLARI.

Garrett

I bunu atlatabilir. Kulübe git. Koşuya çık. Bu *Bir* kız. Bir hata. Bu kadar zor olmamalı.

Geçtiğimiz on yıl boyunca, bir atağı atlatmak için ne yapılması gerekiyorsa yapabilirdim. Belki bir ya da iki gün boyunca yorganın altına saklanıp sonra tekrar toparlanıyordum. İlaç ya da terapi kullanmıyorum ve bu kötü depresyon nöbetlerinin her birini herhangi bir yardım almadan atlattım.

Bir kez hariç.

Ve o bölümü bir daha tekrarlamayacağım. Etmeyeceğim.

Ama kendime ne dersem diyeyim, şu anda her şey çok zor. Sanki damarlarımdan sızan bir hastalık gibi. Bu sümüksü hastalıklı his ruh halime nüfuz ediyor, her şeyi ekşi, ağır ve *yanlış hale getiriyor. Bu kadar zor* olmamalı.

Bütün bu büyü onun gitmesiyle tetiklendi, ama bu sadece lanet bir ayrılık. *Kafanı topla, Garrett. Ve bu ruh halinden kurtul.*

Beni terk ettiği için rahatlamalıyım. Böylesi daha iyi. Mia'yla olan her şey bitti; hayatına devam edip daha iyi birini bulmakta özgür. Ben de sevdiğim hayata, benim için gerçekten önemli olan şeylere odaklanabileceğim hayata geri dönebilirim. İş gibi.

Peki neden birden kendimi dev bir bok parçası gibi hissettim?

Yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdüm. O gece yaşananları tekrar düşününce, en nefret ettiğim kısım, yatağıma doğru yürürkenki iyi ruh halim oluyor.

Anneme her şeyi itiraf ettikten sonra kafam iyiydi ve Mia'ya her şeyi itiraf etmeye hazırdım. Aşık olmuştum. Bağlanmaya hazırdım. Bir ilişki yaşamaya ve verdiğim sözleri tutmaya hazırdım, her ne kadar bu fikir beni çok korkutsa da.

Sonra mutfağımda duran Drake'i gördüm ve her şeyin bittiğini anladım.

İtiraf etmek için çok şansım vardı ama her birini mahvettim. Belki de istemedim. Belki de içten içe hiç umut olmadığını biliyordum ve kendi kendimi sabote ettim... yine. Şok edici.

Kendime son on dört günde yüzüncü kez söylüyorum.

Oh *lanet olsun*.

Bu Mia için daha iyi. Aslında, onun için yapabileceğim en iyi şey bu. Onu hak eden birini bulmakta özgür. Drake gibi daha seksi birini. Ya da Hunter gibi daha zeki. Ya da Emerson gibi kendine daha çok güvenen.

Berbat durumdayım ve bunu ona anlatmaya çalıştım. Şimdi onu aylarca, hatta yıllarca sürecek bir dertten kurtarma nezaketini gösterdim. Onun gibi bir kız benim gibi bir pislikle birlikte olmaktan çok daha iyisini yapabilir.

Lanet olsun. Kafamdan çıkmam lazım. Kendime lanet okuyarak banyoya doğru ilerliyorum. Bugün kulübe geri dönmeliyim. Etkinlik yarın akşam ve eğer ortaya çıkmazsam iptal edecekler.

Belki de yapmalılar.

Koşuya çıkmalıyım. Koşmak iyi olurdu. Ama tek yaptığım aynada kendime bakmak ve lanet olası ayakkabılarımı giymek için bile gereken enerjinin bir gramını toplamaya çalışmak, ama orada değil. Hiçbir yerde bulamıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak avucumu tezgâha vuruyorum. Yansımama bakıyorum ve arkamdan bakan adamı tembel, deli, kırık dökük bir çöp parçası olduğu için azarlıyorum.

Bunu bir daha yapmayacağım. Tekrar dibe vurmayacağım. Geçen sefer kendimi bundan kurtarmam çok uzun sürdü ve bu *şeyi,* kemiren, tüketen ve çürüten bu duygusal paraziti herkesten saklamak için çok çalıştım. Eğer bunu şimdi ortaya çıkarırsam, o zaman kazanır.

Ve bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Sadece birkaç dakika sonra bir saç bağı tarafından mağlup edilen bir adam için büyük bir oyundan bahsediyorum. Tek bir siyah elastik saç bağı, iki hafta önce benimle duşa girmeden önce bıraktığı yerde, tuvaletin arkasında duruyordu.

Bu benim tetikleyicim. Beni üst üste on dördüncü gün yatağımın karanlık, güvenli sınırlarına geri gönderen şey. Siyah bir lastik bant.

Onun burada olduğunu, mutlu olduğunu, benim olduğunu hatırlatan tek bir şey... ve ben bunu mahvettim.

ON YIL ÖNCE

Garrett

I Annemin evine iki saat geç geldim, üzerimde hala dün geceki takım elbisem vardı, yirmi dört saatlik tekilanın kalıntıları, yaklaşık dört saatlik uyku ve elimde bir enerji içeceği. Muhtemelen eve gidip uyumam gerekirdi ama siktir et. Keyfim yerinde. Eve doğru koşmadan önce saçımı düzeltmek için dikiz aynasına hızlıca bakıyorum. Bu noktada gözlerimin altındaki halkalar için yapabileceğim pek bir şey yok.

Arabadan indiğimde annem beni bekliyordu.

"Geç kaldın," diyor ön verandadan, kollarını kavuşturmuş ve öfkeyle bana bakıyor. Hay sikeyim.

"Çalışmam gerekiyordu," diyorum yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırıp eve doğru koşarken.

"İş mi? Saat öğleden sonra iki Garrett. Bir gece kulübünde çalışıyorsun, söyle bana neden buraya şimdi geliyorsun?"

Ona cevap vermek yerine gülüyorum. Annem aslında ona son yirmi dört saatimi, yanında uyandığım ve adlarını bile hatırlamadığım iki kızı anlatmamı istemiyor. Evet, çalışıyordum. Yaklaşık on saat önce. Geri kalanına *networking* diyelim.

"Gelmememi mi tercih ederdin?" Şaka yapıyorum ama o gülmüyor.

"Bugün onun doğum günü Garrett. Eğer onun gibi olacaksan eve girme. böyle."

"Ne gibi?" Tersledim.

"Alkol gibi kokuyorsun. Takım elbisen kırışmış ve günlerdir uyumamış gibi görünüyorsun."

"Sağ ol anne," diyorum gülerek, yanağına bir öpücük kondurmak için eğildiğimde, ama o geri çekiyor. "Uyudum. Aslında daha yeni uyandım."

Göğsüme sert bir el koyarak beni durdurdu. "Ben ciddiyim, Garrett. Konuş benimle."

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum, yeterince inandırıcı olmaya çalışarak. "İyi değilsin."

"Anne, söz veriyorum. Sadece çok çalışıyorum, tamam mı? Ben iyiyim."

Kapıyı açıp evine, yeni evine girdiğimde iç geçirdi. Büyüdüğüm evden üç beden daha büyük olan. Arka bahçeden kahkahalar geliyor ve yemek masasının üzerinde bir sürü yemek var. Yanından geçerken bir cips alıyorum ve Paul'ün yeni arkadaşlarıyla oturduğu ve çocuklarının havuzda su sıçrattığı arka verandaya gitmeden önce biraz sos alıyorum.

Ciddi anlamda fazla giyinmişim ve herkes bana dik dik bakarken kahkahalar kesiliyor. Ben buraya ait değilim. Bunu alnıma da yazabilirlerdi ama siktir et. Buradayım ve öylece çekip gitmeyeceğim.

"Hey, Garrett," diyor Paul, sessizliği samimi bir selamla bozarak.

"Selam Paul," diye karşılık veriyorum. Arkadaşlarının hepsi hâlâ rahatsız bir şekilde bana bakıyor. Sonra havuzdaki parlak gözlü, çilli ve diş telli sarışını fark ediyorum.

Daha önce arkadaşlarıyla kıkırdarken, beni görünce anında duraksıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Doğum günün kutlu olsun velet," diye sesleniyorum ona, ama cevap vermiyor. Sadece soğuk bir ifadeyle bana bakıyor. Sonra gözleri yanımda duran kadına kayıyor ve onun da annemle bakıştığını görüyorum. Sıkı bir gülümseme.

Ve bu istenmeyen olma hissi artık incelikli ya da sessiz değil. Gürültülü ve aşağılayıcı. Rahatsız edici bakışlara sırtımı dönerek eve geri dönüyorum. En azından parti yiyecekleri beni yargılamayacak. Ve buz gibi bir bira bulmak için soğutucuyu karıştırmam yeterli, hem de pahalı bir marka.

"Teşekkürler Paul," diye mırıldanıyorum sessizce kendi kendime. Dışarıda konuşmaya devam ediyorlar ve ben ceketimi silkiyorum.

Paul'ün on üç yaşındaki velet kızı beni bulduğunda mutfakta tek başıma yemek yiyordum. "Sana ne oldu?" diye soruyor sümüklü, alaycı bir sesle.

Ton. Tropik çiçekli bir plaj havlusuna sarınmış, kirli sarı saçları hala ıslak ve kafasına yapışmış.

"Ne oldu sana böyle?" Alaycı bir tavırla cevap veriyorum.

"Havuz partisinde mayonu bile giymedin." "Yüzmeyi

planlamıyorum ve ben çocuk değilim."

"Sen de öyle davranıyorsun," diye karşılık veriyor ve ben onun sadece şımarıklık yaptığını biliyorum. Birlikte olduğumuzda hep böyle yapıyor ve ben de tavır yapabiliyorum ama bugün sadece yorgun hissediyorum. Ve acı. Ve boş.

"Cipslere dikkat et," diye cevap veriyorum, bir avuç Doritos daha almak için uzanan elini izliyorum. Bu söylediğim tam bir pislikti çünkü ben pisliğin tekiyim. Ben bir pisliğim ve o da annesi o daha bebekken ölmüş tatlı bir çocuk ve kesinlikle böyle pislik bir üvey kardeş istememişti.

Ama içten içe, Mia'dan gerçekten aptalca nedenlerden dolayı nefret ediyorum. Sadece bencil, kimyasal dengesizliği olan bir erkek çocuğunun küçük bir kızdan nefret edebileceği nedenler. Bununla gurur duymuyorum ve birinci sınıf bir pislik olduğum gerçeğini inkâr etmiyorum.

"Siktir git Garrett," diye mırıldanarak bir avuç dolusu cipsi
Ben.

Bunu hak etmiştim. Sonra evden fırtına gibi çıktı ve annem
Aceleyle içeri giriyor, belli ki küçük prensesinin üzüldüğünü

duymuş. "Bütün bunlar da neydi?" diye sorar.

"Küçük bir sürtük gibi davranıyordu," diye cevap verdim.

"Garrett!" Annemin sesi delici, bir uyarı gibi hissedilmeyecek kadar yüksek ve sert. Çok ileri gittim. Çok zorladım. Herkesin bir sınırı vardır ve şu anda bana bakışından o sınırın aşıldığını anlıyorum.

Annem gözlerimin içine bakamayarak, "Neden gitmiyorsun?" diyor. "Parti zaten bitmek üzere."

Parti bitmiş gibi görünmüyor. Ama benim havayı bozduğum kesin gibi. Tek kelime etmeden topuklarımın üzerinde dönüp mutfaktan çıkıyorum. "Sorun yok anne. Yeni ailenin mükemmel gününü bölmeyeceğim."

"Kes şunu," diye tersliyor. "Bu hiç adil değil."

Geçerken televizyonun siyah ekranındaki yansımama bir göz atıyorum ve burada ne kadar yanlış göründüğümü fark ediyorum. Berbat haldeyim. Tüm hayatım bir karmaşa. Verdiğim her karar beni bu karmaşaya sürükledi.

Ön kapıya doğru ilerlerken biraz daha dikkatli bir şekilde, "Belli ki moralin bozuk," diyor.

Alay ediyorum. "Kötü bir ruh hali mi?"

Kötü bir ruh hali. Kahretsin, keşke kötü bir ruh halinin nasıl hissettirdiğini bilseydim. Keşke kötü ruh hallerim kasırga büyüklüğünde spiraller gibi olmasaydı. Keşke kötü bir ruh halini biraz uyku ve sıcak bir yemekle atlatabilseydim.

"Hayatın şu anda çok mükemmel ve beni etrafında istemiyorsun.

Anlıyorum." "Kes şunu," diye mırıldandı. "Bu hiç adil değil."

"Hayır, değil," diye cevap veriyorum.

"Büyümen gerek Garrett. Yirmi altı yaşındasın. Bu şekilde ortaya çıkman Mia için hiç adil değil."

"Hiç gelmesem daha iyi olur, değil mi?"

"Ben asla böyle bir şey söylemem," diye karşı çıkıyor annem. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum, Garrett."

Kollarımı havaya kaldırdım. "Keşke nasıl yapılacağını bilseydim anne."

Göz ucuyla kapıda duran sarışını görüyorum, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor ve kaşlarını çatmış bana bakıyor. Gitmemi istiyor, bunu söyleyebilirim. Hayatında hiç olmamamı tercih ederdi ve ben de onun isteklerini yerine getirmekten mutluluk duyuyorum.

"Doğum gününü mahvettiğim için özür dilerim velet," diye mırıldanıyorum ön kapıdan çıkmadan önce.

Günün geri kalanında hissizim ve sessizce çamura batıyormuşum gibi hissediyorum.

Evime gidiyorum. Biraz daha içiyorum. Yaşanan her şeyi tekrarlıyor, bakışlarındaki sertliğin her seferinde biraz daha derine inmesine izin veriyorum.

Bugünü tekrarlamak dün geceyi, sonra geçen haftayı, sonra geçen ayı tekrarlamaya dönüşüyor, ta ki hayatımın boktan olduğunu fark edene kadar. İşim boktan. Arkadaşlarım boktan ve bugün uyandığımda hissettiğim her iyi duygu siyaha boyanmış durumda.

Saat sekiz olduğunda, yapmam gerektiği gibi işe gitmiyorum. Aramıyorum bile. Bana orada ihtiyaçları yok. Muhtemelen orada olmamı bile istemiyorlar.

Dolabımın arkasından eski bir benzo şişesi çıkarıyorum, çünkü sesleri susturmak için ona ihtiyacım var. Yıllardır almadım ama liseden beri de gerçek bir atak geçirmedim. Ama sesleri bastırma şeklini sevdiğimi hatırlıyorum ve uyumama yardımcı olacağını düşünüyorum.

Belki iki tane biraz rahatlatır. Belki üç tanesi votkayı biraz daha sertleştirir.

Ne olduğunu anlamadan kötü bir karar sarmalına giriyorum ve gerisi bir kaza oluyor. Gerçekten de öyle. Kaza olmadığını söyleyecekler ama öyleydi. Çünkü ölmek istemiyorum. Sadece artık bu şekilde yaşamak istemiyorum.

KURAL #34: PES ETMEK DEĞİL BİR SEÇENEK.

Garrett

I Telefonumun saat kaçta öldüğünü bilmiyorum ama ertesi sabah uyandığımda ekran siyahtı, ben de onu odanın diğer ucuna fırlattım. Bu Önemli değil; aramıyor ve uzaktaki sürekli vurma sesinin zaten telefonumdan gelmediğinden eminim.

"Garrett, kapıyı aç yoksa 911'i arayacağım." Emerson mı? Ne oluyor lan?

"Geliyorum..." Yataktan yuvarlanırken inliyorum. Ayaklarım yere değdiğinde oda biraz eğiliyor ve tökezliyorum. Muhtemelen dün gece içtiğim beşinci votkadan dolayı, fiziğin gerçek bir numarası değil.

Tekrar vuruyor.

"Geliyorum!" Bağırıyorum. Bok gibi görünüyorum, bok gibi kokuyorum ve bok gibi hissediyorum ama artık bunu düzeltmek için biraz geç. Emerson Grant ön kapımı açmak üzere.

Kapıyı açtığımda bana bakıyor, burun delikleri alevlenmiş ve gözlerinde panik var. "Tanrım," diye mırıldandı.

"Size de günaydın," diye cevap veriyorum. Düşündüğümden daha iyi görünüyor olmalıyım. "Saat öğleden sonra iki."

O karşılama paspasının üzerinde durup bana bakarken, omuz silkerek cevap veriyorum, muhtemelen şimdi ne söylemesi gerektiğini merak ediyor. Ben de onun için başlıyorum, çünkü bütün hafta kulübe neden gelmediğimi görmek için burada olduğunu varsayıyorum.

"Kusura bakmayın, evde değildim... kendimi iyi hissetmiyorum."

Önce kıyafetlerime sonra da daireme bakıyor. Arkamda sakladığım dağınıklığı görmesini engellemek için kapıyı biraz sıkarak kapatıyorum.

"Hasta mısın?" diye soruyor.

"Evet. Bir şey yakalamış olmalıyım," diye yalan söylüyorum.

"Ha," diye yanıtlıyor, cebinden telefonunu çıkararak, "dün gece bana bu mesajları bu yüzden mi gönderdin?"

Telefonunu kaldırdığında irkiliyorum, dün geceki mesajlarım gözümün önüne geliyor.

İstifa ediyorum.

Özür dilerim.

Şirketteki payımı sana satacağım.

Oh, votka. Kapıya tutunurken yüzümü buruşturuyorum, belli belirsiz o mesajları gönderdiğimi hatırlıyorum. İşi bırakma fikri o kadar da silik değil. Birkaç günden fazladır bunu düşünüyordum. Sanırım sonunda göndermek için biraz alkole ve serotonin eksikliğine ihtiyacım vardı.

"Garrett, neler oluyor?"

Siktir et. "Evet, Salacious'tan ayrılma zamanımın geldiğini düşünüyorum.

Bensiz de gayet iyi-"

"Hayır."

"Ne demek hayır?" Gülüyorum.

"Hayır demek istedim."

"Emerson, beni durduramazsın-"

"Mia'yla ne oldu?" Tekrar etrafıma bakmaya çalışıyor. "Hiçbir şey olmadı. Biz... birlikte değiliz. Sadece sevişiyorduk."

"Saçmalık. Ne oldu?"

Alay ettim. "Bugün tam bir pislik gibi davranıyorsun," diye şaka yapıyorum ama başım çatlıyor ve ondan ne kadar çabuk kurtulursam, karanlık ve sessiz olan yatağıma o kadar çabuk dönebilirim. Ve mahremiyetimi işgal eden ve bana patronluk taslayan arkadaşlarım yok.

"Neden duş alıp benimle kulübe gelmiyorsun?"

"Sana kendimi iyi hissetmediğimi söyledim," diye mırıldanıyorum, sesimdeki kızgınlığı artık saklamıyorum.

"Evet, sanırım buradan çıkmak yardımcı olabilir."

"Yarın."

Bana bakıyor, kaşları çatık ve bir an için neredeyse ondan nefret ediyorum. Çünkü hiçbir fikri yok.

Tam pes edip gideceğini düşündüğüm anda beni iterek geçti ve "Gitmiyorum" diye mırıldandı. Sonra dağınık daireme doğru yürüdü.

"Emerson, ne oluyor lan?" Onu mutfağa kadar takip ederken kapı arkamdan kapanıyor, lavabodaki bulaşık yığınına ve tezgâhtaki zar zor dokunulmuş bozulmuş lazanyaya bakarak yüzümü buruşturuyorum.

"İşe gitmek istemiyorsan, sorun değil. Ama en azından git bir duş al. Ben beklerim." İki günlük paket servisi olan bir poşeti alıp çöpe atarken utanç içindeyim. Ona ters ters bakarken damarlarımda öfke kaynıyor. Bu adamın lanet cüreti.

"Defol git dairemden," diye bağırıyorum.

Bana dönerek, "Hayır. Beni dışarı atmak istiyorsan, dışarı atmak zorundasın" diye cevap veriyor. Kollarını kavuşturup bana dik dik bakarken, bu orospu çocuğunun ciddi olduğunu anlıyorum. Aptal değilim; bunu neden yaptığını, neden gitmediğini biliyorum ve bu çok aşağılayıcı. Bana bir çocukmuşum gibi davranıyor, bu yüzden bu iyi giyimli milyoneri dairemden çıkarmaya çalışmayı düşünmeden önce bir iç çekiyorum.

"Emerson, ben iyiyim, tamam mı? Bana bakıcılık yapmana gerek yok." "Ama ben gitmiyorum."

"Sana iyiyim diyorum, lanet olsun." Sesim istediğimden daha yüksek çıkıyor ama irkilmiyor bile.

"Üzgünüm, Garrett. Ama gidemem."

"Ben lanet bir çocuk değilim. Ve beni böyle görmeni istemiyorum. O yüzden lütfen git." İyi bir mücadele veriyorum, ama sarmal çok güçlü - kesinlikle benden daha güçlü.

Mutfağımda duran takım elbiseli pislik k ı m ı l d a m ı y o r bile. Tamam, şimdi ondan gerçekten nefret ediyorum. Hem de çok.

On yıl boyunca bana çok iyi davranmış o l m a s ı n d a n nefret ediyorum. Bir ya da iki günlüğüne ortadan kaybolduğumda hep kontrol eder, çok fazla soru sorar ya da açıkça istemediğim halde ilgilenmeye çalışırdı. Ama bunu hiç yapmadı. Sonra tekrar... *Bu kadar* ileri gitmeyeli uzun zaman oldu.

Ve ondan nefret ettiğim kadar, onu hayal kırıklığına uğratmaktan da nefret ediyorum. Sinir bozucu isteğine boyun eğmemin tek sebebi de bu.

"Duş almamı mı istiyorsun? Tamam!" Yatak odama doğru dönerek kapıyı öyle bir çarpıyorum ki odamın duvarındaki bir resim düşüyor. Harika, şimdi de bir çocuk gibi öfke nöbeti geçiriyorum. İşin iyi tarafı, bu son iki haftadır kullandığım en fazla enerji. Ama baş ağrım için hiçbir şey yapmıyor.

Duş beni tekrar yorgun düşürüyor ve yatağa geri dönme isteğinden kaçınıyorum. Nihayet temiz bir kot pantolon ve yarı temiz bir tişörtle yatak odasından çıktığımda, *lanet olası* Emerson Grant mutfak lavabosunun önünde durmuş, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, bulaşık makinemi dolduruyordu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldanıyorum, şakağımı ovuşturarak. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Azıcık bile değil," diye cevap veriyorum soğuk bir şekilde. "Lütfen, Tanrı aşkına, mutfağımı temizlemeyi bırakır mısın?"

"Hayır. Şimdi bana Mia'dan bahset."

Kahve kokusunu alınca odayı geçip kendime bir fincan dolduruyorum. Votka değil ama ikinci en iyi şey.

"Sana bir tahmin hakkı veriyorum," diye homurdandım.

"Profilin arkasındaki adamın sen olduğunu anladı."

"Evet," diye cevap veriyorum alaycı bir sırıtışla, kahve fincanımı kaldırarak. "Özür diledin mi?"

"Denedim ama hadi ama... Onun affetmesini hak etmiyorum. Her şey bitti. Ben bıraktım, sen de bırakmalısın." Kahve fincanımı bar taburesine götürüp o gece onun oturduğu yere oturuyorum. Verdiğimiz sözlerin anısı bir gelgit dalgası gibi çarpıyor.

"Özür dilerim," diyor ve bu sefer bana baktığında artık kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış gibi hissetmiyor. Gerçekten üzgün görünüyor. Sanırım bu daha kötü olabilir.

"Bana acıma, Emerson. Ben iyi olacağım. Her şeyi berbat ettim ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ Salacious'ta geri çekilmem gerektiğini düşünüyorum."

"Neden?" diye sorar. "Bana bak."

"Öyleyim. On yıldır seninle çalışıyorum Garrett. Salacious senin fikirlerin sayesinde harika bir uygulamaydı ve şimdi de senin sayende harika bir kulüp oldu. Ve bu gece, *senin bir* araya getirdiğin destansı bir sikiş etkinliğimiz var, bu yüzden benimle bu daireden çık ve görmeye gel."

"Yapamam."

"Evet, yapabilirsin."

"Anlamıyorsun," diye mırıldanıyorum dumanı tüten kahve fincanıma doğru karanlık bir şekilde. "Benimle konuşmazsan anlamak zorunda değilim ve asla da anlamayacağım. Mia'yla konuş. Bir terapistle konuş, sadece biriyle konuş. Ama Vazgeçmiyorsun. Bu bir seçenek değil."

Ağır ağır nefes alıyorum, tepeye doğru yükselen, gözlerimin arkasındaki ve boğazımdaki her şeyi sadece dışarı çıkarma ihtiyacıyla ağrıtarak, yakıcı duyguyu geri çekmeye zorluyorum. Ve uzun, işkenceli bir sessizlikten sonra baraj yıkılıyor. Gözyaşlarım yüzüme akıyor ve o görmeden önce hızla siliyorum. Berbat bir şey bu. Sonra önümde bir kutu mendil beliriyor ve ona öfkeyle b a k ı y o r u m .

"Senden nefret ediyorum."

Gülüyor, iri bir eli omzuma iniyor. "Sorun değil. Benden nefret edebilirsin."

"Son on yılımı kendimi bir arada tutarak geçirdim ve şimdi sen benden her şeyi kaybetmemi istiyorsun."

"Eh, o kadar da gizli tutmamışsın Garrett. Onu gördüm." "Çok güzel," diye cevap verdim.

"Yardım etmeye çalıştım ama bana hiç izin vermedin.

"Sana söyledim," diye cevap veriyorum, ona ters ters bakarak. "Beni böyle görmeni istemedim."

"Depresyonun utanılacak bir şey olduğunu mu düşünüyorsun Garrett? Bunu Mia'nın babasının kanser olmayı seçmesinden daha fazla sen seçmedin. Eğer o benim en iyi arkadaşım olsaydı, hastayken onu evinde yalnız bırakırsam nasıl bir adam olurdum?"

İlk defa hemen cevap vermiyorum. Esprili bir karşılık ya da iğneleyici bir cevap vermiyorum. Duygular boğazımda o kadar düğümleniyor ki, kelimeleri bir araya getiremiyorum. Boğazımı temizleyip "Teşekkür ederim" diye mırıldanana kadar uzun bir süre geçiyor.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sadece kendimi dairene daha önce zorla sokmadığım için üzgünüm."

Ben küçük bir kıkırdama çıkarıyorum, o da biraz gülüyor. Hüznün ağır yükü biraz buharlaşmış gibi görünüyor ve ikimiz de biraz daha hafif hissediyoruz.

"Gitmen gereken bir etkinlik yok mu?" Ben soruyorum.

Geniş kollarını granit tezgâha yaslarken "Gitmiyorum," diye cevap veriyor.

"Saçmalık. Evet, öylesin."

"Sen değilsen olmaz." Yüzündeki ifade sert ve acımasız ve beni yakaladığını biliyorum. O usta manipülatör her şeyi ve herkesi kontrol etmek zorunda ve şimdi beni tam istediği yerde tutuyor. Yaşadığımız o dokunaklı andan sonra bile hala çenesine bir yumruk atmak istiyorum.

Kahve fincanını parmaklarımın arasında sıkarken dişlerimi sıkıyorum. "Sen dünyanın en kötü iş ortağısın," diye mırıldanıyorum.

"O zaman sanırım burada iş ortağınız olarak bulunmamam iyi bir şey."

KURAL #35: GERİ ÖDEME BITCH.

Garrett

T Kulüp neredeyse tanınmaz halde. Hayal ettiğimden bile daha iyi.

Kalın siyah kadife perdelerden oluşturulmuş alçak, asma bir tavan var. odaya daha samimi bir hava katıyor. Işıklar o kadar alçak ki başka birini görmek neredeyse imkansız, ancak alçak LED ışıklar katın uzunluğu boyunca uzanıyor ve röntgen salonu artık bir salon değil... tüm kulüp olacak şekilde dönüştürülen ana odada müşterilere rehberlik ediyor.

Kalabalıktaki fısıltıların alçak sesiyle karışan, normalden daha yüksek, boğucu bir ritim var. Etrafıma baktığımda bir sürü yeni yüz görüyorum. Davetiye gönderdiğimi hatırladığım insanlar. Sanatçılar ve menajerler, sonra da bizim müdavimlerimiz.

Ronan Kade barda kucağında güzel bir kadınla onu fark ettiğimde kadehini bana doğru uzatıyor. Yeni bir kadın tabii ki. Ön tarafta Eden ve Charlotte'u görüyorum, meşgul görünüyorlar ve Mia burada olmadığı için bir an için pişmanlık duyuyorum. Bunu görmeliydi ama bu binaya bir daha adım atma ihtimali oldukça zayıf.

Emerson ve ben her odası dolu olan mekânda dolaşıyoruz. Mia'nın röntgenci salonunu bir müzeye benzettiğini düşündükçe gülüyorum ve böyle baktığımda haklı olduğunu görüyorum. Gerçekten de insanlar bir müzede sanata hayranlıkla bakıyor gibi görünüyor. Birden omzuma bir dokunuş hissediyorum ve Hunter'ın karısı Isabel'in kollarını boynuma doladığını görmek için dönüyorum.

"Seni görmek çok güzel," diye fısıldıyor. "Harika görünüyorsun!" Gözlerini hayranlıkla takım elbisemin üzerinde gezdiriyor, kadife-siyah kabartmalı Tom Ford ceket, özellikle bu durum için seçtiğim bir ceket.

"Teşekkürler," diye kekeleyerek baş döndürücü kızıl saçlıya gülümsüyorum. Bu kadın gezegendeki en nazik insan olmalı, yumuşak dilli ve cömert. Neredeyse Hunter gibi ağzı bozuk bir adamla nasıl birlikte olduğunu merak edeceksiniz.

Bir an sonra onun yanında beliriyor ve gergin bir gülümsemeyle elimi sıkıyor. "Seni görmek güzel," diye mırıldanıyor, çünkü Hunter'ın gösterdiği genel duygu ancak bu kadar.

"Ana sahneye mi gidiyorsunuz?" Isabel ellerini birbirine kenetleyerek soruyor.

"Ana sahne mi?" Cevap veriyorum.

"Evet, *çok* güzel görünüyor."

"Kim?" Diye soruyorum ama Emerson omzumu tutup beni konuşmadan uzaklaştırıyor. "O neden bahsediyor?"

Koridordan ana odaya doğru ilerliyoruz, burada bir oda sahneye kurulmuş. Siyah üzerine siyah, yuvarlak bir kürsünün üzerinde platform bir yatak ve duvarın arkasında tek bir noktadan sarkan kelepçeler var. Sade ve şıktı ve tasarımın Mia'nın fikri olduğunu hatırlıyorum.

"Bana kızma," diyor Emerson sessizce.

"Ne?" Yüzümdeki kanın çekildiğini hissederek soruyorum.

"Mia'nın bu gece burada olmayacağını söylediğimi hatırlıyor musun?"

Tam o sırada ışıklar sönüyor, neredeyse zifiri karanlık oluyor ve müzik daha da yükselerek seks dolu kulüpteki tüm gürültüyü bastırıyor. Sahnede küçük bir spot ışığı parlıyor. Bir an sonra, inci beyazı saçlarında ince bir parıltıyla sahneye giriyor. Ve çenem neredeyse yere çarpıyor.

Dişlerimi sıkarak Emerson'a ters ters bakıyorum. "Yalan söyledim" diye hızlıca cevap verirken bakışlarımı kaçırıyor.

"Bu da ne..." Mırıldanıyorum ama bakışlarımı tekrar yakalıyor.

Omuzlarına dökülen beyaz ipek ve kelimenin tam anlamıyla *başka hiçbir şey olmadan, ruhani* ve meleksi görünüyor. Vücudu müziğin ritmiyle senkronize bir şekilde sahnede zarifçe süzülüşünü izlerken nutkum tutuldu.

Duygusal bir şekilde yatağa sürünüyor ve yatak yavaşça dönmeye başlıyor. Yataktan siyah bir ipek parçası aldıktan sonra, onu başının etrafına bağlayarak gözlerini bağlıyor.

Kalabalığa hükmetme şekli bana bardaki kızın korkunç bir şekilde söylediği karaoke sırasında sahnede müzikle dönmesini hatırlatıyor, ama bu farklı. Yaydığı cinsellik benim için inanılmaz ve gözlerimi ondan alamıyorum.

Yan tarafa baktığımda Emerson'ın da onu izlediğini görüyorum ve omzuna sert bir yumruk atıyorum ama ellerini kaldırırken sadece gülüyor. "Ben gidiyorum," diye fısıldıyor, "ama sen kalmalısın."

Bununla birlikte kalabalığın arasından sıyrılıp ana odadan çıkıyor. O kendine dokunurken, ağzımı sulandıran şehvetli bir alaycılıkla meme uçlarını bükerken, onunla ve yaklaşık otuz kişiyle yalnız kalıyorum.

Dizlerinin üzerine geri döndüğünde yatak dönüyor ve hepimiz çok istediğimiz manzarayı sabırsızlıkla bekliyoruz. Parmaklarını kıvrımlarında gezdiriyor, uzun, narin parmaklarıyla kendine dokunuyor, bunu yaparken kalçaları kıvranıyor.

Ve patlıyorum. O gece koridorda onu odada yakaladığımda olduğu gibi ve onu kendime almak için cinsel bir dürtü hissediyorum. Benim aletim de bunu istiyor.

Sahneye doğru hızla ilerlerken insanların beni izlediğini umursamıyorum bile. Aslında, onun arkasındaki yatağa tırmanırken onları görmüyorum bile. Hemen bir solukla geriliyor. Gözlerindeki bağı yırtarak onu ayağa kaldırıyorum ve gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor şaşkınlıkla, sesi titreyerek. "Sana kime ait olduğunu hatırlatıyorum." Ellerim göğüslerini okşuyor
Ağzını ağzıma getirip onu sertçe öperken. Bir an için öpücüğe kendini kaptırıyor, dudakları benimkilerin arasında usulca eriyor ve sonunda uzaklaşıyor.

"Hayır," diye fısıldıyor, "sana hâlâ kızgınım."

Aceleyle yataktan kalkıp sahneden fırladı. Zar zor zamanında önünü kesmeyi başarıyorum ve o gitmeden önce vücudumu onunkinin önüne koyuyorum. Gözlerinin bir kez seyirciye baktığını fark ediyorum ama yine de onları umursamıyorum. Sadece onu görüyorum.

"İzin ver telafi edeyim," diyorum, çenesini bana doğru kaldırarak, ama elimden çekip alıyor. Etrafımda dolaşmaya çalıştığında onu tekrar durduruyorum. Sonra ellerimi kalçalarına koyarak önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Ona bakarak vücuduna dokunuyorum, ellerim usulca belinden aşağıya, kalçalarına, oradan da ortasına doğru kayıyor. Parmaklarım bacaklarının temas ettiği hassas tene ulaştığında titriyor.

"Lütfen, Kedicik," diye fısıldadım. "Sana ne kadar üzgün olduğumu göstermeme izin ver." Dokunuşum amının nemli derisini sıyırıyor ve gözleri kapanırken yavaşça nefes veriyor. Gözlerim yüzündeyken klitorisini okşuyorum ve tepkisini izliyorum.

"Burada mı?" diye nefes nefese bir

iniltiyle cevap veriyor. "Evet, burada."

Dudaklarımı karnına bastırıyorum, yüzümü aşağı doğru hareket ettirirken teninin tatlılığını tadıyorum, dilimi sıcaklığına kaydırıyorum ve başımı tutuyor, kendini bana doğru sürtüyor.

"Garrett, bekle," diye yalvarıyor.

İsteksizce ağzımı geri çekiyorum ve ona bakıyorum. "Evet, Kedicik?"

Hınzır bir gülümseme ağzının bir köşesini yukarı doğru çekiyor. "Ayağa kalk." Dediğini yapıyorum, ayağa kalkıyorum. "Kıyafetlerini çıkar."

Gözlerim onun üzerindeyken ceketimi çıkarıp yatağa atıyorum, o tokamı açarken gömleğimin düğmelerini çözüyorum. Onun dokunuşuyla sikim pantolonumun içinde seğiriyor ve ben ayakkabılarımı çıkarırken o da pantolonumu indiriyor.

Uzaktan izlediklerini hissediyorum ama onları engelliyorum. Boxerımı çıkarıp bacaklarımdan aşağı kaymasına izin verirken ona odaklanmaya devam ediyorum, sertleşmiş sikim sınırlarından kurtulurken zıplıyor.

Ona doğru uzandığımda, bileklerimi elleriyle tutarak beni durduruyor. Başımı yana eğip ona neden dokunamayacağımı açıklamasını bekliyorum.

"Bunu telafi etmek ister misin?"

"Elbette," diye yanıtlıyorum.

Nazik bir dürtmeyle, sırtım odanın arka tarafındaki siyah duvara çarpana kadar beni geriye doğru itiyor. Kelepçelere ulaşmak için parmak uçlarına kalkması gerekiyor. Beni duvara bağlamak istediğini anladığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ona tüm güvenimi vererek ellerimi kaldırıyorum, böylece siyah cırt cırtı her bir bileğime sarabiliyor. Kısa süre sonra kollarım havada, duvara bağlı ve tamamen onun merhametine kalmış bir şekilde ayakta duruyorum.

Şimdi gerçekten izlediklerini hissediyorum. Kalabalığa bakarken kalbim göğsümde hızla çarpıyor, onların aç bakışları çıplak bedenimde ve Mia'nın dokunuşuna hazır, sert ve çıkık sikimde. Hayatımda hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Ve bu dehşet verici olsa da, kafamdaki sesleri ve düşünceleri uyuşturuyor.

"Elinden gelenin en kötüsünü yap," diye fısıldıyorum ona ve elleri vücudumda aşağı doğru kayarken gülümsüyor.

"Oh, bunu planlıyorum. Neden onlara ne kadar kötü olduğunu göstermiyoruz?" diyor boğucu bir fısıltıyla.

Önümde dizlerinin üzerine çöküp göğsümden aşağıya doğru öpücükler kondururken nefesim kesiliyor. Yüzü sikimin yüksekliğine ulaştığında, tüylerim diken diken oluyor. Dili şaftıma ulaşıp şişmiş başın etrafında küçük bir daire çizerek yaladığında, kapüşonlu bir bakışla onu izliyorum.

"Oh, Mia." O benimle dalga geçerken ben hırlıyorum, kısıtlamalara karşı mücadele ediyorum. Sikimi ağzına aldığında, *bunun* nasıl benim cezam olduğunu uzaktan merak ediyorum. Mia beni asla bu kadar kolay bırakmazdı. Keşke bir şeyler düşünebilseydim ama şu anda aklımdan geçen her düşünceyi emiyor.

Odadaki kalabalık arttı. Gözlerimdeki ışıkla zar zor görebiliyorum ama boş alanların dolduğunu ve hepsinin beni izlediğini söyleyebilirim. Doruk noktama yaklaştıkça daha çok saklanmak istiyorum. Uzun zamandır izleyen, kenarda duran bendim ve şimdi buradayım, en önde ve merkezdeyim ve bu tamamen yanlış hissettiriyor, ama sonra ona bakıyorum ve o tüm bu sesleri tekrar susturuyor.

"Boşalacağım, Kedicik," diye homurdanıyorum ve doruğa ulaşmadan hemen önce ağzını sikimden çekip tırnaklarını karın kaslarıma geçiriyor. Tekrar tutuşlara karşı kıvranıyorum, çiziklerinin acısı onu korkuturken orgazm azalıyor.

Sonra yüzündeki o muzip ifadeyle bana bakıyor ve yatağın arkasında, seyircilerin göremeyeceği bir yere saklanmış bir şeye uzanışını izliyorum.

"Bana ne aldığını hatırlıyor musun?" diye soruyor hınzır, alaycı bir tonda.

Aklım karmakarışık. Ona ne almıştım?

Işık elindeki metali yakaladığında ağzım kuruyor. Oh, lanet olsun.

"Bunu performansımda kullanacaktım, ama şimdi siz buradasınız... Boşa harcamak için çok kötü bir fırsat gibi görünüyor."

Derin bir nefes alıyorum ve metal tıkacı parmaklarının arasında döndürmesini izliyorum. Bu daha önce denediğim bir şey değil ama tamamen karşı olduğum bir şey de değil. Yani... Onu ben zorladım.

"Dediğim gibi, elinden geleni yap." Gözlerimi sımsıkı yumarak başımı arkaya yasladım ve duvara yaslandım.

Sonra tatlı tatlı fısıldarken eli dikkatlice bacağımdan yukarı kayıyor, "Emin misin? Emin olmak zorunda değilsin."

"Eminim, Kedicik. Sana güveniyorum."

"Tamam, güzel," diye hınzırca cevap veriyor. "Arkanı dön."

Ellerim hâlâ başımın üzerinde bağlıyken beni döndürüyor, böylece arka tarafım izleyicilere açık hale geliyor. Düşündüğüm kadar aşağılayıcı değil. Daha çok... heyecan verici ve yoğun, ama elleri sırtımdan yukarı kayıyor, parmaklarını uyluklarımın üzerinde gezdiriyor ve sonra nefesi tenimi sıyırırken omurgamdan yukarı çıkıyor.

"İyi misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve sonra eli önümü sarıyor, sert uzunluğumu ellerine alıyor ve beni duyumdan ağlatıyor.

"Bu aşağılanmayla ilgili değil, Garrett. Bu savunmasızlıkla ilgili." Sikimi bırakıyor ve kayganlaştırıcı şişesini açarken çıkardığı sesi duyuyorum. Devam ederken heyecanla bekliyorum, "Özgürleştirici, değil mi? Seni istediklerini bilmek. İyi hissettiğini görmek istediklerini bilmek. Senin zevkini senin kadar istediklerini bilmek."

O haklı. Bu heyecan verici ve sadece izlendiğim düşüncesiyle sikim zonkluyor. Sonra, sıcak metali yanaklarımın arasına bastırdığını, yavaşça yerine yerleştirdiğini hissediyorum ve vücudumdan gırtlaktan bir inilti kaçıyor. Tıkaç prostatımı dürttüğünde aklım başımdan gidiyor.

"Oh fuck, oh fuck, oh fuck, Mia," diye homurdanıyorum, adı ağzımdan çıkıyor ve uzun, aç bir zevk iniltisine dönüşüyor.

Onaylarcasına mırıldanırken tırnakları sırtıma nazikçe sürtünüyor. "Çok kirli, Garrett. Buna bayılıyorlar. Sana nasıl baktıklarını görmelisin." "Em beni. Şimdi," diye bağırıyorum, ellerim tutamaklara karşı titriyor. "Sür sikimi falan, Kitten. Yemin ederim kaybedeceğim."

Gülüyor, benimle alay ediyor ve ben biraz daha mücadele ediyorum. Parmakları kıçımın yanaklarına girdiğinde çığlık atmak istiyorum.

"Seni kıvranırken izlemek hoşuma gidiyor," diye acımasızca cevap veriyor.

"Oh, Kitten. Bunun bedelini ödeyeceksin. Bunlardan kurtulduğumda seni çok sert bedereceğim."

Ne kadar çok mücadele edersem, tıkacın prostatımı o kadar çok dürttüğünü ve kızdırdığını, aletimi ağrıttığını ve ucundan sızıntı yaptığını çabucak öğreniyorum.

"Dört gözle bekliyorum." Mırıldanıyor.

"Lütfen bebeğim. O güzel dudaklarını etrafıma sar. Sana yalvarıyorum." "Bana üzgün olduğunu söyle," diye fısıldıyor sırtıma doğru.

"Özür dilerim Mia. Yemin ederim, çok üzgünüm. Üzgün olduğumu biliyorsun." Yalvarmaya başvurdum ve bundan utanmıyorum.

"Ve bundan sonra aptal bir sahte profilin arkasına saklanmak yerine benimle konuşacaksın..."

"Evet, tabii ki. Söz veriyorum."

"Ve bunu sana tekrar yapmama izin verecek misin?"

Acıma rağmen gülümseyerek "Seni sadist kaltak" diye cevap vermekten kendimi alamıyorum.

"Bu evet mi demek?"

"Kahretsin, evet."

Sonra beni döndürüyor, böylece dizlerinin üzerine çökerken sırtım duvara çarpıyor ve hevesli dudakları sikimin etrafını sardığında, kemiklerimi sarsacak kadar yüksek bir ses çıkarıyorum. Dudakları ve bolca tükürüğüyle şaftımı çalıştırırken etrafımda mırıldandığını hissedebiliyorum. Tıkacın ek basıncıyla, sadece doruk noktama doğru yükselmiyorum, şiddetli bir çarpışma gibi ona doğru kayıyorum.

O kadar uzun süre boşalıyorum ve boşalıyorum ki, sanki sahip olduğum her şeyi tüketiyormuş gibi geliyor. Ona bakarken şakağımdan ter damlıyor, o güzel mavi gözler bana bakıyor ve sikim tükenip vücudum gevşediğinde, o mükemmel ağzını sikimden çekiyor, dudaklarını kapatıyor ve yutuyor.

KURAL #3c: NE EKERSEN ONU BIÇERSIN.

Mia

H vahşileşti ve ben bunu seviyorum. Serbest ve özgür Garrett onun en sevdiğim versiyonu. Prostatındaki baskıyı hafiflettikten sonra Onu duvara yaslayan cırt cırtlı kayışları çözmek için uzandığımda, vahşi bakışlarını üzerimde hissediyorum. Bu biraz vahşi bir hayvanı serbest bırakmak gibi.

Serbest kaldığı anda beni yerden kaldırıyor, platform yatağa sertçe inerken kollarını bacaklarımın altına alıyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Kedicik." Sonra başını önce bacaklarımın arasına daldırıyor, yeni tıraş olmuş yüzünün yumuşak teni seksime değiyor. Her santimimi yalayıp emerken, dudaklarını klitorisimin üzerinde yuvarlarken ve o kadar sert emerken yüksek sesle bir zevk çığlığı attım, nefes almayı bıraktım. Hava almak için ayağa kalktığımda aç bakışlarla beni süzüyor. "Şimdi benim için mırla."

Ve sanki beni yeterince hızlı boşaltamıyormuş gibi beni yutmaya devam ediyor. Ve buna ihtiyacım var. Onu bağlamak, emmek ve o küçük arka kapı oyununun onu ne kadar delirttiğini görmek, hayatımda hiç olmadığım kadar tahrik oldum ve patlamaya hazırım.

Dramatik ışıklandırmanın, seksi ritimlerin ve kalabalığın içindeki azgın gözlerin ek etkisinden bahsetmiyorum bile... Sanırım öldüm ve seks cennetine gittim.

Doruk noktam benimle dalga geçerken parmaklarım saçlarına gömülüyor, neredeyse üç kez zirveye ulaşıyor ama son anda benden kaçıyor. Her gevşediğinde ona bakıyorum ve neden benimle bu kadar

dalga geçtiğini merak ediyorum. Sanırım ben

zaten biliyordum. Duvara bağlıyken onunla acımasızca dalga geçtim, yani bunun olacağını tahmin etmeliydim. Sanırım bu adil.

"Garrett, lütfen," diye yalvarıyorum ağzını tekrar çektiğinde.

"Sorun ne? Sana işkence mi ediyorum?"

"Sadece boşalmamı sağla," diye yalvarıyorum.

"Bunu yapabildiğim kadar uzatıyorum çünkü işim biter bitmez tekrar dölümü alacaksın."

Oh, Tanrım. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve sırf sözlerinin seksi, baştan çıkarıcı pisliği yüzünden omurgam karıncalanıyor.

Beni o kadar ileri itti ki, yavaşça dönmeye devam ederken başım yatağın kenarından sarkıyor ve seyirciye dudakları amım için yaratılmış gibi beni yiyişinin üç altmışlık görüntüsünü veriyor.

Sonunda iki parmağını içeri sokuyor, tam doğru açıyla kıvırıyor ve sonunda beni uçuruyor. Kalçalarım onun etrafında sertçe sıkışıyor, ben boşalırken pratik olarak yataktan havalanıyor. Başımdan ayak parmaklarıma kadar vücudumun her santiminde zevk ateşleniyor. Hırıltısı içimde titreşiyor ama vazgeçmiyor.

Umarım o gün yaptığı gibi benden hemen bir tane daha çıkarmaya çalışmaz. Garrett orgazmları peş peşe benden çıkarmaya çalışana kadar orgazmların bir işkence biçimi olabileceğini bile bilmiyordum.

Ama ona baktığımda, kendi orgazmından çok çabuk kurtulduğunu ve şu anda tekrar tam direkte olduğunu, bana doğru ilerlerken yavaşça kendini okşadığını görüyorum. Bacaklarımı tutarak beni yatağın kenarına doğru çekiyor. Beni aniden sikine gömerken dönen platformun üzerinde duruyor.

Orgazm sonrası durumumda hala hassasım, her şey çok yoğun ve tatmin edici. Bacaklarımı kollarının üzerinden geçirerek içime giriyor.

Çarpışırken bakışlarımız kilitleniyor, ama his çok iyi olduğunda, ayak parmaklarımın tekrar kıvrıldığını hissediyorum, gözlerim kapanıyor ve başım geriye doğru sarkıyor. Aniden itmeyi bırakıyor.

Gözlerim açılıyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Sen başka tarafa baktığında, duruyorum."

Dudağımı ısırıyorum ve tekrar hareket etmeye başladığında, gözlerimin kapanmasını engellemek neredeyse imkansız hale gelene kadar daha sert ve daha sert çarparken onunla göz temasını sürdürüyorum. Kalabalığı, sahneyi ve ona kızgın olmamın tüm nedenlerini tamamen unutmuştum. Onu affettiğimi söylemiyorum.

ama yanlış yaptığı şeyler şu anda yok. Sadece o, ben ve aramızdaki yoğunluk var.

"Kendine dokun," diye mırıldanıyor nefes nefese ve çok yaklaştığını anlıyorum. "Benimle gel, Kedicik."

Aşağı uzanarak klitorisimi tıngırdatıyorum, zaten çok hassas ve uçurumun kenarındayım, bu yüzden başka bir orgazmla titremeye başlamam çok uzun sürmüyor. Daha yavaş sokuyor, itişleri artık daha az kontrollü, boşalırken siki içimde sarsılıyor. Onun tarafından tüketiliyorum, onun zevkinin nerede bittiğini ve benimkinin nerede başladığını tam olarak bilmiyorum. Ve göz temasımızdan çok daha fazlası sayesinde, kendimizi o kadar bütünleşmiş hissediyoruz ki, kalbim dışarıda benimkiyle aynı şekilde atan başka bir kalp daha olduğunu hatırlatarak çarpıyor.

Garrett ve ben birbirimize benzemiyoruz, uyumlu değiliz ya da benzer ruhlara sahip değiliz; biz biriz. Bu yüzden ilişkimizdeki sınırlar çok kafa karıştırıcıydı. Çünkü ben ondan hiç nefret etmedim, o da benden hiç nefret etmedi ama yine de aramızda bir ateş yanıyordu. Aramızdaki bu şeyin ne olduğunu nasıl etiketleyeceğimizi bilmediğimiz zamanlarda üvey kardeşten başka bir şey değilmişiz gibi davranmak daha kolaydı. Artık bunun aşk olduğunu ve her zaman böyle olması gerektiğini biliyoruz.

Yere yığılmaya başladığında göğsü kabarıyor, bacaklarımı bırakıp üzerime tırmanıyor, böylece vücudu beni sıcak bir tabaka gibi kaplıyor. Sonra beni öpüyor. Dudakların ve dillerin yumuşak, şefkatli bir hareketi.

Birden üzerimizdeki ışık sönüyor ve karanlıkta kalıyoruz. Anında daha serin ve kalabalığın tüm konuşmaları geri geliyor, bana yüz kişi gibi görünen bir şeyin önünde deli gibi seviştiğimizi hatırlatıyor.

Sahnenin arkasındaki tuvaletten çıkarken bacaklarım altımda sallanıyor. Temizlenmiş ve yeni kıyafetler giymiştim ve birden Salacious'un neden duşlu ve soyunma odalı soyunma odası tarzı banyolara sahip olduğunu anladım. Seks bir egzersizdir.

Kalabalık azalmış ve odaların çoğu boşalmış durumda; saatin neredeyse sabahın üçü olduğunu görünce şaşırıyorum. Bunu fark ettiğimde gözlerim anında ağırlaşıyor. Garrett'ı barın yanında bulduğumda, diğer ev sahipleri ve kız arkadaşlarıyla birlikteydi.

Uzun boylu sarışın, gerçek Drake'i gördüğümde, garip bir şekilde göz temasından kaçınıyorum. Bu, bu ayın nasıl geçtiğini hatırlatan bir başka şey, şu anda ihtiyacım olmayan bir şey.

"İşte orada!" Charlie bir kolunu omzuma atarken anons ediyor. "İnanılmazdın." Charlie'yi severim. Kaba ve şıklığın doğru karışımı ve beni güldürmeyi asla başaramıyor. Ve bu hafta burada onunla ve Eden'la birlikte olmak, bana rakipmişim gibi davranmayan ya da iki beden olmadığım ve yine de böyle giyinmeyi tercih ettiğim için bana kızmayan bir grup kadın arkadaş bulmuş olabileceğimi düşündürüyor. Beni sadece kabul ediyorlar, koşulsuz.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve onu kucaklıyorum.

Ne kadar iyi seks yaptığım için iltifat almak garip hissettiriyor mu? Yani... evet, biraz. Garip hissettirmesi *gereken* bir şey gibi geliyor ama burada değil.

İstemediğim halde esnedim.

Garrett bunu görür ve öne çıkar. "Seni eve bırakayım. Geç oldu."

"Buraya kendim geldim," diye itiraz ediyorum ama yüzünde yumuşak, bilmiş bir ifadeyle bana bakarken ne demek istediğini anlıyorum. Beni eve bırakmak istemiyor. Beni kendi evine götürmek istiyor.

"Arabanız burada güvende olacak."

"Tamam," diye cevap veriyorum ve bunun nedeni seks sırasındaki özrü için onu affetmem değil. Çünkü onu affetmek istiyorum ve bunu yapmak için bir özre ve bazı cevaplara ihtiyacım var.

Arabaya giderken herkesle vedalaşıyoruz ve fazla konuşmuyoruz. Yanına geçtiğimde elini bana doğru uzatıyor ve ellerimizi konsolun üzerinde birleştiriyoruz.

"Bu gece orada gerçekten çok güzeldin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldayarak cevap

verdim.

"Ve her kelimesinde ciddiydim. Özür

dilerim, Mia." "Üzgün olduğunu biliyorum."

"Baştan başlayabilir miyiz?" diye soruyor ve ellerinin titrediğini

hissediyorum.

Ben de uzanıp yüzünü öpmek için kendime doğru çektim. Dudaklarımız hala birbirine değerken, "Garrett, yüz kişinin önünde kıçına bir tıkaç sokmama izin verdin. En azından seni dinleyebilirim."

Gülüyor, beni öperken dudaklarında dolu dolu bir sırıtış beliriyor ve bu gülümsemeyi görmek kalbimi ısıtıyor. Öyle ki onu tekrar öpmek için eğildim.

KURAL #37: DAĞINIKLIĞI SEV, ÇOK.

Mia

Beni beslemekte ısrarlı, bu yüzden gecenin bir yarısı yine bar taburesinde oturuyorum, o ise ocakta kızarmış peynir kızartıyor. Ben bir çocuğum. Tabağı önüme koyar koymaz, ben daha sormadan konuşmaya başlıyor.

"Emerson mutfağımı temizledi," diyor ve bu başlamak için garip bir yer, ama Garrett açılmaya alışık değil, bu yüzden alabileceğim her şeyi alacağım.

"Bunu hayal etmekte zorlanıyorum," diye cevap veriyorum.

"Kendi mutfağını bile temizlemiyor," diye şaka yapıyor. "Ama benimki dağınıktı ve bana başka seçenek bırakmadı. Rızasız bir mutfak temizliğiydi."

Bir ısırık almadan önce "O iyi bir arkadaş," diye cevap veriyorum. "Çileden çıkaracak kadar."

Buzdolabından benim için bir şişe su çıkarırken bir an sessizlik oluyor. Açmadan önce, "Peki, mutfağın neden bu kadar dağınıktı?" diye soruyorum. Gerçi ben zaten biliyorum.

Ağır bir iç geçirdi. Sonra gözlerimin içine bakıyor, o sert mavi irisler ruhuma bakıyor. "İki hafta süren depresif bir dönem."

Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor ve sonunda bana bu sözleri söyleyecek kadar cesur olduğu için bir ödül olarak ona sarılma isteğime direniyorum. Ama bu konuşmanın fiziksel dokunuşla bulandırılmaması gerekiyor. "Bunu yüksek sesle söylemek zordu, değil mi?"

Başını sallıyor. "Bu ilk sefer değildi. Muhtemelen son da olmayacak."

Sonunda kalbini açan ve gerçek yüzünü görmeme izin veren bu yeni Garrett o kadar heyecan verici ki neredeyse yemek yiyemeyecektim. Ama bitirmemi emretmeden önce tabağımı işaret ediyor.

"Ne zaman başladı?" Daha fazlasını öğrenmeye, onu daha fazla *görmeye* hevesli bir şekilde soruyorum.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla. Kafamın içinde karanlık bir ses vardı sanki, bana sürekli ne kadar kötü olduğumu, her şeyin ne kadar umutsuz olduğunu söylüyordu ve benim de buna inanmaktan başka çarem yoktu. Ben rahat, uyumlu bir adamdım. *Depresyonda olmamam* gerekiyordu. Bu yüzden bunu saklamak için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Size hiç yardımcı olacak bir reçete yazılmadı mı?"

Başını öne eğiyor ve yüz ifadesini bir rahatsızlık ifadesi renklendiriyor. "Bebeğim, bana hiç teşhis konulmadı."

"Ama annen... biliyordu, değil mi?"

"Baş belası olduğumu biliyordu. Zor, öngörülemez ve bağ kurması zor biri olduğumu biliyordu. Ama depresif bir çocuk yetiştirmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

Öne doğru eğilip kollarımı tezgâha dayıyorum. Şimdi ona sarılma dürtüsüyle savaşmak giderek zorlaşıyor. Uzun zamandır taşıdığı acı ve suçluluk duygusu kimliğine kazınmış durumda. Garrett sorun olarak kendisini görüyor, onu rahatsız eden bu hastalığı değil.

"Ama bu senin hatan değildi," diyorum ve gözleri yüzüme dikiliyor. Çabucak yutkunuyor ve gergin bir gülümsemeye zorluyor.

"Biliyorum... ya da en azından bunu anlamaya başlıyorum. Ve bu onun da suçu değildi. O denedi... Buna gerçekten inanıyorum."

"Ben de öyle," diye yanıtlıyorum dudağımı ısırarak. "Sadece bu kadar uzun süre saklamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Yani, on beş yıl boyunca benden sakladın."

"Mia..." diyor nazikçe, ismimi söyleyerek ve ben başımı eğip bekliyorum. "Bunu *özellikle* senden sakladım. İnsanların görmemesi için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama bir süre sonra sanki... artık kimse *beni* gerçekten görmüyormuş gibi hissettim. Yalnız kalmak, kenardan izlemek ve kendimi asla savunmasız bir konuma sokmamak daha kolaydı. On yıl böyle geçti."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Garrett'ın hayatının büyük bir bölümünü yalnız geçirdiğini ve bunu istediği için değil, karanlık sırlarını saklamanın tek yolu olduğu için yaptığını bilmek kalbimi kırıyor.

"Paul hastanedeyken annem bana senin hakkında bir şeyler söyledi. Bana nasıl huzur getirdiğin, tüm çılgınlığımı biraz olsun yatıştırdığın hakkında."

"Bunun doğru olduğunu düşünüyor musun?" İçten içe doğru olduğunu düşünmesi için dua ederek soruyorum. Ona elimden geldiğince huzur vermek istiyorum.

"Evet. Sanırım hâlâ gerçek bir yardıma ihtiyacım var - muhtemelen uzun zaman önce almam gereken bir yardım ama bence sen bunu daha iyi hale getiriyorsun. Çünkü senin yanında kendim olabiliyorum Mia. Ben sana bazen çirkinleşen hayatımı gösterebiliyorum, sen de bana kendi hayatını gösterebiliyorsun ve bu bizi korkutup kaçırmıyor."

Dudağımı ısırarak gülümsememi engelliyorum. Bu yaz göl evine geldiğimde hayatım dağınıklığın zirvesindeydi. Erkekler üzerinde güç sahibi oluyordum çünkü cinselliğe çok hevesliydim ve savunmasız olmaktan çok korkuyordum. İsteyemeyecek kadar çekingen olduğum bir hayat istiyordum. Ancak bir aydan biraz daha uzun bir süre içinde, hayatımda cinselliğimi utanmadan ve korkmadan koluma takabileceğim bir aşamaya geldim.

Garrett'la ulaştığım bir yer çünkü beni bir kez bile kullanılmış ya da saf hissettirmedi.

"Ve uygulamada bana söylediğin her şey... doğru muydu?"

Bana acı dolu bir gülümseme veriyor. "Sekssiz geçen on yılı mı kastediyorsun?

Evet."

"Nasıl?" Gözlerimde yine yaşlar birikerek soruyorum.

"Benim gibi bir sigara tiryakisi bunu nasıl bu kadar uzun süre pantolonumun içinde tutabiliyor? Kadınları sopayla dövmek zorunda kaldım," diye şaka yapıyor ve ben gözyaşlarımı silip başımı sallayarak peçetemi toparlayıp kafasına fırlatıyorum.

"Ciddiyim, Garrett."

"Özür dilerim. Ben de ciddiyim. Gerçek şu ki seksi özlemedim. Çünkü o ana kadar yaptığım tüm seksler anlamsızdı. Tatmin etmeyen ve unutulabilir olan isimsiz bağlantılar. Kendi ellerimle ve hayal gücümle daha fazla tatmin olabilirdim."

"Hâlâ böyle mi hissediyorsun?" Garrett hâlâ seksle tatmin olmadığını hissediyorsa, bunun bizim için kötüye işaret olabileceğinin acı bir şekilde farkında olarak soruyorum.

Başını öne eğdi ve bana ters ters baktı. "Tabii ki hayır. Sana zaten söyledim... Artık benimsin. Ve senden o kadar kolay vazgeçmeyeceğim."

"Güzel," diye cevap veriyorum.

"Şimdi ye," diye tekrar emrediyor ve bu sefer dinliyorum.

Sandviçim küçük beyaz tabaktaki kırıntılardan başka bir şey olmadığında beni yatağa götürüyor. Kalın, karartma perdeleriyle çabucak kapattığı pencereden güneşin doğuşunun ipuçları görünüyor. Sonra birlikte yatağa giriyoruz, yarı çıplak ve seks yapmaya niyetimiz yok. Ama ben onun yanındaki yastığa kıvrılıyorum ve birbirimize bakıyoruz.

Ve şu anda aramızda bir sıcaklık olmamasına rağmen, vücudumda dolaşan nazik ellerinin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Benimkini okşuyor

Yumuşak göğüs kafesimi okşuyor ve parmaklarını omurgamın çıkıntıları boyunca gezdiriyor. Parmaklarını kıçımın üzerinde gezdiriyor ve göbeğimi okşayarak başımı döndürüyor. Kendi vücudumu her zaman sevmişimdir, ama onu aynı derecede, hatta daha fazla takdir eden bir adamla birlikte olmak bambaşka bir şey.

Burada uzanırken, önümüzde çok fazla konuşma olduğunu fark ediyorum. Anlatılacak hikâyeler, sırlar ve hepsini aşmak için gereğinden fazla zaman. Ve onu affediyorum. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen o özür dilemeden önce bile onu affetmiştim. Sadece öfkemi sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Çünkü içten içe, eğer kendime karşı dürüst olursam... Drake'in Garrett olmasını istiyordum. Aklımda hep öyleydi. *Gerçek* Drake diye biri yoktu.

Benim için her zaman Garrett vardı ve sadece Garrett olacak. Hayatım başarısız girişimler ve kararsızlıklarla dolu ama emin olabileceğim tek şey o.

"Beni uygulamada gördüğün o gece, beni ilk kez böyle gördüğün gece miydi? Benden etkilendin yani."

"Evet," diye yanıtlıyor tereddüt etmeden. "Umarım bu duygularını incitmez, ama o geceden önce başka bir şey olamayacak kadar gençtin ya da *üvey kardeşimdin.*"

"Duygularımı incitmiyor," diye fısıldıyorum karanlığın içinden. "Gerçi erkeklerden hoşlanmaya başlayacak yaşa geldiğimden beri senden hoşlanıyorum."

Gülüyor. "Şey, tabii ki." Beni daha da yaklaştırıyor, kollarını belime doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, böylece aramızda bir santim bile boşluk kalmıyor. "Onca yıl böyle bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Sen bunu hak etmedin."

"Bana neden bu kadar kötü davrandın?" Göğsünün derisi üzerinde desenler çizerek soruyorum.

"Çünkü seni bu şekilde korudum Mia."

Bununla birlikte donup kalıyorum ve ona bakıyorum. "Beni neyden korudu?" "Beni. Ne kadar dağınık olduğumu hatırlamıyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdim dürüstçe. "Senin dağınık olduğunu hatırlamıyorum. Dışa dönük, eğlenceli ve spontane olduğunu hatırlıyorum. Ama dağınıklığını görmedim."

"Çünkü senden sakladım. İyi şeyleri görmeni istedim.
Zayıflıklar değil."

Kollarımın üzerinde tüneyerek ona ters ters bakıyorum. "Bu bir zayıflık değil Garrett. Dağınıklığı görmedim çünkü dağınıklığı seviyorum. Seni iyisiyle kötüsüyle seviyorum. Ayrıca, benim de dağınıklıklarım var."

Derin bir nefes alıyor, mavi gözleri benimkileri yansıtıyor. Ve birden, neden bu kadar uzun süre yalan söylediğini, neden Drake olarak sahte profilini koruduğunu tamamen anladım. Çünkü kendini riske atmadan açılmasının tek yolu buydu. Ama şimdi, o sahte profil olmadan, onu koruyacak hiçbir şeyi yok. Yine de hâlâ burada. Beni içeri alacak kadar bana güveniyor.

Saçlarımı yüzümden fırçalayarak yüzümü kendine doğru çekiyor ve dudaklarımı şefkatle öpüyor.

"Benim için ne kadar önemli olduğunu
biliyorsun, değil mi?" Başımı sallarken
gözlerimden yine yaşlar süzülüyor. "Evet."
"Gerçekten uzun süre saklanmaya çalıştım ama sen..."
Yüzümde bir gülümseme, gözleri gözlerimde, "Seni görüyorum," diye
cevap veriyorum.

KURAL #38: BAZI ŞEYLER YAPILIR SONSUZA KADAR.

Garrett'ın sonsözü

Ciddi olduğum üç şey var: koşmak, iyi bir takım elbise ve dördüncü odada kalabalık çeken bomba gibi bir sarışın. Bu bok asla
Yaşlı. Bu gece, kısa bir okul kızı eteği giymiş, göğüsleri düğmesiz bluzunun önünden dışarı sarkıyor, yastığını lanet bir rodeo boğası gibi hörgüçlendirirken güzelce zıplıyor. *Lanet olsun, bu işte çok iyi*.

Her gece bir oda tutuyor ve yemin ederim insanlar sırf bunun için kulübe geliyor. Oraya gidip onu kendime almak için duyduğum mağara adamı dürtüsü hala orada olsa da, onu izlerken hissettiğim gurur duygusu eşsiz. Daha sonra onu eve götürdüğümde, nasıl olsa her şeyi sistemimden atacağım.

Seti sona erdiğinde, yanakları kızarmış ve saçları dağılmış bir şekilde duruyor ve bakışları pencereden beni buluyor, perdeyi kapatmadan önce bana sinsi bir gülümseme atıyor.

Salon maksimum kapasitede, VIP üyeliğimiz de öyle. Anlaşılan Briar Point'te başkalarının sikişmesini izlemekten hoşlanan bir sürü zengin insan varmış. Şok oldum.

Bu insanların çoğunun beni sahnede çıplak ve bir hayvan gibi sevişirken görmesi ve prostatımı herkesin önünde dürtmesi beni rahatsız ediyor mu? Hayır. Artık etmiyor. Kulüpteki o geceden bu yana geçen üç ay içinde bir ya da iki kez röntgenci odalarına bile sürüklendim.

Yani, beni yanlış anlamayın, hâlâ izlemeyi seviyorum. Ben hala bir röntgenciyim ve bu asla değişmeyecek. Terapistim büyük kelimeler kullanmayı seviyor.

ama ikimiz de insanları sevişirken izlemekten hoşlanmanın yanlış bir şey olmadığı konusunda hemfikiriz - tabii ki rızaya dayalı olarak.

Bu gerçekten de iki insanın yapabileceği en ilginç şey... ya da Mia'nın yanındaki odada gerçekleşen enerjik üçlü bana hatırlattığı gibi ikiden fazla insanın. Drake'in uzun boyunu ve açık renk saçlarını gördüğümde hemen başımı çevirip koridorda Mia'nın üstünü değiştirdikten sonra çıkacağı çıkışa doğru ilerliyorum.

Erken, normalde kulüpten çıktığımızdan çok daha erken, ama planlarımız var ve geç kalamayız. Dürüst olmak gerekirse, her şeyi tamamen atlamak isterdim. Ama ben korkak değilim ve bunu yapacağımızı söyledim. İşte başlıyoruz.

"Hazır mısın?" diye soruyor kolunu benimkinin içinden
geçirirken. Eğilip alnından öpüyorum. "Birazcık bile
değil." Gülüyor. "Seni koca bebek. Gel bakalım.
Eğlenceli olacak."

"Senin ve benim eğlence tanımlarımız çok farklı."

Yolda müzik dinliyoruz ve o şarkı söylerken ben de sol elini tutuyorum, başparmağım altın bandı ileri geri hareket ettirerek sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyor.

Biraz hızlı mı gidiyoruz? Hiç sanmıyorum. Mia'yı yirmi bir yaşımdan beri tanıyorum ve o zamandan beri yeni bir insana dönüştüğümü düşünürsek, onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bu gezegende benim için de onun için de birbirimizden daha uygun bir insan yok.

Birlikte olduğumuzu bilmiyorlar değil. Aile yemeklerini sadece biraz garipleştirdi. Onlara bir çift olduğumuzu söylemek bir şeydi, ama onların önünde sevgi göstermek tamamen başka bir şeydi. Mia babasının önünde ilk kez elimi tuttuğunda, öfkeli bakışlarından kaçmak için pencereden atlamak istedim.

Ama bu büyük bir haber.

Hayatımda hiçbir şey bu kadar ciddi hissettirmemişti ama Mia'yla evlenmek istediğimi fark ettiğim gün hiç tereddüt etmedim. Geçen hafta bir gün uyandık ve pencereyi açıp güneşi içeri almak için yataktan çıktığında, bunun sonsuza dek sürmesini istediğimi fark ettim. On yıl önce bir şeyi sonsuza kadar istemeyi hayal bile edemezdim. Şimdi, o anda hayatımda iyi olan her şeyin sürmesini istiyordum. Salacious'a başladığımızdan bu yana geçen on yılda hayatım yavaş yavaş kalıcılaşmaya başladı. Arkadaşlarım sonsuza dek sürecekmiş gibi hissediyor. Bu şirket sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor. Ve bir adam için hiç görmemiş

Mia'yı sonsuza dek istediğimi fark ettiğim anda, kelimelerin ağzımdan kaçmasına izin verdim.

Dizimin üstünde değildim. Yüzüğüm yoktu. Ve özenle hazırlanmış bir bağlılık gösterisi de değildi.

Yastığımdan ona baktım ve "Evlen benimle" dedim.

Nefes alış şekli, yüzündeki şefkatli ifade ve dudaklarının titremesi ölene kadar hafızamda kalacak görüntüler. Dürüst olmak gerekirse, düğün umurumda bile değil, çünkü o anda gözyaşları içinde başını sallayıp "Evet" diye fısıldamadan önce bana bakışıyla kıyaslanamazdı.

Onlarla bir şeyler içmek için buluşacağımız şehir merkezindeki bara yanaştığımızda, direksiyonu sıkıyorum ve arabadan inmeden önce nefes almak için birkaç dakika bekliyorum.

"Ne zaman hazır olursan," diyor sabırla yolcu koltuğundan.
Yüzünü kendime çekip onu şiddetle öpüyorum.

Sonra derin bir iç çekerek ona bakıyorum. "Ben hazırım."

Annem ve Paul arkada bir masaya oturmuşlar bile. Bize kocaman gülümsemelerle el sallıyorlar ve babasının ameliyattan sonra ne kadar iyi göründüğünü görmek beni rahatlatıyor. Biraz kilo almış, geçen yıldan sonra bu iyi bir şey.

Mia onları selamlarken elini kendi elimde tutuyorum, bu da kucaklaşmayı biraz garipleştiriyor ama hazır olmadan önce elindeki o iri altın parçasının haberi vermesine gerek yok. Oturup içki sipariş ediyoruz ve son birkaç aydır alkolü çok azaltmış olsam da bu gece sinirlerimi yatıştırmak için bir Jack ve Coca-Cola'yı geri çevirmeyeceğim.

Mia kendine baharatlı maden suyu sipariş ettiğinde, annem yüksek sesle "Kahretsin!" diye tepki veriyor.

Çatık kaşlarla ona bakıyoruz ve o da hemen cevap veriyor: "Ben de bize hamile olduğunu söyleyeceğini umuyordum."

"Anne!" Bağırıyorum, yaşadığım şok çenemi düşürüyor.

Mia bir kahkaha patlatıyor, parlak gülümsemesi gamzelerini daha da derinleştiriyor ve o yuvarlak yanakları öpülesi görünüyor. "Henüz değil!" diye ciyaklıyor.

Ve masanın altında parmaklarını sıkıyorum.

Henüz değil. Asla değil... Sadece henüz değil.

Ona bakarken kalbim biraz daha hızlı çarpıyor, birkaç ay önce gördüğüm çılgınca hayal neredeyse ulaşabileceğim bir gerçeklik gibi görünüyor. Nasıl olmuştu da

O zamanlar çok imkansız görünüyordu, ama şimdi.

Heyecanına engel olamayan Mia elini avuçlarımdan çekerek parmağındaki elmas işlemeli yüzüğü gösteriyor. "Nişanlandık!"

Annemin ağzından çıkan çığlık neredeyse tüm barı susturuyor. Paul onun yanında gülümsüyor, yani bu iyiye işaret. Kendimi onun tepkisinde hayal kırıklığına uğradığına, tek kızı için yeterince iyi olmadığıma, daha iyi birini bulabileceğine dair bir işaret ararken buluyorum ama yok. Bunun yerine ayağa kalkıp elimi tutuyor ve beni neredeyse şiddetli bir şekilde kucaklıyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldanıyor ve bu, rahatsız edici düşünceleri susturuyor.

İğrenç bir kucaklaşma, soru sorma ve yüzüğü yüzlerce kez daha gösterme faslı yaşanıyor ve ben heyecanım geçene kadar içkimi bile bitiremiyorum. Tarihler ve mekanlar hakkında konuşmaya başladık ve kızlar göl evinde yapma fikri konusunda heyecanlandılar, bu konuşma için arkama yaslandım, sadece onun sevincinin tadını çıkarıyorum.

Neredeyse huzurlu ve rahatlatıcı ve her şeyin yolunda olabileceğini düşünüyorum. Ta ki karaoke menüsü masamıza konana ve nişanlım muzip bir heyecanla menüye bakana kadar. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü ne düşündüğünü çok iyi biliyorum.

Onu kendime çekerek kulağına alçak sesle, "Bunu aklından bile geçirme, Kedicik" diye mırıldanıyorum. Ama o inatçı bir velet ve onu durdurmak mümkün değil.

Fincandan kalemi alırken gülüyor. "Oh, hadi ama, Garrett.
Sahnede daha çılgınca şeyler yaptın."

KURAL #39: NE EKERSEN ONU BIÇERSIN.

Mia'nın sonsözü

Neredeyse iki yıl

sonra

“N Tekrar!" Pembe vibratörün düğmesine bastığında çığlık atıyorum. Vızıldayarak canlanıyor ve klitorisime dokunduğu anda, en düşük seviyede bile
yatağın içinde eriyip gidiyorum.

"Bir tane daha, Kedicik," diye mırıldanıyor kalçama karşı, beni *neredeyse* isteğim dışında bir doruğa daha zorlarken. "Bana sadece bir tane daha ver."

Bu geceki dördüncü. Sabahki orgazmları ve otelin asansöründe güvenlik kameraları bizi izlerken bana verdiği orgazmı saymıyorum. Henüz bu otelden atılmamış olmamız bir mucize.

Ama bu sadece bir yıldönümü tatili değil. Bu bir görev.

Vücuduma tırmanıyor ve sert bir öpücükle kafamdaki düşünceleri susturuyor. "Sana bir sürprizim olduğunu söylemiştim, değil mi?"

"Mm-hm," diye cevap veriyorum, o kadar yorgunum ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.

"Bana bak, Kedicik," diye emrediyor, bacaklarımın arasında diz çökmüş bir pozisyonda geriye doğru eğilirken. Gizlice ona bakarken, elindeki küçük şeffaf kayganlaştırıcı şişesini görüyorum ve gözlerim açılıyor. Dirseklerime kadar yükseldiğimde ağzım kuruyor ve kalbim hızlanıyor.

"Şimdi

mi?"
Başını
sallıyor.

Gözlerimde şehvet ve heyecanla ona bakarken, "Bebekler böyle yapılmaz Garrett," diyorum.

"Sanırım bu hafta yeterince bebek yapma seksi yaptık, Kedicik. Seni o kadar çok boşalttım ki, hamile olmama ihtimalin bile yok."

Yutkunuyorum, sözleriyle karnımda kelebekler uçuşuyor. Sadece onun dölüyle dolu olma fikri değil -ki öyleyim- aynı zamanda içimde büyüyen bir bebek fikri.

Bir klik sesiyle şişenin kapağı açılıyor ve parmaklarına nazikçe iki damla kayganlaştırıcı damlatıyor. "Kulüpteki röntgenci gecesini hatırlıyor musun?" diye soruyor bacaklarımı ayırıp dar deliğimi nazikçe ovarken. Ağzım açık kalıyor ve yatağın üzerine yığılıyorum.

"Nasıl unutabilirim ki?" Nefes nefese bir iniltiyle cevap veriyorum. "Yanaklarının arasına sıkıştırılmış o güzel deniz mavisi mücevherle o sevimli poponu görmeyi. Briar Point'teki herkes o geceyi hatırlar."

Bununla birlikte parmağını içime sokuyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Yavaşça içeri ve dışarı vuruyor, ben kıvranan, nefes nefese bir ihtiyaç karmaşası olana kadar ikinci bir parmak ekliyor.

"Beni sik artık Garrett," diye yalvarıyorum ve o da kısık bir kıkırdamayla cevap veriyor.

"Ama seni kızdırmak çok hoşuma gidiyor."

"Sen bir pisliksin," diye mırıldanıyorum şakacı bir şekilde. Sonra, şişeden bir tıkırtı daha geliyor ve başımı kaldırıp onun sikini kayganlaştırıcıyla kapladığını görüyorum.

Aletinin başını arka giriş kapımda hissettiğimde gerildim. Gözlerim kapanıyor ve ileri itmek yerine geri çekiyor.

"Kuralları biliyorsun, Kedicik."

Göz kapaklarım açılıyor ve ona bakıyorum, yaramaz mavi gözleri o kadar sevgi ve mutluluk dolu bakıyor ki, benimkilerin gözyaşı tehdidiyle yanmaya başladığını hissediyorum. Anal yapmak mutlu gözyaşları için gerçekten garip bir zaman, ama Garrett'la hiçbir şey sıradan değildir.

"Öp beni," diye fısıldıyorum ve o da hemen isteğime cevap veriyor, bedenini üzerime yatırıyor ve yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Artık tanıdık bir öpücük ama yine de her seferinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

"Hazır mısın?" diye mırıldanıyor. Hevesle başımı sallıyorum.

Tekrar doğrulup bacaklarımı kollarının üzerinden geçiriyor ve sikini içime bastırıyor, kas halkasını geçip ben bu yeni şey tarafından boğulana kadar

dolgunluk hissi.

"İyi misin?" diye soruyor, tamamen oturduktan sonra duraklıyor.

"Evet," diye inliyorum, sırtım kamburlaşıyor ve bacaklarım titremeye başlıyor.

Ve hareket etmeye başladığında, göğsünden alçak bir hırıltı yayılıyor, beni becerdiği yere bakıyor.

"Siktir, bebeğim. Keşke bunu görebilseydin. Çok ateşli. Benim pis küçük kediciğim."

Hamleleri yavaş, ama her seferinde o kadar derine iniyor ki, sanki bedenlerimiz normal seksten daha fazla bir bütünmüş gibi hissediyorum. Ellerinden biri benimkini buluyor, parmaklarımızı sıkıca kavrarken diğeri yatakta bir şeye uzanıyor. Zihnim zaten hislerle o kadar meşgul ki, titreşim doğrudan klitorisime gelene kadar ne yaptığını fark etmiyorum.

İçimden gelen çığlık bizi kesinlikle otelden attıracak - bu sefer kesin.

Dizlerim daha da kırılıyor, siki hızlanıyor ve ben neredeyse yataktan havalanıyorum. Bu daha önce yaptığımız hiçbir şeye benzemiyor. İlk seferden beri *ikimizin de* kullandığı tıkaçla bile. Bu, en iyi hislerin hepsinin bir araya gelmesi gibi. Havai fişekleri ve doruk noktalarını unutun, vücudum dev bir zevk patlaması.

Ellerimiz birbirini o kadar sıkı tutuyor ki tırnaklarım avucunun derisine batıyor. Şimdi beni sertçe beceriyor, sikinin her şiddetli hamlesinde homurdanıyor. Sonunda ikimiz de çözülene kadar. Hızla çekilip döllerini karnıma boşalttığında vücudum orgazmın sancılarının derinliklerinde. Etimin her santimetrekaresindeki karıncalanmalar o kadar yoğun ki, fışkırttığı sıcak fıskiyeleri bile hissedemiyorum.

İkimiz de nefes nefese kalırken saatler geçiyormuş gibi geliyor. Uykuya dalmıyorum ama cildimi nazikçe temizlediğini hissettiğimde kesinlikle tamamen uyanık değilim. Bezi banyoya attıktan sonra yatağa yanıma çöküyor, eli karnımın yumuşaklığına, tam da benim için temizlediği noktaya uzanıyor.

Son zamanlarda bunu çok yapıyor. Her zaman geleceğimizin neler getirebileceğini düşünüyor gibi görünüyor. Bir zamanlar bekarlıktan son derece memnun olan adam -ya da o öyle söylüyordu- ilişkimizdeki her ileri adım için en hevesli kişi oldu. Birlikte yaşamaya başlamak, evlenmek, ilk evimizi almak ve sonra da bu.

Her ne kadar çok istese de, düğünden sonra hemen bebek yapmaya başlamadık. En azından olabildiğince hazır olmak istiyordu. Onun için bu, en az bir yıl boyunca terapi ve antidepresan almak ve üç yüz altmış beş gün boyunca her şeyin kontrol altında olduğunu kendine kanıtlamak anlamına geliyordu. Ona olan inancım hiç sarsılmadı, bir kez bile.

Ataklar tamamen ortadan kalkmadı ve asla da kalkmayacak. Ama en azından şu anda bunları atlatabiliyor ve hala sevgi dolu bir koca ve çalışkan bir kulüp sahibi olabiliyor. Ve umarım yakında sadık bir baba olacak.

Aslında bu zamanı kendimize ayırdığımız için mutluydum. Küçük, mavi gözlü bir bebek taşımayı ne kadar çok istesem de, önce Garrett'la biraz yalnız kalmak istiyordum. Seks yapmaya ve kulüpte çalışmaya yeni başlamıştım. Koca bir göbek araya girmeden önce yapmak ve keşfetmek istediğim o kadar çok sapıkça şey vardı ki.

"Şimdiden uyudun mu?" diye fısıldıyor alnıma doğru.

"Neredeyse," diye cevap veriyorum. Kollarına kıvrıldığımda, vücudumdaki her kas acı içinde ağlıyor. Bu otelde son iki yılda yaptığımızdan daha fazla seviştik ve çalıştığımız yer düşünüldüğünde bu çok şey ifade ediyor.

Bu yılki yıldönümümüz için Japonya'ya gelmek onun fikriydi ve beni sırf karaoke deneyimi için getirdiğinden şüpheleniyorum ki bu da tüm hafta boyunca yaptığımız en iyi ikinci şey oldu. Dün gece bir oda kiraladık ve o bir yıldan uzun bir süredir ilk kez sarhoş oldu, neredeyse sesimi kaybedene kadar içimden geldiği gibi şarkı söylememi izledi.

Sonra bana Fiona Apple'ın "Criminal" şarkısının tamamını söyletti, ben kucağında otururken eli elbisemin üzerindeydi. Son nakaratı geçmek neredeyse imkansızdı. Anlaşılan orgazm sırasında şarkı söylemek kolay değilmiş.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Fiona Apple," diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde.

"Evet, çok eğlenceliydi. Hey, kulüpte bir karaoke gecesi yapmalıyız. İnsanlar sevişirken şarkı söyleyebilir," diyor az önce neredeyse yatağı kıracak kadar sert boşalmış bir adam için fazla enerjiyle.

"Bu berbat bir fikir, bebeğim."

"Bunu başarabilecek biri varsa o da sensin," diyor yanağımdan öperek. "Emerson bunu asla yapmazdı."

"Muhtemelen hayır." Esniyor ve beni göğsüne doğru çekiyor.

"Ayrıca, kulüpte yeni projeler üstlenemeyecek kadar meşgul olmak üzereyim," diye mırıldandım. "Bu yolculuğun işe yaradığını varsayarsak."

"Eğer olmazsa, denemeye devam etmemiz gerekecek."

"İyi plan."

Bu noktada seslerimiz ancak fısıltıya dönüşüyor, karanlıkta uykulu mırıltılar. Ama seks kulübü karaokesini hayal etmeye dalmadan önce usulca "Seni seviyorum" diyorum.

Kollarını omuzlarıma doluyor. "Ben de seni seviyorum, velet."

Son

Bir sonraki Salacious Players' Club hikayesine hazır mısınız?

Give Me More için şimdi ön sipariş verin! 16 Haziran'da geliyor!

BANA DAHA FAZLA VER

Ben bir alçağım.

Playboy. Erkek fahişe.

Temel olarak, etrafta dolaşıyorum ve bunu itiraf etmekten korkmuyorum.

En iyi arkadaşım Salacious Players' Club'ı açtığında ve benden inşaatın başına geçmemi istediğinde nasıl hayır diyebilirdim ki?

Şimdi diğer kink kulüplerini gezmek için ülke çapında bir yolculuğa çıktık ve daha mutlu olamazdım. Hayat güzel.

O yüzden lütfen bana neden durup dururken Hunter'ın karısıyla yatmamı istediğini söyle... o izlerken.

En iyi arkadaşım için her şeyi yaparım ama bu hayır demem gereken bir istek. Özellikle de Isabel hayallerimin kadını olduğu için. Yuva kurmayı hayal ettiğim tek kadın.

Ama tam da hayır demem için bir sebep varken ben evet diyorum. Bu ve çünkü istediğim sadece Isabel değil.

Bunlar hayatımdaki en önemli iki insan ve eğer beni kendilerine çekerlerse, nasıl geri çekilebileceğim?

En iyi arkadaşımın onun için ne kadar çok şey yapmak istediğimi ve bunun nedenini anladığından emin değilim.

Drake, Hunter ve Isabel'in hikayesini şimdi ön sipariş edin!

16 Haziran'da geliyor!

İMZALI KİTAPÇIKLAR MEVCUT!

Bu kitabın imzalı bir kopyasına sahip olmak ister misiniz?
Siparişlerinizi dükkandan alabilirsiniz:
www.saracatebooks.com/shop

Her sipariş yazar tarafından imzalanır ve paketlenir ve hediyelerle birlikte gelir!

TEŞEKKÜRLER

Gözler Üzerimde'yi okuduğunuz için teşekkürler. Salacious'un en büyük şapşalı hakkında eğlenceli, seksi ve ateşli bir kitap yazmak için gerçekten yola çıkmıştım ve umarım bunu başarmışımdır, ama Garrett'ın açıkça başka planları vardı. Sık sık olduğu gibi, bu karakterde ilk düşündüğümden çok daha fazlası varmış. Birdenbire, yazabileceğim en komik kitap olarak başlayan şey hızla en önemlisi haline geldi. Kendinizi birden fazla terapi seansında onun hakkında konuşurken bulduğunuzda bir karakterin çok şey ifade ettiğini bilirsiniz.

Eğer bir an için bile olsa Garrett gibi hissettiyseniz, sizi anlıyorum.

Eğer sarmalın sizden daha güçlü olduğunu hissettiyseniz, sizi anlıyorum.

Ve eğer bir zamanlar savunmasız olmaktan veya zayıf görünmekten korktuğunuz için Büyük Üzüntü'yü saklamak zorunda olduğunuzu hissettiyseniz, sizi anlıyorum.

Sen zayıf değilsin. Sen lanet bir savaşçısın. Ve inanılmazsın.

Bu kitaptan bir şey öğrenirseniz, komik ve bazen biraz üzgün, seksi ve duygusal, azgın ve endişeli, partinin hayatı ve en çok sır saklayan kişi olabileceğinizi umarım biliyorsunuzdur. Ya da herhangi bir kombinasyon, gerçekten.

En önemli şey, var olmaya devam etmenizdir. Fırtınanın kazanmasına asla izin vermeyin. Hepinizi çok seviyorum ve umarım Eyes on Me'yi okurken bir an için bile olsa yalnız olmadığınızı hissetmişsinizdir.

Tamam, bu kadar üzücü konuşma yeter. Şimdi şu TEŞEKKÜRLERE gelelim. Bu şimdiye kadar yazdığım en zor kitap olduğu için çooook teşekkür etmem gerekiyor. Bunu tek başıma yapmadım, bir saniye bile.

Benim takımım.

Amanda Anderson, sağ kolum. Bir reklamcıdan çok daha fazlası, arkadaşım ve en büyük amigom. Bana inanmıyor musunuz? Bunu kanıtlayacak sesli mesajlarım var. Evren bizi bir sebepten dolayı bir araya getirdi. Ölene kadar söyleyeceğim.

Amanda Kay Anderson, Drake'i bu kadar çok sevdiğim için. Ve hikayesini kendisinin anlatmasına izin vermeden önce hikayesinin pek çok yanlış versiyonunu okuduğum için. Ve ruh eşim olduğun için.

Adrian Babst, hikayelerimi okumak için zaman ayırdığınız için. Size çok minnettarım. Umarım bunu biliyorsundur. Umarım bana sunduğunuz desteğin yarısını size sunabilirim.

Rachel Leigh. Kız kardeşim. Terfi etmişsin.

Editörüm, Rebecca's Fairest Reviews. Cesaretlendirmeniz harikaydı, ama zorlu düzenlemeleriniz daha da iyiydi. İkisini de yapabilmene bayılıyorum.

Düzeltmenim, Rumi Khan. Senin tatlı ruhun hayatımı kolaylaştırıyor. Ve el işinin tek kelime mi yoksa iki kelime mi olduğunu bilmen.

Misty. Fırtına boyunca gülümsememi sağladığın için teşekkür ederim.

Perde arkasında yorulmadan ve özveriyle çalışan asistanım Lori. Sen olmasaydın bu kitapların hiçbiri olmazdı.

Dünyanın en tatlı okuyucu grubu. Ve
benim güzel Günahkarlarım.

Beni ve kitaplarımı kollarını açarak karşılayan tüm okurlara, booktokker'lara, bookstagrammer'lara, adını sayamayacağım kadar çok kişiye. Bu topluluğa yaptığınız katkılar için yeterince takdir görmüyorsunuz. Praise'den sonra desteğinizi ve iyi dileklerinizi sunmak için bana ulaştınız ve bu ne kadar takdir edilse azdır.

Ve son olarak, Garrett'a, hikâyesini anlatmama izin verdiği için, dağınık kısımlarını bile.

Siz ya da tanıdığınız biri kendini umutsuz hissediyorsa, lütfen yardım için bana ulaşın. E-postam, messenger'ım ya da her neyse her zaman açık.
Yalnız değilsiniz.

1-800-273-8255

SARA CATE TARAFINDAN DA

Salacious Oyuncular Kulübü

Gözle

r

Üzerimde'ye

Övgü

Bana daha fazlasını ver

Merhamet

Wilde Boys düeti

Yerçeki

mi

Serbest

Düşüşü

Yaş farkı romantizmi

Güzel Canavar

Güzel Günahkar

Tersine Yaş Farkı Romantizmi

Benim İçin Yan

Siyah Kalp Düeti

Dört

Beş

Ukala Kahraman Kulübü

Yakışıklı Şeytan

Kötü Kalpler Serisi

Hassas

Tehlikeli

Meydan okuyan

SARA CATE HAKKINDA

Sara Cate, bolca kızgınlık, biraz yaş farkı ve yığınla buhar içeren yasak romantizm yazıyor. Kocası ve çocuklarıyla Arizona'da yaşayan Sara, zamanının çoğunu okuyarak, yazarak ya da yemek yaparak geçiriyor.

Kendisi hakkında daha fazla bilgiye www.saracatebooks.com adresinden ulaşabilirsiniz.